

A black and white photograph of a hand holding a thick, old book. The book's cover is made of dark, heavily worn leather with visible cracks and peeling. The hand is positioned on the right side of the book, with the thumb and fingers gripping it. The background is dark and out of focus, with some vertical lines suggesting a bookshelf or a similar structure. The overall mood is one of history and knowledge.

სულიერი

წინამძღოლობა
ჯ.ოსვალდ სანდერსი

პრინციპების უპირატესობა
ნებისმიერი მორწმუნისათვის

სულიერი წინამძღოლობა

ჯ.ოსვალდ სანდერსი

პრინციპების უპირატესობა
ნებისმიერი მორწმუნისათვის

გამოცა © 1967,1980,1994,2007 წელს ჩიკაგოში, მუდის ბიბლიის
ინსტიტუტის მიერ.

ყველა უფლება დაცულია. ამ წიგნის არც ერთი ნაწილი არ შეიძლება
გამოყენებულ იქნეს გამომცემლის ნებართვის გარეშე, გარდა სტატიებში
მოყვანილი მოკლე ციტირებისა.

ვიმედოვნებთ, რომ მუდის გამომცემლობის ეს წიგნი დიდ სიამოვნებას
მოგანიჭებთ. ჩვენი მიზანია მოგაწოდოთ მაღალი ხარისხის წიგნები,
რომლებიც შეძლებენ თქვენში ახალი აზრების გამოწვევას და
დაგაკავშირებენ რეალური ცხოვრების ნამდვილ საჭიროებასა და
გამოწვევებთან.

გამომცემლობა მუდი

ქართული გამოცემა 2012 წელი
მთარგმნელი. ლალი ჰანმერი
რედაქტორი. ლუბუმ მაისურაძე
კორექტორი. ელგუჯა გიუნაშვილი

This book was first published in the United States
by Moody Publishers, 820 N. LaSalle Blvd., Chicago
IL 60610 with the title Spiritual Leadership, copyright
© 1967,1980,1994,2007 by The Moody Bible Institute
of Chicago. Translated by permission.

© 2012 by OM EAST for the Georgian edition.
All rights reserved.

ISBN 978-0802482273

პირველი რედაქციის წინასიტყვაობა

ეს წიგნი დაიბადა სინგაპურში 1964 და 1966 წლებში უცხოეთში მივლინებული მისიონერებისათვის გამართულ კონფერენციაზე წარმოთქმული სიტყვისაგან. მეგობრებმა მირჩიეს, ეს სიტყვა განმეორცო და რაც შეიძლება მეტი ადამიანისათვის გამეხადა ხელმისაწვდომი, რაზეც დიდი სიამოვნებით დავთანხმდი.

წიგნში წარმოდგენილი ამქვეყნიური და სულიერი სამეფოების ხელმძღვანელობის პრინციპები, განხილულია, როგორც წმიდა წერილის, ასევე ღვთის მიერ განდიდებული ადამიანების ცხოვრების მაგალითებზე. სწორედ ამ მიზეზის გამო მიეცა მკითხველთა ფართო წრეს ქვემოთმოყვანილი ავტობიოგრაფიების გაცნობის შესაძლებლობა. გადავწყვიტე, წიგნში შემეტანა იმ ადამიანების ცხოვრებისეული გამოცდილებებიც, რომლებმაც დაუჯერებელ წარმატებებს მიაღწიეს ამქვეყნიურ ასპარეზზე. წყაროები შეძლებისდაგვარად მითითებულია. ჩემის აზრით, ამ წიგნში გამოყენებული წმიდა წერილის ვერსია ყველაზე ზუსტია.

საკითხი ახალგაზრდებისთვისაც ადვილად გასაგები ფორმით არის გადმოცემული. იმ ახალგაზრდებისთვის, რომელთა გულშიც მუშაობს სულიწმიდა და აღუძრავს მათ წმიდა თავგამოდებას, რის შედეგადაც ისინი საკუთარ თავს გადასცემენ თავიანთ გამომსყიდველ იესო ქრისტეს. თუ ამ წიგნში აღმოაჩენთ ისეთ რამეს, რაც ხელახლა აღძრავს წინამძღოლობის გზაზე შემდგარი ადამიანის გულში სპეციაკი მიზნისაკენ სწრაფვის სურვილს, მაშინ ამ წიგნის დაწერის მიზანი შესრულებულად ჩაითვლება.

ჯ. ოსვალდ სანდერსი

კეთილშობილური ამბიცია

*სარწმუნოა სიტყვა: თუ ვინმეს ეპისკოპოსობა
სურს, კეთილი საქმე სურს. [ავტორის მიერ
გამოყენებული ახალი ინგლისური ვერსიის
თარგმანში ეს მუხლი ასე უღერს. ლიდერობის
სურვილი კეთილშობილური ამბიციაა.]
1 ტიმოთე 3:1*

*შენ კი დიდს ითხოვ შენთვის. ნუ ითხოვ.
იერემია 45:5*

ქრისტიანთა უმრავლესობის გულში მოიძებნება ადგილი პოტენციური წინამძღოლობისათვის. თუმცა წინამძღოლობის მსურველთა უმეტესობა დარწმუნებული არ არის ამ აზრის სისწორეში. ყველაფერს რომ თავი დავანებოთ, განა უკეთესი არ არის, რომ თანამდებობისათვის ეძებდნენ ადამიანს, ვიდრე ადამიანი ეძებდეს თანამდებობას? განა ამბიცია არ გახდა ეკლესიაში მრავალი დიდი წინამძღოლის დაცემის მიზეზი და მსხვერპლი „წარჩინებულობის იდეით დაავადებისა“? შექსპირმა აბსოლუტური ჭეშმარიტება განაცხადა, როდესაც მისმა გმირმა ვოლზმა დიდ ინგლისელ გენერალს შემდეგი სიტყვებით მიმართა:

**კრომუელ, გთხოვ, მოისროლო ამბიციები, ამ ცოდვის გამო
დაეცნენ ანგელოზები; როგორ შეუძლია ღვთის ხატად
შექმნილ ადამიანს, გაუჩნდეს იმის იმედი, რომ ამბიცია
მას სარგებლობას მოუტანს?**

ეჭვგარეშეა, ქრისტიანებმა უნდა უარყონ და თავიანთი ცხოვრებიდან განდევნონ გარკვეული ამბიციები. მაგრამ, ამასთან ერთად, სხვა კეთილშობილური და ღირსეული ამბიცია უნდა ვაღიაროთ. ამ თავის დასაწყისში მოყვანილი ორი მუხლი არის, როგორც გაფრთხილება, ასევე გამხსნელება, განსხვავების გასარკვევად. როდესაც ჩვენს ამბიციას თან ახლავს მხურვალე სურვილი, ვიყოთ შედეგიანები ჩვენს მსახურებაში - განვახორციელოთ ღმერთის დიდებული მიზნები ჩვენს ცხოვრებაში - სწორედ მაშინ არის მნიშვნელოვანი, შევინარჩუნოთ ჯანსაღი დამოკიდებულება ზემოთაღნიშნული ორი მუხლის მიმართ.

სხვაობა ამ ორ მუხლს შორის დაბნეულობას იწვევს. უნდა გავითვალისწინოთ ის განსხვავება, რომელიც არსებობდა მაშინდელ დროსა და დღევანდელობას შორის. შესაძლოა, პავლეს მიერ გამოთქმული აზრი (1 ტიმ. 3:1) ზოგიერთებმა ასეთი ინტერპრეტაციით მოგვაწოდონ: თითქოსდა ისე უნდა ვცემდეთ პატივს ქრისტიან წინამძღოლებს, როგორც დღეს ხდება ეს ეკლესიებში. პავლე შორს იდგა ასეთი აზრისაგან. პავლეს დროს ეპისკოპოსები დაკისრებული პასუხისმგებლობის გამო განიცდიდნენ ტანჯვას და სიცოცხლის დაკარგვის უდიდესი საფრთხის წინაშე იდგნენ. ეკლესიის წინამძღოლობას თან ახლდა სირთულეები, ზიზღი, უარყოფა და სიკვდილის საფრთხე. და თუ დევნა დაიწყებოდა, პირველ რიგში სწორედ წინამძღოლი იდგა ამ საფრთხის წინაშე; სწორედ მას უწევდა, პირველს ეგემა ყველანაირი წამება.

საკითხის ამ პერსპექტივიდან დანახვის შემდეგ ეკლესიაში თანამდებობის მაძიებელ ადამიანებს პავლეს აზრი გასამხსნეველად ველარ გამოადგებათ. მატყუარებს ასეთი რთული თანამდებობის დაკავება არ აწყობთ. პირველ საუკუნეში არსებული მდგომარეობის გამო, მტკიცე ადამიანებსაც კი უფრო მეტი გაბედულების გამოქვეყნება სჭირდებოდათ წინამძღოლობისათვის. მაშ ასე, პავლე „კეთილშობილურ ამბიციას“ უწოდებს ეპისკოპოსობის სურვილს, არ უნდა დაგვავიწყდეს, რომ დღეს მსოფლიოს გარშემო ანალოგიური საფრთხის წინაშე დგანან მრავალი ქვეყნის ქრისტიანები. ჩინეთის ეკლესიის მესვეურები სასტიკად იტანჯებიან

კომუნისტური რეჟიმის ხელში. ნეპალის პატარა ეკლესიის წინამძღოლი წლების მანძილზე მაინც რჩებოდა ციხეში, მიუხედავად იმისა, რომ მისი ეკლესიის წევრები ციხიდან გაათავისუფლეს. იმ ქვეყნის ეკლესიებში, სადაც დღეს ქრისტიანობა დევნას განიცდის, სულიერი წინამძღოლობა საკუთარი კეთილდღეობისა და წარმატების მაძიებელი ადამიანისათვის უსარგებლოა. ჭეშმარიტებაა ის, რომ სულიერი ომი ავლენს ნამდვილ წინამძღოლებს.

პავლე მოგვიწოდებს ეკლესიის ხელმძღვანელობისაკენ - დედამიწაზე ყველაზე მნიშვნელოვანი საქმის კეთებისაკენ. თუ ჩვენი საქმიანობის მოტივები სწორია, მაშინ ასეთი საქმისათვის საზღაურს ზეცაში მივიღებთ. პავლეს დროს მხოლოდ ქრისტეს ძლიერი სიყვარული და ეკლესიისათვის ნამდვილი წუხილი იწვევდა ადამიანში წინამძღოლობის სურვილს. მაგრამ იქ, სადაც დღეს ქრისტიანულ ლიდერობას თან ახლავს პრესტიჟი და პრივილეგიები, მრავალ ადამიანში ამ სურვილს საკუთარი თავის განდიდების მანია იწვევს. წმინდა ამბიციას ყოველთვის თან ახლავს მისი დამახინჯების საშიშროება.

წინასწარმეტყველი იერემია თავის მსახურ ბარუქს ძალიან ბრძნულ და მარტივ რჩევას აძლევს: „შენ კი დიდს ითხოვ შენთვის? ნუ ითხოვ!“ იერემია ყველა ამბიციას კი არ მიიჩნევდა უწმიდურად, არამედ ყურადღებას ამახვილებდა თავკერძობაზე, რაც წარმოშობს მცდარ ამბიციას - „დიდ საქმეს ითხოვ შენთვის.“ ვინმეს ჯობნის სურვილი არ არის ცოდვა. ეს უფრო მოტივაციაა, რაც განსაზღვრავს მოწინავეს ხასიათს. ჩვენს უფალს არასოდეს უსწავლებია დიდი მიღწევების წინააღმდეგ სვლა, ის მიზნისაკენ სწრაფვის უღირს მოტივებს უარყოფდა.

ყველა ქრისტიანი მოწოდებულია ღვთის მიერ ბოძებული ნიჭების განვითარებისაკენ, მოწოდებულია ბრძნულად გამოიყენოს ცხოვრებისეული შესაძლებლობები და განავითაროს მასში ჩადებული უნარ-ჩვევები. იესო ასწავლიდა, რომ საკუთარი წარმატების მიზნით გამოყენებული ამბიცია არასწორია. მისიონერების წინამძღოლმა, ეპისკოპოსმა სტეფან ნეილმა თქვა: „მე ვემხრობი აზრს, რომ ამბიცია, ამ ტერმინის ყოველგვარი ჩვეულებრივი გაგებით, თითქმის ყოველთვის ცოდვასთანაა წილნაყარი ადამიანში. ხოლო დარწმუნებული

ვარ, რომ ქრისტიანში ის ყოველთვის ცოდვას, ხელდასხმულ მსახურს ყველაზე მეტად არ ეპატიება ეს ცოდვა.“

ამბიცია, რომლის ყურადღების ცენტრშიც ღვთის დიდება და ეკლესიის კეთილდღეობისათვის ზრუნვა დგას, სასიკეთოდ გამიზნული ძალაა.

სიტყვა ამბიცია ლათინური სიტყვიდან მოდის და ნიშნავს „კამპანიის მოწყობა დაწინაურებისათვის“. ფრაზა რამდენიმე მნიშვნელობას გვთავაზობს: საზოგადოების თვალში მოხვედრას და მოწონებას, პოპულარობას, მეგობრებში აღიარების მოპოვებასა და სხვებზე უფროსობას. ასეთ ამბიციურ ადამიანებს კმაყოფილებას ანიჭებს ფული, პრესტიჟი და ძალაუფლება. იესო ასეთ ეგოისტურ ამბიციას არ გულისხმობდა. ნამდვილი სულიერი წინამძღოლი არასოდეს „მოაწყობს კამპანიას დაწინაურებისათვის.“

თავის „ამბიციურ“ მოწაფეებში იესომ პირველობის ახალი სტანდარტები გამოაცხადა: „თქვენ იცით, რომ ისინი, ვინც ხალხების მთავრებად არიან მიჩნეულნი, ბატონობენ მათზე და მათი დიდებულნი ხელმწიფეები მათზე. მაგრამ თქვენს შორის ასე ნუ იქნება, არამედ, ვისაც თქვენს შორის სურს იყოს დიდი, ის თქვენი მსახური იყოს; ვისაც თქვენს შორის პირველობა სურს, ის იყოს ყველას მონა.“ (მარკ. 10:42-44). მოგვიანებით, უფრო დაწვრილებით განვიხილავთ ამ საოცარ განცხადებას. სულიერი წინამძღოლობის უკეთესად შესწავლის მიზნით, ხაზგასმით ავლნიშნავთ იესოს მიერ ჩამოყალიბებულ პრინციპებს ამ საკითხთან დაკავშირებით. ჭეშმარიტი პირველობა და ჭეშმარიტი ლიდერობა ის არის, თუ რამდენად ემსახურები სხვებს და არა ის, თუ რამდენად ახერხებ იმის მიღწევას, რომ სხვები გემსახურონ შენ. ჭეშმარიტი მსახურება საზღაურს მოითხოვს. ხშირად მას თან ახლავს გამოწვევებით სავსე მწარე თასი და მტკივნეული ნათლობა. ნამდვილ სულიერ წინამძღოლთ იესო ეკითხება: განა შეგიძლიათ შესვით სასმისი, რომელსაც მე ვსვამ, და მიიღოთ ნათლობა, რომლითაც მე ვინათლები?“ (მარკ. 10:38). ნამდვილი სულიერი ლიდერი ყურადღებას ამახვილებს ღვთისა და სხვა ადამიანების მსახურებაზე და არა მომგებიან მაღალ ტიტულებზე. ჩვენი მიზანი ის უნდა იყოს, რომ რაც შეიძლება

მეტი შევძინოთ ცხოვრებას და არა ის, რომ ჩვენ სარგებელი მივიღოთ მისგან.

„ისტორიის თვალშისაცემი ირონიაა იმ წინებისა და ტიტულების სრული იგნორირება მაშინ, როდესაც ადამიანები საბოლოოდ გადახედავენ ერთმანეთის განვლილ ცხოვრებას და წასასვლელად ემზადებიან“, – თქვა სამუელ ბრენგლმა, ხსნის არმიის გამოღვიძების დიდმა მქადაგებელმა.

„ადამიანის საბოლოო შეფასებისას, კაცობრიობა იმაზე კი არ ამახვილებს ყურადღებას, თუ რა თანამდებობა ეკავა ადამიანს, ან რა მეძვიდრობა გადაეცა, ან რა საქმიანობას უძღვებოდა, არამედ იმაზე, თუ რამდენად ხარისხიანად გააკეთა ესა თუ ის საქმე და როგორი დამოკიდებულება და გული ჰქონდა.“

„ერთხელ და სამუდამოდ უნდა შევთანხმდეთ, რომ წინამძღოლის ამბიციია უნდა ეთანხმებოდეს ღმერთის გეგმებს ამ ადამიანის ცხოვრებაში, მას ყოველთვის უნდა ეჭიროს თვალი ჩრდილოეთის ვარსკვლავზე, რომელიც მუდამ მიუძღვის მას ზღვაში, რაც არ უნდა უნაპირო ჩანდეს ეს ზღვა.“ ეს სიტყვები ს.დ. გორდონმა, თავის ერთ-ერთ ცნობილ წიგნში მოგვაწოდა. „ლიდერს აქვს კომპასი, რომელიც მიუხედავად მაგნიტური კლდეებისა, სწორ გზას აჩვენებს ყველაზე სქელ ბურუსსა და საშინელ შტორმშიც კი.“

დიდი წინამძღოლი გრაფი ნიკოლაუს ვან ციცენდორფი (1700-1760) ტიტულებისა და სიმდიდრის განსაცდელში ჩავარდა, მიუხედავად ამისა, იგი ყველაზე მეტად სწორედ ზემოთაღნიშნული ტიტულის გამოა ცნობილი. მაგრამ მისი ამბიციებისადმი დამოკიდებულება შესაძლოა შეჯამდეს ერთ მარტივ განცხადებაში: „მხოლოდ ერთი მიზანი მაქვს: ეს არის ის (ღმერთი) და მხოლოდ ის.“ ციცენდორფმა ზურგი აქცია კერძო ამბიციებს და მორავიელთა ძმობა დაარსა. მისმა მიმდევრებმა თავიანთი წინამძღოლისაგან აიღეს მაგალითი და მთელ მსოფლიოში გაიფანტნენ ღვთის სიტყვის საქადაგებლად. მორავიელებმა მანამდე დაარსეს ეკლესიები ზღვებს გადაღმა, ვიდრე სამისიონერო საქმიანობა კარგად ორგანიზებული ან პოპულარული გახდებოდა. ამ დაარსებულ ეკლესიებში მათ სამჯერ უფრო მეტი ეკლესიის წევრები ჰყავდათ, ვიდრე საკუთარი სამშობლოს ეკლესიებში – ეს არაჩვეულებრივი შედეგია.

ოთხმოცდათორმეტი მორავიელიდან ერთი ტოვებდა სახლს და უცხო ქვეყანაში ღვთის სიტყვის გასავრცელებლად მიდიოდა.

ვინაიდან ჩვენ, ადამის შვილებს,
გვსურს გავხდეთ ღიღებულები;
მან დაიმცრო თავი.
ვინაიდან ჩვენ არ ვიხრით ქედს,
მან დაიმდაბლა თავი,
ვინაიდან ჩვენ გვინდა ვიმეფოთ,
ის მოვიდა, რომ გვემსახუროს.

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

- ა. როგორ აღწერდით პირადი მაგალითის შუქზე საკუთარ თავსა და ღმერთზე კონცენტრირებულ ამბიციათა შორის განსხვავებას?
- ბ. ვინ არის თქვენთვის ღვთის სულით სავსე წინამძღოლის საუკეთესო მაგალითი?
- გ. პირადი ცხოვრების რომელ სფეროში ანიჭებთ უპირატესობას წმიდა კეთილშობილურ ამბიციას?

წინამძღოლების ძიება

*რადგან არც აღმოსავლეთიდან და არც
დასავლეთიდან,
და არც უდაბნოდან არის კაცის ამაღლება.
არამედ ღმერთია მსაჯული,
რომელიც ერთს დაამდაბლებს და მეორეს
აღამაღლებს.
ფსალმუნი 74:6-7*

*მომეცით ღვთის კაცი – ერთი ადამიანი,
ღმერთის ძლიერი წინასწარმეტყველი,
და მოგცემთ მშვიდობას დედამიწაზე,
არა მახვილით, არამედ ლოცვით
დამკვიდრებულს.
ჯორჯ ლიდელი*

ნამდვილი წინამძღოლები ძალიან ცოტანი არიან. ადამიანები მუდამ ეძებენ მათ. ეკლესიის ყოველ კუთხეში ისმის კითხვა – „ვინ გვიწინამძღვრებს?“ ბიბლიაში კარგად ჩანს, თუ როგორ ეძებს ღმერთი წინამძღოლებს.

„გამოძებნის უფალი თავისი გულის სასურველ კაცს და თავისი ხალხის წინამძღოლობას უბრძანებს“ (1მფ. 13:14).

მოიარეთ იერუსალიმის ქუჩები, მიიხედ-მოიხედეთ და ეძებეთ მის მოედნებზე; და თუ იპოვით სამართლიან კაცს, ჭეშმარიტების მძებნელს, მაშინ მეც ვაპატიებდი იერუსალიმს“ (იერ. 5:1).

„და მე ვეძიე მათში კაცი, რომელიც აღადგენდა ზღუდეს“ (ეზეკ. 22:30).

ბიბლია გვიჩვენებს, რომ როდესაც ღმერთი იპოვის ადამიანს, რომელიც მზად არის წინამძღოლობის, დამოწაფებისა და სხვებზე პასუხისმგებლობის აღებისა, მას ღმერთი სიცოცხლის ბოლომდე გამოიყენებდა. ასეთ ადამიანებს ბევრი უარყოფითი თვისებებიც აქვთ, მაგრამ მიუხედავად ამისა, ისინი ბოლომდე სულიერ წინამძღოლებად რჩებიან. ასეთები იყვნენ მოსე, გედეონი და დავითი. ეკლესიის ისტორიაში კი მარტინ ლუთერი, ჯონ უესლი, აღონირამ ჯუდსონი, უილიამ ქერი, და სხვა მრავალი.

ეკლესიის წინამძღოლობა ყოველთვის მოითხოვდა საშუალოზე მეტ ძალისხმევასა და რწმენას. საკითხავია, რატომ არის ასეთი დიდი მოთხოვნილება ლიდერებზე, კანდიდატები კი ასე ცოტა? ყოველ თაობას უწევს სულიერი წინამძღოლობის მკაცრი მოთხოვნების დაკმაყოფილება, მაგრამ, სამწუხაროდ, მრავალი ადამიანი ასეთი პირობების გამო უარს ამბობს ამ ტვირთის ტარებაზე. თუმცა ღმერთი სიხარულით იღებს იმ რამდენიმე ადამიანსაც კი, ვინც თანახმაა ემსახუროს მას.

„ეკლესია წინამძღოლების ნაკლებობას მტკივნეულად განიცდის“, – მოთქვამდა ინგლისელი მეთოდისტი მქადაგებელი უილიამ სანგსტერი. „მოველი რომ ხმა მომესმება, მაგრამ ამაოა ჩემი ლოღინი. მე ვამჯობინებდი, მომესმინა, ვიდრე მელაპარაკა – მაგრამ არსაიდან ისმის ბუკის ხმა, რომ მოვუსმინო.“

თუ ქვეყნიერება ყურს დაუგდებს ხმას, გაიგებს რომ ეკლესიას ესაჭიროება ავტორიტეტული, სულიერი და მიძღვნილი ლიდერები. ავტორიტეტული იმიტომ რომ, ხალხს სურს მიენდოს ისეთ ადამიანებს, რომლებმაც იციან სად მიდიან და დარწმუნებულები არიან, რომ დანიშნულების ადგილამდე მიაღწევენ. სულიერი იმიტომ რომ, ღმერთთან ახლო ურთიერთობის გარეშე ყველაზე მიმზიდველი და კომპეტენტური ადამიანიც კი ვერ წარუძღვება ხალხს ზეცისაკენ. მიძღვნილი იმიტომ რომ, ეს გზა მოითხოვს იესოს მსგავსებას, ვინც საკუთარი თავი გაწირა სოფლისათვის და ვინც მოგვიწოდებს, რომ გავეყვით მის ნაკვალევს.

ეკლესია ყველანაირად იზრდება, როდესაც მას ძლიერი სულიერი წინამძღოლები უდგანან სათავეში, წინამძღოლები, რომლებიც ზებუნებრივ ძალას ასხივებენ თავიანთ

მსახურებაში. ასეთი მეთაურების გარეშე ეკლესია სუსტდება და გაუგებრობაში იძირება. დღეს მქადაგებელთა მცირე რიცხვს თუ გააჩნია სულიერი მგზნებარება, რის გამოც ეკლესიის გუგუნა ხმა პათეტიკურ ჩურჩულად გადაიქცა. დღევანდელმა წინამძღოლებმა – ჭეშმარიტად სულიერმა ლიდერებმა – გაბედულებით აღსავსე პასუხისმგებლობით უნდა გადასცენ ახალ თაობას წინამძღოლობის ჩირაღდანი, როგორც ძალიან მნიშვნელოვანი მოვალეობა.

ბეკრ ადამიანს, მათ შორის წინამძღოლებს, ბუნებრივად ახასიათებთ ინტელექტი, პიროვნული სიძლიერე და ენთუზიაზმი. ასეთი თვისებები ხელს უწყობს პოტენციური ლიდერის ზრდას, მაგრამ ისინი არ განსაზღვრავენ სულიერი წინამძღოლის ავტორიანობას. ნამდვილ წინამძღოლებს დიდი მოთმინება და მორჩილება მართებთ მიზნების მისაღწევად.

სულიერი წინამძღოლები არ არიან არჩეულნი, დანიშნულნი ანდა შექმნილნი საეკლესიო სინოდებისა და კრებების მიერ. მათ მხოლოდ ღმერთი მოუწოდებს. ადამიანი სულიერი ლიდერი ვერ გახდება მხოლოდ თანამდებობის დაკავებით, ვინმეს ინტერესების დაკმაყოფილებით ან კურსების გავლით. პიროვნებას უნდა შესწევდეს სულიერი წინამძღოლობის უნარი.

ხშირად ავტორიტეტულ პოზიციაზე აღმოჩნდება ადამიანი, რომელმაც წლების წინ, საკუთარი თავი მიუძღვნა ღმერთს და პირველ ადგილზე დააყენა ღვთის სასუფეველის ძიების საქმე. დაღვინების შემდეგ ამ ადამიანს ღმერთი ჩუქნის ლიდერის როლს და ღვთის სული იწყებს მასში მოქმედებას. როდესაც ღვთის მადიებელი თვალი წინამძღოლობის უნარს აღმოაჩენს ადამიანში, ღმერთი სულიწმიდით სცხებს და განსაკუთრებულ მსახურებაზე აყენებს მას (საქ. 9:17; 22:21).

სამუელ ბრენგლმა, დაჯილდოებულმა ლიდერმა, ვინც ხსნის არმიას მრავალი წლის განმავლობაში ემსახურებოდა, სულიერებისა და წინამძღოლის სავალი გზა შემდეგნაირად დაგვიხატა:

ამისათვის მე არ მიმიღწევია დაწინაურებით, არამედ ლოცვითა და ცრემლებით, ცოდვების აღიარებით, გულის გამოკვლევითა და ღვთის წინაშე თავის დამდაბლებით;

საკუთარი თავი ღმერთს ჩავაბარე, მამაცურად ვთქვი უარი კერპებზე, გულში ჩავიკარი ჯვარი და მუდამ ჯვარცმულ იესოს შევცქეროდი. წინამძღოლობა არ მოდის პირადი მიღწევების ძიებით, არამედ, როგორც პავლემ, რაც ჩემთვის მოგება იყო, წაგებად ჩავთვალე ქრისტეს გულისათვის. ეს ის უდიდესი საზღაურია, რომლის გადახდაც მოუწევს ლიდერს და რომლის ავტორიტეტსაც აღიარებენ ზეცაში, დედამიწასა და ჯოჯოხეთში.

ღმერთს სურს ასეთ წინამძღოლებს დაანახოს, რამდენად ძლიერია იგი (2 ნეშტ.16:9). მაგრამ ყველას, ვისაც წინამძღოლობა სურს, არ უნდა ასეთი მსხვერპლის გაღება. მიუხედავად ამისა, ამ საკითხში კომპრომისზე წასვლა შეუძლებელია: პიროვნული მსხვერპლი გაღებულ უნდა იქნას გულის ყველაზე თვალუწვდენელ, საიდუმლო კუნჭულში, ვიდრე რომელიმე საპატიო საზოგადოებრივ საქმიანობას შევუდგებოდეთ. უფალმა იესომ გარკვევით უთხრა იაკობსა და იოანეს, რომ ღვთის სასუფეველში პირველ ადგილებს დაიკავენ იხინი, ვისი გულიც სუფთაა და ვისთვისაც გამზადებულია ზეციური მამის მიერ. ღმერთის უფლება, გამოიკვლიოს ჩვენი გულები და მოგვიწოდოს წინამძღოლობისაკენ, მოწიწებას აღძრავს და ადამიანში ბადებს თავმდაბლობას.

ბოლოს, გაფრთხილების მაგვარი რამ მინდა ვთქვა: თუ სხვებზე გავლენისმქონე ადამიანების მცდელობა, წარუძღვნენ ხალხს სულიერი სიმაღლეებისაკენ, მარცხს განიცდის, ასეთი ლიდერები ხალხს უდაოდ დაბლა მიაქანებენ. ხალხი ერთად მგზავრობს; არავინ ცხოვრობს მარტო და გარიყული. განა გავბედავთ და ზერელედ შევხედავთ წინამძღოლობისაკენ ღმერთის მოწოდებას ჩვენს ცხოვრებაში.

კითხვები დახმარებისათვის

- ა. ღმერთს ოთხმოცი წელი დასჭირდა იმისათვის, რომ მოსე წინამძღვრად მოემზადებინა. შენ როგორ გამზადებს ღმერთი?
- ბ. ამ სწავლების მიხედვით ღვთის მიერ მოწოდებული წინამძღოლის დამახასიათებელი რომელი თვისებები მიგაჩნიათ მნიშვნელოვნად?
- გ. რამდენად შეგეხოთ ამ თავის დასასრულში ნახსენები გაფრთხილება?

უფლის მთავარი პრინციპი

*ვისაც თქვენს შორის სურს იყოს დიდი, ის თქვენი
მსახური იყოს: ვისაც თქვენს შორის პირველობა
სურს, ის იყოს ყველას მონა.
მარკ. 10:43-44*

კომპეტენტური წინამძღოლების მნიშვნელობა აშკარაა არა მარტო ეკლესიაში, არამედ ბიზნესშიც და სახელმწიფოშიც - ამიტომაც შეიძლება ვიფიქროთ, რომ სიტყვა წინამძღოლი ხშირად უნდა იყოს გამოყენებული ბიბლიაში. თუმცა ფაქტია, რომ მეფე იაკობის ბიბლია (რომლითაც მრავალი თაობა აღიზარდა) სიტყვა *წინამძღოლს (ლიდერს)* მხოლოდ ექვსჯერ იყენებს. უფრო ხშირად ამ პოზიციას გამოხატავენ სიტყვით *მსახური*. ბიბლიაში არსად არ გვხვდება „მოსე, ჩემი წინამძღოლი,“ არამედ „მოსე, ჩემი მსახური.“ და ზუსტად ასე გვასწავლა იესომაც.

იესო რევოლუციონერი იყო, არა პარტიზანული ომის გაგებით, არამედ წინამძღოლობაზე თავისი სწავლებით. მან გადატრიალება მოახდინა წინამძღოლობაზე მანამდე არსებულ თანმიმდევრობაში. აქამდე ტერმინი *მსახური*, ჟღერდა როგორც ნაკლებად პატივსაცემი და არა როგორც საპატიო წოდება. ხალხის უმეტესობას არ იზიდავდა ასეთი უმნიშვნელო როლი. როდესაც იესომ ეს ტერმინი გამოიყენა, მას დიდი *მნიშვნელობა* მიანიჭა. სწორედ ეს იყო რევოლუციური იდეა. და ჯერაც არის!

იესომ გვასწავლა, რომ ღვთის სასუფეველი ის საზოგადოებაა, სადაც ყველა წევრი ერთმანეთს ემსახურება. ასე განმარტა იესომ ამ ტერმინის საბოლოო მიზანი:

„რადგან კაცის ძე იმისათვის კი არ მოსულა, რომ მას ემსახურონ, არამედ იმისთვის, რომ თავად ემსახუროს და გასცეს თვისი სული მრავალთა გამოსასყიდად“ (მარკ.10:45). იგივე აზრი გაიძეორა პავლემ „სიყვარულით ემსახურეთ ერთმანეთს“ (გალატ. 5:13). ანალოგიური სიყვარულით უნდა ვემსახუროთ არა მხოლოდ ეკლესიის წევრებს, არამედ ჩვენს გარშემო მყოფ ნებისმიერ გაჭირვებულ ადამიანს. სამწუხაროდ, ეკლესიაში მხოლოდ თითზე ჩამოსათვლელი ქრისტიანები ასრულებენ ამ დავალებას.

იესომ იცოდა, რომ წინამძღოლის, როგორც „მოსიყვარულე მსახურის“ როლი ყველას არ მოეწონებოდა, ვინაიდან საკუთარი კეთილდღეობა უფრო მნიშვნელოვან მისიად ეჩვენება ადამიანს. მაგრამ „მსახურება“ აუცილებლად მოეთხოვება იმას, ვისაც პირველობა სურს ცათა სასუფეველში.

არსად არ არის ისეთი მკაფიო კონტრასტი ლიდერობაზე ჩვეულ შეხედულებასა და იესოს რევოლუციურ განცხადებას შორის, როგორიც მარკოზის 10:42-43-ში: „თქვენ იცით, რომ წარმართთა მთავრებად მიჩნეულნი, ბატონობენ მათზე და მათი დიდებულნი ხელმწიფებენ მათზე. მაგრამ ნუ იქნება ასე თქვენს შორის, არამედ, ვისაც თქვენს შორის სურს იყოს დიდი, ის თქვენი მსახური იყოს.“

ეს ისეთი რევოლუციური იდეა იყო, რომ იესოს უახლოესმა მოწაფეებმაც კი ამბიციური დედა გამოიყენეს მომავალ ცათა სასუფეველში საუკეთესო ადგილების დასაკავებლად, მანამდე ვიდრე დანარჩენი ათი მოწაფე თავის შესაფერის ადგილს მიიღებდა. ამ ორმა მოწაფემ სერიოზულად აღიქვა იესოს დაპირება, დიდებულ ტახტზე ჯდომასა და ისრაელიანთა ტომების გასამართლების შესახებ (მათე 19:28), მაგრამ ის ვერ გაიგეს, იქამდე როგორ უნდა მიეღწიათ.

მიუხედავად მეგობრობისა, იესომ კუთვნილზე ერთი მისხლით მეტი ადგილიც კი არ მისცა მთხოვნელებს. „არ იცით, რას ითხოვთ,“ უპასუხა მან (მათ. 20:22). იაკობსა და იოანეს უნდოდათ დიდება და არა სირცხვილი; გვირგვინი და არა ჯვარი; არა მსახურის, არამედ ბატონის როლი. იესომ ეს შემთხვევა გამოიყენა იმ ორი პრინციპის სასწავლებლად, რომლებიც ეკლესიამ არასოდეს არ უნდა დაივიწყოს.

- **სულიერი წინამძღოლობის უზენაესი პრინციპი.** „მაგრამ ჩემს მარჯვნივ ან მარცხნივ დაჯდომის მოცემა ჩემზე არ არის, არამედ მათია, ვისთვისაც გამზადებულია“ (მარკ. 10:40).

ჩვეულებრივი პასუხი შეიძლება ყოფილიყო: დიდება და პატივი მას ეკუთვნის, ვინც მოემზადება და მუხლჩაუხრელად იშრომებს მის მისაღებად. მაგრამ აქ ჩვენ ადამიანისა და იესოს აზროვნებას შორის ფუნდამენტურ სხვაობას ვხედავთ. ღმერთი ნიშნავს ადამიანებს სულიერი მსახურისა და წინამძღოლის ადგილზე თავისი ნებით. ბიბლიის ერთ-ერთი ვერსია მეორმოცე მუხლს ასე თარგმნის, რომ „ღმერთმა ეს ადგილები მათთვის მოამზადა, ვინც თვითონ აირჩია.“

მიუხედავად იმისა, რომ ცოდნა მნიშვნელოვანია, ეფექტური სულიერი წინამძღოლი ვერ გახდება თეოლოგიურ სემინარიაში მიღებული ცოდნის ხარისხის შედეგად. „თქვენ არ აგირჩევივართ მე, არამედ მე აგირჩიეთ თქვენ და დაგადგინეთ“ (იოანე 15:16). ღვთის უზენაესი ნება ირჩევს ქრისტიან მუშაკს და ანიჭებს მას დაჯერებულობას. ჩვენ ნამდვილად შეგვიძლია, ვთქვათ: „აქ ვდგავარ არა ცალკეული ადამიანების ან რომელიმე ჯგუფის არჩევით, არამედ ყოვლისშემძლე ღმერთის ცხებულებით.“

- **სულიერი წინამძღოლის ტანჯვის პრინციპი.** განა შეგიძლიათ შესვით სასმისი, რომელსაც მე ვსვამ, და მიიღოთ ნათლობა, რომლითაც მე ვინათლები?“ (მარკ. 10:38).

აქ არანაირ ჩარჩოებს არ ვაწყდებით. არანაირ რთულ რეალობასთან არა გვაქვს საქმე. იესომ მარტივად და გულწრფელად ახსნა, თუ როგორი ფასის გაღება მოუწევთ ღვთის სასუფეველის მსახურებს. დავალება იყო დიდებული და რთული; ის ქალები და კაცები, რომელთაც ეს საქმე დაევალებოდათ, უნდა ყოფილიყვნენ თვალდია და გულსავესენი, რათა მტკიცედ მდგარიყვნენ თავიანთი ბატონის გზაზე.

უფლის გამოსაცდელ კითხვას სწრაფად უპასუხეს მოწაფეებმა, „შეგვიძლია!“ პერსპექტივის ტრაგიკული

ნაკლებობა! იესომ იცოდა, რა მოელოდათ მათ მომავალში. ისინი მართლა შესვამდნენ თასს და მართლა მოინათლებოდნენ. დამარცხდებოდნენ, მაგრამ დიდებული იქნებოდა მათი აღდგომა. იაკობი სიკვდილით დასაჯეს, იოანემ კი საკანში მარტომყოფმა დაასრულა სიცოცხლე.

იესომ სწრაფად გააქარწყლა მოწაფეების არასწორი წარმოდგენა წინამძღოლობაზე, როგორც უპირატესობაზე. როგორი შოკისმომგვრელი იყო იმისი აღმოჩენა, რომ დიდება მოდის მსახურებიდან და წინამძღოლობა ყველას მონობიდან.

მთელი თავისი საქმიანობის მანძილზე მხოლოდ ერთხელ აცხადებს იესო, რომ მან „მაგალითი“ მისცა მოწაფეებს, ეს იყო მაშინ, როცა უფალმა მათ ფეხები დაბანა (იოანე 13:15). ამას გარდა, ახალ აღთქმაში კიდევ ერთხელ არის ნახსენები „მაგალითი“ (1 პეტრ. 2:21), ეს ტანჯვის მაგალითია. მსახურება და ტანჯვა ერთად გვხვდება ჩვენი უფლის სწავლებასა და ცხოვრებაში. ერთი არ არსებობს მეორის გარეშე და რომელი მსახურია უფრო დიდი, ვიდრე უფალი?

მსახურების სული

მსახურებასა და ტანჯვაზე იესოს სწავლება არ გულისხმობდა ადამიანში კეთილი საქმეების კეთების სურვილის აღძვრას. იესოს უნდოდა, სიტყვა მსახურებისათვის მიენიჭებინა პიროვნული ვალდებულების განცდა, რაც გამოიხატა მის ნათქვამში: „მოვედი, რათა ვემსახურო.“ ხშირია მსახურება, რომლის მოტივი ძალიან შორს არის სულიერებიდან.

ესაიას 42-ე თავში ვკითხულობთ იმ დამოკიდებულებისა და მოტივების შესახებ, რომელთაც მომავალი მესია წარმოგვიდგენს, როგორც ღვთის იდეალურ მსახურს. იქ, სადაც ისრაელმა მარცხი განიცადა, ეცხოვრა ამ იდეების შესაბამისად, იესომ წარმატებას მიაღწია. იესოს პრინციპები უნდა იყოს ჩვენი ცხოვრების მაგალითი.

დამოკიდებულება. „აი ჩემი მორჩილი, რომელიც ხელით მიჭირავს“ (ესაია 42:1). ეს მუხლი ლაპარაკობს მომავალ მესიაზე. იესომ წინასწარმეტყველება დაასრულა და პირველ რიგში დააყენა არა საკუთარი, არამედ ღვთაებრივი ინტერესები, ანუ

„წარმოიცარიელა თავი“ (ფილიპ. 2:7). მან დათმო ღვთაებრივი პრივილეგია და ზეციერ მამაზე დამოკიდებული გახდა. იესო გახდა სრული ადამიანი. როგორი პარადოქსია! როგორც კი საკუთარი მესაგან „გავთავისუფლდებით“ და ღმერთზე დამოკიდებულები გავხდებით, მაშინ გამოგვიყენებს სულიწმიდა.

მოწონება. „ჩემი რჩეული, რომელიც მოიწონა ჩემმა სულმა“ (ესაია 42:1). ღმერთმა დიდი მოწონება გამოხატა თავისი მსახურის, იესოს მიმართ. სულ მცირე, ორ შემთხვევაში ღმერთმა ხმამაღლა გამოთქვა ეს მოწონება (მათე 3:17; 17:5). ეს აღტაცება ორმხრივი იყო. ძველი აღთქმის სხვა კომენტარებში მომავალი მესია, ღვთის ძე ამოწმებს: „შენი სურვილის შესრულება მწადია, ღმერთო, და რჯული შენი ჩემს გულშია“ (ფსალ. 40:8).

მოკრძალება „არ იყვირებს და არ აღიმალლებს ხმას, ქუჩაში ვერავინ მოისმენს მის ხმას“ (ესაია 42:2). ღვთისმსახური ისეთ მსახურებას უნდა ეწეოდეს, რომ მისი საკუთარი მე არ გამოჩნდეს, რადგან ზოგიერთები, როგორც ეკლესიაში, ასევე ეკლესიის გარეთ, ცდილობენ საკუთარი თავის წარმოჩენის მიზნით საქმის კეთებას.

როცა ეშმაკმა იესო გამოსაცდელად წაიყვანა, სთხოვდა ტაძრის ქიმიდან გადაეგდო თავი, ანუ წარმატების მომტანი ნაბიჯი გადაედგა (მათე 4:5), მაგრამ იესო არ ეძებდა საკუთარ დიდებას და ეშმაკის ანკეს არ წამოეგო.

ასე ჩუმი და მოკრძალებულია იმ დიდი მსახურის საქმიანობა, რომლის არსებობაშიც ბევრს ეჭვი ეპარება. იესო პრაქტიკულად განმარტავს იმას, რაზეც ლაპარაკობდა ესაია „ჭეშმარიტად შენა ხარ დაფარული ღმერთი, ისრაელის ღმერთი, მხსნელი“ (ესაია 45:15). როგორც ჩანს, ეს თვისება ზეციურ ქმნილებებსაც ახასიათებთ. ქერუბიმები – ღვთისმსახური ანგელოზები – ექვსიდან ოთხი ფრთით სახესა და ფეხებს იფარავენ. ისინი კმაყოფილები არიან დაფარულში გაწეული მსახურებით (ესაია 6:2).

თანაგრძნობა. „გაჟეჟილ ლერწამს აღარ გადატეხს და მბჟუტავ პატრუქს არ ჩააქრობს“ (ესაია 42:3). ღვთისმსახური თანაგრძნობას უცხადებს სუსტს, მოწყალებას იჩენს შეცდომის ჩამდენთა მიმართ. მაგრამ რამდენად ხშირად ემსგავსებიან წარუმატებელი ადამიანები თავგამოდებულ პილიგრიმებს?

იდეალური მსახური არ გათელავს სუსტსა და დამარცხებულს. ჭრილობებს შეუხვევს და მინავლებულ სულს გაუცხოველებს. ისინი, ვინც ღვთის გზას მიჰყვებიან, არასოდეს გადათქერენ სხვა ადამიანებს.

მრავალი ჩვენთაგანი, მათ შორის ქრისტიანი მსახურიც კი, ხედავს დაღუპვის პირას მისულ ადამიანს და „გვერდს უვლის.“ ჩვენ ვეძებთ სარგებლის მომტან და ჩვენი ნიჭების შესაფერის მსახურებას და არ გვინდა ადამიანს მხარში ამოუვდგეთ, დახმარება გაუწიოთ. ღვთის გადმოსახედიდან კი მნიშვნელოვანია ქვეყნიერების მიერ გათელილი ადამიანების გამოსწორებაა. როდესაც შევხვდებით ქვეყნიერების მიერ „უმცირესად“ მონათლულ ადამიანებს და ვეცდებით მათი საჭიროებების დაკმაყოფილებას, ქრისტე გვეუბნება, რომ ამ უმცირესზე ისე უნდა ვიფიქროთ, როგორც ღმერთზე (მათე 25:45).

ძლივს ბჟუტავდა პეტრეს ფითილი გეთსიმანიის ბაღში და სასამართლო დარბაზში, მაგრამ როგორ ბრწყინვალედადა ორმოცდამეათე დღეს! ღვთის იდეალურმა მსახურმა შესაძლებელი გახადა უიმედო ადამიანების ცხოვრების შეცვლა.

ოპტიმიზმი. „სასოს არ წარიკვეთს და არც გატყდება. სანამ არ დაამყარებს ქვეყნად სამართალს“ (ესაია 42:4). პესიმიზმი და წინამძღოლობა ერთმანეთის საწინააღმდეგო დამოკიდებულებაა ცხოვრებისადმი. იმედი და ოპტიმიზმი სასიცოცხლო მნიშვნელობის თვისებაა იმ ღვთისმსახურისათვის, ვინც სიბნელის ძალთა წინააღმდეგ იბრძვის. ღვთის იდეალური მსახური ღვთის საქმის დასრულებამდე ოპტიმისტი რჩება.

ცხებულება „დავდებ მე მასზე ჩემს სულს“ (ესაია 42:1). წინამძღოლის ზემოთჩამოთვლილი თვისებები: მსახურების სული, დამოკიდებულება, მოწონება, მოკრძალება, თანაგრძნობა და ოპტიმიზმი – საკმარისიარარის დავალების შესასრულებლად. ყველა ეს თვისება მტკვერივით მშრალია ზებუნებრივი შეხების გარეშე. სულიწმიდა მოდის, ივანებს და ცხოვრობს იდეალურ მსახურში. „თქვენ იცით... როგორ სცხო ღმერთმა სულიწმიდით და ძალით იესო ნაზარეველს, როგორ დადიოდა, სიკეთეს იქმოდა“ (საქ. 10:38). იესოს მსახურება დაიწყო მაშინ, როდესაც

სულიწმიდა გადმოვიდა მასზე, მისი ნათლობის ჟამს, ასე დაიწყო მსახურმა კაცობრიობის შეცვლა!

განა ჩვენ იესოზე დიდები ვართ? და ნუთუ შეგვიძლია ეფექტური მსახურება გავწიოთ ჩვენში სულიწმიდის მოქმედების გარეშე? ღმერთი ხომ ჩვენც იმავე ცხებულებას გვპირდება. ამიტომ მუდამ უნდა ვბაძავდეთ უდიდეს მსახურს და უნდა ვივსებოდეთ სულით, რომელიც უფრო მეტად განგვიცხადებს უფალს.

კითხვები:

- ა. შენი ცხოვრების რომელ ეტაპზე შეგიძლია თქვა, რომ მსახური იყავი?
- ბ. რა მაგალითები შეგიძლია, გამოიყენო ვინმეს ცხოვრებაში სულიერი წინამძღოლის ტანჯვისა და ზეციური ცხებულების აღსაწერად?
- გ. ესაიას 42-ე თავში საუბარია ღვთის განსაკუთრებული მსახურის - იესოს ექვს თვისებაზე. რომელი მათგანი გეჩვენებათ ყველაზე რთულად თქვენს ცხოვრებაში განსახორციელებლად?

ბუნებრივი და სულიერი წინამძღოლობა

*როცა მოვედი თქვენთან... ჩემი სიტყვა და
ჩემი ქადაგება დაბარწმუნებელი ბრძნული
სიტყვებით კი არ იყო, არამედ სულისა და ძალის
გამოცხადებით
1 კორ. 2:1,4.*

წინამძღოლობა არის უნარი პიროვნებისა, გავლენა მოახდინოს სხვა ადამიანებზე, რათა გაჰყვნენ მას. ცნობილმა ლიდერებმა ყოველთვის იცოდნენ ამის შესახებ.

დიდმა მხედართმთავარმა, ბერნარდ მონტგომერმა ასეთი რამ თქვა წინამძღოლობის შესახებ: „წინამძღოლობა არის უნარი, მოუწოდოს და გააერთიანოს ქალი და კაცი ერთი მიზნისაკენ და თვისება, რომელიც ადამიანებს ჩაუნერგავს ნდობას.“

ამ განცხადების საუკეთესო მაგალითი იყო ბრიტანეთის პრემიერ მინისტრი, უინსტონ ჩერჩილი, მეორე მსოფლიო ომის დროს.

ფლოტის ადმირალმა ნიმითზმა თქვა: „წინამძღოლობა შეიძლება განსაზღვრულ იქნას როგორც თვისება, რომელიც ქვემდგომებს შთააგონებს საკმარის ნდობას, თავისი ნებით აღიარონ ლიდერის ხედვები და შეასრულონ მისი ბრძანებები.“

გენერალმა ჩარლზ გორდონმა ერთხელ მმართველ ლი ჰუნგ ჩანგს ორი კითხვა დაუსვა ჩინეთში: „რა არის წინამძღოლობა? და როგორ არის საზოგადოება დაყოფილი?“ ლი ჰუნგმა უპასუხა: „მხოლოდ სამი ტიპის ხალხი არსებობს – ვინც არ მოძრაობს, ვინც მოძრაობს და ისინი, ვინც მათ ამოძრავებენ!“ წინამძღოლები სხვებს ამოქმედებენ.

ჯონ რ. მოთოს, სტუდენტური მსახურების მსოფლიო ლიდერს სწამდა, რომ „წინამძღოლი არის ადამიანი, ვინც იცის გზა, ვისაც შეუძლია წინ სიარული და სხვების უკან გაყოლიება.“

პ.თ. ჩანდაბილა, ინდოეთის სტუდენტთა წინამძღოლი, ქრისტიანულ წინამძღოლობას განსაზღვრავდა როგორც მოწოდებას, რომელიც ჰარმონიულად აერთიანებს ადამიანურ და ღვთაებრივ თვისებებს მსახურებაში, ღმერთსა და მის ხალხს სხვათა კურთხევისათვის.

პრეზიდენტმა ჰარი თრუმენმა (1945-1953) დამაჯერებლად თქვა: „წინამძღოლი არის ადამიანი, ვისაც უნარი შესწევს, გააკეთებინოს სხვებს ის, რაც მათ არ სურთ რომ გააკეთონ და ამავე დროს მოეწონოთ თავისი გაკეთებული საქმე.“

სულიერი წინამძღოლობა აერთიანებს ბუნებრივ და სულიერ თვისებებს. ცხადია, რომ ეს თვისებები ზებუნებრივი საჩუქარია, ვინაიდან ყოველი კეთილი საქმე ზეციური მამისაგან მოდის. მაგალითისათვის ავიღოთ პიროვნულობა. მონტგომერმა თქვა: „გავლენის ხარისხი დამოკიდებული იქნება პიროვნულობაზე, 'გაფარვარება' რომლის უნარიც შესწევს ლიდერს, ცეცხლი - რომელიც მასში ანთია, და მაგნიტურობა - რომელიც სხვების გულს მისკენ მიიზიდავს.“

ბუნებრივი და სულიერი თვისებები მაშინ აღწევენ ეფექტურობის უმაღლეს მწვერვალს, როდესაც ერთიანდებიან ღვთისმსახურებისა და ღვთის ღიდებისათვის. მიუხედავად ამისა, სულიერი წინამძღოლობა აღემატება პიროვნების ძალასა და ყველა სხვა ბუნებრივ საჩუქარს. სულიერი წინამძღოლის პიროვნულობა სხვებზე იმიტომ ახდენს გავლენას, რომ სულიწმიდამ შეაღწია მასში, აავსო და აღჭურვა უფლებამოსილებით. როცა წინამძღოლი თავის ცხოვრებას სულიწმიდას აბარებს, მასში გადმოღვრილი სულის ძალა სხვებზეც გადმოედინება.

სულიერი წინამძღოლობა მოითხოვს აღმატებულ ძალას, რომელსაც ადამიანი თვითონ ვერასოდეს ვერ წარმოქმნის. არ არსებობს ადამიანის მიერ შექმნილი სულიერი წინამძღოლი. ნამდვილი წინამძღოლი იმიტომ ახდენს სულიერ გავლენას სხვებზე, რომ მასში უფრო მეტი ძალით მუშაობს სული, ვიდრე მათში, ვისაც ის წინამძღოლობს.

ჩვენ გზის იმ მონაკვეთამდე შეგვიძლია წარვუძღვეთ ხალხს, სადამდეც თვითონ გვივლია. უბრალოდ გზის ჩვენება საკმარისი არ არის. თუ ჩვენ არ მივდივართ და არც არავინ მიუძღვის მათ წინ, ისინი ვერავის გაჰყვებიან.

მისიონერი წინამძღოლების შეხვედრაზე ჩინეთში საუბარი შეეხო წინამძღოლობასა და მის კვალიფიკაციებს. ცხარე დისკუსია გაიმართა. დამსწრეთა შორის ერთი ადამიანი წყნარად იჯდა და უსმენდა. შემდეგ თავმჯდომარემ იკითხა დ. ე. ჰოსტე, ჩინეთის შიდა მისიის გენერალური დირექტორი თუ იტყოდაო რამეს? აუდიტორიაში სამარისებური სიჩუმე ჩამოწვა.

ჰოსტემ თვალების ციმციმითა და მაღალი ხმით თქვა: „ჩემის აზრით, ადამიანის წინამძღოლობის უნარის შესამოწმებლად საუკეთესო ტესტი არის, გაიგო, ვინმე თუ მიყვება მას.“

დაბადებული თუ შექმნილი?

წინამძღოლები იბადებიან თუ იქმნებიან? ერთიცა და მეორეც. ერთმნიშვნელოვნად წინამძღოლობა არის „მოუხელთებელი და ელექტრული ხარისხი“, რომელიც პირადად ღმერთისაგან მოდის. მეორე კუთხით, წინამძღოლობის უნარი ფართოდ არის გავრცელებული ყველა საზოგადოებაში, რომელიც უნდა დამუშავდეს და განვითარდეს. ხშირად, მანამდე თვლემენ ნიჭები ჩვენში, ვიდრე კრიზისი არ დადგება.

ზოგიერთები ხელსაყრელი შემთხვევის გამო ხდებიან წინამძღოლები. კრიზისის დადგომისას, ვინც წინ დადგება და თავს მაღლა ასწევს, სწორედ ის გახდება ლიდერი. როდესაც ამ საქმეს კარგად გამოიკვლევ, ნახავ, რომ შემთხვევითობას ჰქონდა ადგილი... ამის საუკეთესო მაგალითი არის იოსები (დაბ. 37-45). იოსები შემთხვევითი მღვდმარეობის გამო გახდა მთელი ეგვიპტის მმართველი. ასეთ შემთხვევას ხალხში „ილბლიან ვარსკვლავზე დაბადებას“ ეძახიან. სინამდვილეში კი მისი დაწინაურება ღმერთისგან იყო. ეს იყო შედეგი ცამეტწლიანი ფარული წვრთნისა.

ბუნებრივი და სულიერი წინამძღოლის შედარებისას დავინახავთ, როგორ განსხვავდებიან ისინი ერთმანეთისაგან.

წინამძღოლობის ბუნებრივი თვისებების გარეშე ვერავინ გახდება დიდი ლიდერი.

მიუხედავად ამისა, ეკლესიის ისტორიის მიმოხილვა ააშკარავებს, რომ ხანდახან სულიწმიდა ადამიანში ათავისუფლებს მანამდე მიძინებულ ნიჭებს და ამ დროს წინამძღოლი იბადება. ა. ტოზერი წერდა:

„ნამდვილი და უსაფრთხო წინამძღოლები, ალბათ, ისინი არიან, ვისაც არა აქვს ლიდერობის სურვილი, მაგრამ სულიწმიდის შინაგანი წინამძღოლობითა და ვითარების გამო არიან დაყენებული თანამდებობაზე... დღემდე ძნელად თუ ყოფილან პავლეს მსგავსი ლიდერები, მაგრამ ისინი სულიწმიდის მიერ და უფლის რწმენით იყვნენ აღჭურვილნი იმ დავალების შესასრულებლად, რომლისათვისაც გული არ ერჩოდათ... ამბიციური წინამძღოლი დისკვალიფიცირებულია. ნამდვილ წინამძღოლს არ ექნება სურვილი იბატონოს ღვთის სამწყსოზე, არამედ იქნება თავმდაბალი, თავაზიანი, მიძღვნილი და ამავდროულად მზადმყოფი გაჰყვეს მის ადგილზე სულის მიერ დანიშნულ სხვა წინამძღოლებს“.

სანგსტერის ბიოგრაფია მოიცავს პირად ხელნაწერსაც, რომელიც დაწერილია მაშინ, როდესაც ინგლისელი მქადაგებელი და სწავლული გრძნობდა შინაგან მოწოდებას, უფრო მეტი პასუხისმგებლობები აეღო მეთოდისტურ ეკლესიაში.

ეს არის ღმერთის ნებაჩემში. ეს მე არამირჩევია. ვფიქრობდი მისგან ვაქცევას, მაგრამ ის მოვიდა. სხვა რაღაცა მოვიდა კიდევ მასთან ერთად. მოვიდა დარწმუნებულობის განცდა, რომ ღმერთს მარტო მქადაგებლად არ ვჭირდები. მას უნდა რომ წინამძღოლიც ვიყო. ვგრძნობ ღვთისგან საქმის შესაბამისად რწმენით აღჭურვას, მისი ეკლესიის (მეთოდისტური) გამოღვიძებისათვის – არ ვზრუნავ საკუთარ რეპუტაციაზე; გულგრილი ვრჩები ასაკიანი და შურიანი ადამიანების კომენტარებისადმი. მე

ოცდათექვსმეტი წლის ვარ. თუ ამ გზით უნდა ვემსახურო ღმერთს, უკან აღარ უნდა დავიხიო – არამედ ვიმოქმედო. უკვე გამოვცადე ჩემი გული. დარწმუნებული ვარ, რომ მასში არ არის პატივმოყვარეობა. არც სხვების გაკრიტიკება მიყვარს და არც ყბედებთან ურთიერთობა. შეუმჩნეველობა, სიმშვიდე, წიგნებში ქექვა და უბრალო ხალხთან ურთიერთობა მომწონს, მაგრამ ღვთის ნებით, ეს არის ჩემი დავალება, ღმერთო, შენ დამეხმარე!

ღვთის ხმა მეუბნება გასაოცნებელს და დაუჯერებელს: „მინდა შენით ვთქვა.“ ო, ღმერთო, რომელიმე მოციქულს ჩემსავით თუ დაუხევია უკან? ვერ გავბედავ, ვთქვა „არა“, მაგრამ, იონას მსგავსად დიდი სიამოვნებით გავიქცეოდი.

ერთხელ წმ. ფრანცისკო ასიზელს ჰკითხა ძმამ: „რატომ შენ? რატომ შენ?“

ფრანცისკომ უპასუხა, „რატომ მე, რა?“

„რატომ სურს ყველას შენი ნახვა? შენი მოსმენა? შენი მორჩილება? არც ისე ლამაზი ხარ, არც განსწავლული, არც წარჩინებული ოჯახის შვილი. მიუხედავად ამისა მაინც ხალხს უნდა, რომ შენ გამოგყევს,“ თქვა ძმამ. ფრანცისკომ თვალები ზეცას მიაპყრო, მუხლი მოიყარა ღმერთის სადიდებლად და კითხვის დამსმელს მოუბრუნდა:

„გინდა იცოდე? იმიტომ, რომ ყველაზე მაღლის თვალმა ასე ისურვა. იგი გამუდმებით უყურებს კეთილს და ბოროტს, მისმა თვალებმა ცოდვილებში ვერ იპოვა უფრო პატარა და ცოდვილი კაცი, ამიტომ ამირჩია თავისივე წამოწყებული საოცარი საქმის დასასრულებლად; ამირჩია, რადგან ვერავინ იპოვა ჩემზე უღირსი, და მან შეარცხვინა ამქვეყნიური წარჩინებულნი და დიდებულნი, ძალა, სილამაზე და განათლება“.

მონტგომერმა, მხედართმთავრისათვის საჭირო შვიდი თვისება დაასახელა, თითოეული მათგანი შეეფერება სულიერ ომს: წინამძღოლი 1) არ უნდა ჩაიძიროს დეტალებში; 2) არ

უნდა იყოს მეწვრილმანე; 3) არ უნდა იყოს პომპეზური; 4) უნდა იცოდეს, როგორ აარჩიოს საქმისათვის შესაფერისი ხალხი; 5) ენდოს მათ და ნუ ჩაერევა, როცა ისინი საქმეს აკეთებენ; 6) ჰქონდეს ცხადი გადაწყვეტილების მიღების უნარი; 7) ჩაუხერგოს სხვებს ნლობა.

ჯონ მოთმა სტუდენტებთან გაატარა დროის დიდი ნაწილი და ტესტებში დიდი ყურადღება დაუთმო ახალგაზრდა წინამძღოლების განვითარებასა და პოტენციური ლიდერის შესახებ გამოკითხვას: 1) აკეთებს თუ არა ის (ქალი თუ კაცი) უმნიშვნელო საქმეებს კარგად; 2) ისწავლა თუ არა პრიორიტეტებზე ყურადღების გამახვილება; 3) იყენებს თუ არა კარგად თავისუფალ დროს; 4) არის თუ არა ენერგიული; 5) თუ იცის, როგორ გამოიყენოს სიტუაცია; 6) თუ იზრდება; 7) თუ პოულობს გამოსავალს იმედგაცრუებასა და „შეუძლებელ“ მდგომარეობებში? და 8) იცის თუ არა თავისი სისუსტეები.

ერთსა და იმავე სიცოცხლეს განუზომელი შესაძლებლობები აქვს კარგისა და ცუდისათვის. ჩვენ დიდ გავლენას ვახდენთ ჩვენს ირგვლივ მყოფ ადამიანებზე და ამას, შესაძლოა, ვერც ვამჩნევდეთ. დოქტორი ჯონ გედლე 1848 წელს წავიდა ანეითიუმში (პოლინეზიური კუნძული), სადაც ოცდაოთხი წელი მუშაობდა. მისი საფლავის ქვაზე ასეთი სიტყვები აწერია:

*როცა მოვიდა 1848 წელს, ერთი ქრისტიანიც არ იყო.
როდესაც წავიდა 1872 წელს, ერთი ურწმუნოც არ იყო.*

როდესაც ადრეულმა ეკლესიამ გულმოდგინედ დაიწყო ახალმოქცეულების მოზიდვა, სულიწმიდამ მათ შესანიშნავი გაკვეთილი ასწავლა წინამძღოლობის შესახებ. ეკლესიას საჭიროებებზე მზრუნველი ძალიან ცოტა წინამძღოლი ჰყავდა, განსაკუთრებით ღარიბებსა და ქვრივებზე. საჭირო იყო ახალი ადამიანები. „ამოირჩიეთ, ძმებო, თქვენგან შვიდი სარწმუნო, სულიწმიდით და სიბრძნით აღსავსე კაცი და ისინი გავამწესოთ ამ საქმეზე“ (საქ. 6:3).

ეს წინამძღოლები, პირველ რიგში, სულით აღვსილნი უნდა ყოფილიყვნენ. ძალიან ძნელია სულიერების განსაზღვრა, მაგრამ დანამდვილებით შეგიძლია თქვა, როცა სახეზეა. ეს არის

უფლის ბაღის სურნელი – შეცვალოს შენს ირგვლივ არსებული ატმოსფერო, გავლენა, რომელიც ცხადად წარმოაჩენს იესოს სხვებისათვის.

თუ დიაკვნებს მოეთხოვებათ სულიწმიდით აღვსება, განა სიტყვის მქადაგებლები და მასწავლებლები მათზე ნაკლებნი უნდა იყვნენ? სულიერი მიზნები შესაძლოა მიღწეულ იქნას მხოლოდ სულიერი ადამიანების მიერ, რომლებიც იყენებენ სულიერ მეთოდებს. როგორ შეიცვლებოდა ჩვენი ეკლესიები და მისიონერული ორგანიზაციები წინამძღოლები რომ სულით აღვსილნი იყვნენ! მიწიერ გულსა და გონებას ადგილი არა აქვს ეკლესიაში, რაც არ უნდა ნიჭიერი და მიმზიდველი იყოს ადამიანი.

*ჯონ მოთმა შესანიშნავად დაგვიხატა სულიერი წინამძღოლის გული:
წინამძღოლობა მაქსიმალური მსახურების გაღების
განცდით;
წინამძღოლობა უანგარობის განცდით;
ქვეყნიერების უდიდესი საქმისათვის მთელი გულის
მიძღვნა;
ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს სამეფოს შენება.*

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად:

- ა. რა თვისებას ეძებ უფრო მეტად წინამძღოლში? რა კუთხით ხარ შენ მისი მსგავსი?
- ბ. ღვთისაგან მოცემული წინამძღოლისათვის დამახასიათებელ რომელ „ბუნებრივ“ უნარს ხედავ შენში?
- გ. ზემოთ ერთ-ერთ გვერდზე ჩამოთვლილია ბუნებრივი და სულიერი წინამძღოლის თვისებები; რას ფიქრობთ, რომელი შეგესაბამებათ თქვენ?

შეგიძლია თუ არა, გახდე წინამძღოლი?

*„გაავზავნე კაცები და დაზვერონ ქანაანის
ქვეყანა...“*

*თითო კაცი თავისი მამის ტომიდან გაავზავნეთ,
ყოველი მთავარი მათ შორის.“*
რიცხვნი 13:3

მოწაფეების არჩევისას იესომ უარყო წინამძღოლის არჩევის იმდროინდელი პოპულარული იდეა, თუ როგორი პიროვნება უფრო შეეფერებოდა ამ როლს. იესოს მოწაფეების დასი შეიკრა მოუმზადებელი და გავლენის უქონელი პირებისაგან – ეს გახლდათ მრავალფეროვანი ჯგუფი, რომელსაც უნდა შეეცვალა მსოფლიო. დღეს ნებისმიერ წამოწყებას ცხადია, რომ ეყოლება ცნობილი სწავლულების, დირექტორებისა და მრჩეველების ჯგუფი. იყო თუ არა იესოს ჯგუფში გამოჩენილი სახელმწიფო მოღვაწე, ფინანსისტი, ათლეტი, პროფესორი ან ცნობილი სამღვდლო პირი?

არა, მათ ნაცვლად იესო ეძებდა თავმდაბალი ბუნების, იმდროინდელი სოფისტიკით წაუბილწავ ადამიანებს.

იესომ მოწაფეები აირჩია უბრალო ადამიანებიდან და არა პროფესიონალი სამღვდელოებიდან. როდესაც ჰადსონ ტეილორმა იგივე გააკეთა, და ჩინეთის სამისიონერო ჯგუფი ხელდაუსხმელი ქალებითა და კაცებით დააკომპლექტა, რელიგიური სამყარო შოკში ჩავარდა. დღეს ეს პრაქტიკა ფართოდ არის მიღებული, თუმცა ყოველთვის არ ამართლებს.

იესომ მცირე განათლების ხალხი აირჩია, რომლებმაც მალე გამოავლინეს საქმისათვის საჭირო ალღო. უფაღმა მათში ის

შენიშნა, რისი დანახვაც სხვამ ვერაზინ შეძლო. ეს ადამიანების მის გვერდით ისეთ წინამძღოლებად ჩამოყალიბდნენ, რომლებმაც მსოფლიო გააოცეს. მათ ფარულ ტალანტებს წარუმატებლობისა და მუხლჩაუხრელი შრომის სკოლაში გამოწორობილი მგზნებარე ერთგულება დაემატა.

წინამძღოლისათვის მნიშვნელოვანია ბუნებრივი თვისებები. ძალიან ხშირად ეს თვისებები დაფარული და აღმოუჩენელია. თუ კარგად დავაკვირდებით, ადვილად შევძლებთ პოტენციური წინამძღოლების აღმოჩენას. და როცა ვიპოვით, უნდა გავწვრთნათ და იესოს საქმისათვის გამოვიყენოთ. თქვენი შესაძლებლობების გამოკვლევის რამდენიმე გზა:

- *აცნობიერებთ თუ არა და როგორ ცდილობთ თქვენი ცუდი ჩვევების გამოსწორებას?*
- *რამდენად კარგად ახერხებთ საკუთარი თავის კონტროლს, როცა საქმე ცუდად მიდის? წინამძღოლი, რომელიც სირთულეებისას კარგავს კონტროლს – კარგავს გავლენას და პატივისცემას. იმედგაცრუებისას წინამძღოლი მაინც უნდა იყოს მტკიცე.*
- *რამდენად დამოუკიდებლად ფიქრობთ? წინამძღოლმა სხვების საუკეთესო იდეები უნდა გამოიყენოს გადაწყვეტილების მისაღებად. წინამძღოლი არ უნდა ელოდებოდეს სხვების ბიძგს გადაწყვეტილების მისაღებად.*
- *რამდენად კარგად უძკლავდებით კრიტიკას? ბოლოს როდის მოგიტანათ კრიტიკამ სარგებლობა? თავმდაბალმა ადამიანმა ყოველთვის შეიძლება ისწავლოს წვრილმანი ბოროტი კრიტიკის ფონზეც კი.*
- *შეგიძლიათ თუ არა იმედგაცრუება გადააქციოთ ახალ შესაძლებლობად? რომელ სამ მოქმედებას გამოიყენებთ ნებისმიერი იმედგაცრუებისათვის თვალის გასასწორებლად?*

- ხალისით იძენთ თუ არა ახალ თანამშრომლებს და ახერხებთ თუ არა მათი ნდობისა და პატივისცემის დამსახურებას? ნამდვილ წინამძღოლს არ სჭირდება სხვებზე მანიპულირება და ზეწოლა.
- შეგიძლიათ თუ არა მკაცრი ზომების მიღების გარეშე დაამყაროთ დისციპლინა? გამანადგურებელია თუ არა თქვენი შენიშვნები და საყვედურები? წინამძღოლობა არის სულის შინაგანი თვისება და მის გამოაშკარავებას არ სჭირდება გარეგნული ძალები.
- რა სიტუაციაში ყოფილხართ მშვიდობის ელჩი? წინამძღოლს უნდა გააჩნდეს მოწინააღმდეგეებთან შერიგებისა და კამათის ფონზე წარმოქმნილ მტრობაში მშვიდობის დამყარების უნარი.
- გენდობათ თუ არა ხალხი რთულ და დელიკატურ სიტუაციებში? თქვენი პასუხი უნდა მოიცავდეს რამდენიმე მაგალითს.
- შეგიძლიათ თუ არა დაარწმუნოთ ხალხი, სიხარულით გააკეთონ ისეთი საქმე კანონიერების ფარგლებში, რომლის გაკეთებაც ჩვეულებისამებრ მათ არ სურთ? წინამძღოლებმა იციან როგორ აგრძნობინონ ადამიანებს თავი მნიშვნელოვნად.
- შეგიძლიათ მიიღოთ საწინააღმდეგო აზრი ან გადაწყვეტილება შეურაცხყოფის გარეშე? წინამძღოლებს მუდამ ეყოლებათ ოპოზიცია.
- შეგიძლიათ ხალხთან დამეგობრება და მათი შენარჩუნება? თქვენი ლოიალური მეგობრების წრე მოწმობს წინამძღოლობის თქვენს პოტენციალზე.
- არის თუ არა თქვენი წინსვლა სხვების შექებაზე დამოკიდებული? შეგიძლიათ, მტკიცედ იდგეთ დაწუნებისა და დროებით ნდობის დაკარგვის შემდეგ?

- თავისუფლად იქცევით უცხოთა გარემოცვაში? ნერვიულობთ თუ არა თქვენზე ზემდგომის ოფისში ყოფნისას? წინამძღოლმა იცის, როგორ გამოიყენოს და მიიღოს ავტორიტეტი.
- თავისუფლად გაბარებენ თუ არა თანამშრომლები ანგარიშს? წინამძღოლმა უნდა გამოამჟღავნოს სიმპათია და მეგობრობა.
- გაინტერესებთ ადამიანები? ყოველგვარი ტიპის? ყველა რასის? აკვიატებული აზრები ხომ არ გახასიათებთ?
- ტაქტიანი ხართ? შეგიძლიათ ზუსტად გამოიცნოთ, როგორი ეფექტი შეიძლება მოახდინოს თქვენმა სიტყვებმა ადამიანზე? ნამდვილი წინამძღოლები ჯერ ფიქრობენ და შემდეგ ლაპარაკობენ.
- თქვენი სურვილი ძლიერი და მყარია? წინამძღოლები არ ყოყმანობენ, ქარის ქროლვას არ მიჰყვებიან. წინამძღოლები ხედავენ განსხვავებას სიჯიუტესა და რწმენას შორის.
- შეგიძლიათ, მიუტეოთ? თუ ჯერ კიდევ ინახავთ მრისხანებასა და მაგარ სიტყვებს იმ ადამიანების მიმართ, ვინც გაწყენინათ?
- ოპტიმისტი ხართ? პესიმიზმი და წინამძღოლობა ერთმანეთს ვერ ეწყობიან. წინამძღოლები პოზიტიური ხედვის ადამიანები არიან.
- აღმოაჩინეთ თუ არა თქვენში მთავარი მიზანი, როგორც პავლემა თქვა: „ვილტვი მიზნისაკენ!“ ასეთი ხედვა თქვენს ენერგიასა და ძალისხმევას მიმართავს სასურველი საგნისაკენ.
- როგორ პასუხობთ ახალ პასუხისმგებლობას?

ჩვენს მიერ წარმართული ურთიერთობები მეტყველებენ ჩვენი პოტენციური წინამძღოლობის შესახებ. რ. ე. ტომსონი გვთავაზობს ამ ტექსტს:

- *სხვების წარუმატებლობა გადიაზიანებით თუ მოწოდებას აღძრავს თქვენში უკეთესი შედეგების მისაღწევად?*
- *ხალხს „იყენებთ“ თუ აღძრავთ მათში ქმედების სურვილს?*
- *ხალხს მიუთითებთ თუ ცდილობთ მათ განვითარებას?*
- *აკრიტიკებთ თუ ამხნეებთ?*
- *თავიდან იცილებთ თუ ეძებთ განსაკუთრებული საჭიროებისა და პრობლემის ადამიანებს?*

ასეთი გამოცდა არაფერს ნიშნავს, თუ არ გამოვასწორებთ იმ ნაკლოვანებებს, რაც ამ სწავლებით საკუთარი თავის შესახებ აღმოვაჩინეთ. ალბათ პოტენციური წინამძღოლობის საუკეთესო ტესტი იქნება, „ზიხართ“ ამ ანალიზის შედეგებზე, თუ მოქმედებთ მის შესაცვლელად. რატომ არ მიუტანთ ნახსენებ სისუსტეებსა და მარცხებს სულიწმიდას, ვინც არის წვრთნის სული და შეგნებულად არ გაივლით მასთან ხასიათის ცვლილებების კურსს. ყურადღება გაამახვილეთ სუსტი მხარეების გაძლიერებასა და გამოსწორებაზე.

ჩვენს უფალს სრული სისავსით ჰქონდა საუკეთესო თვისებები ხასიათში. ყველა ქრისტიანი გამუდმებით უნდა ლოცულობდეს იმისათვის, რომ დაემსგავსოს ქრისტეს, რათა სწრაფად შეერწყას მის პიროვნულობას ქრისტეს ხასიათი.

ცხოვრებას პლიუს წინამძღოლობა, როგორც წესი, მოითხოვს უარყოფით თვისებებზე უარის თქმას. თუ ძალიან მგრძნობიარედ განვიცდით კრიტიკას და დაუყოვნებლივ თავდაცვაზე გადავიფარეთ, ეს თვისება უნდა მოვიშორეთ. თუ შეუწყნარებელი ხართ ცვლილებების მიმართ, მაშინ ჩვენს

გარშემო მყოფი შემოქმედებითი ადამიანები თავს მოკვეთილად გრძნობენ, ამ საკითხშიც უნდა გამოვსწორდეთ. თუ გაღელვებით და გაწუხებით „სრულყოფილების“ ნაკლებობა საკუთარ თავში ანდა სხვებში, ცუდადაა თქვენი საქმე. სრულყოფილების მოწადინე შესაძლებლობებზე აღმატებულ გეგმებს ისახავს და როცა დაინახავს, რომ ვერ აღწევს სასურველ შედეგს, სასოწარკვეთილებაში ვარდება. სოფელი სრულყოფილი არარის, და არ უნდა ველოდოთ შეუძლებელს. დაგეგმე მოკრძალებულად, რეალური მიზნები დაეხმარება სრულყოფილების მოწადინეს, პრობლემების იმედგაცრუების გარეშე გადალახვაში.

წინამძღოლობას ნუ ეცდები, თუ საიდუმლოს შენახვა არ შეგიძლია. თუ არ შეგიძლია დათმობა, როცა ვიღაცას შენზე უკეთესი იდეა აქვს, დაიხსენი შენი თავი დამარცხებული წინამძღოლის იმედგაცრუებისაგან. თუ გინდა შეიქმნა დაუმარცხებლის იმიჯი, წინამძღოლობის ნაცვლად ეცადე, იპოვო სხვა რამ საკეთებლად.

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

- ა. წინა გვერდებზე მოცემულია ოცდაორი საკითხი წინამძღოლის შეფასებისათვის. კიდევ ერთხელ წაიკითხეთ და იფიქრეთ მათზე, შეაფასეთ თავი, დასვით (+) ან (-) თითოეული კითხვის გასწვრივ.
- ბ. როგორ უპასუხებდით ამ თავის სათაურს?
- გ. რა იყო თქვენთვის ყველაზე გასაკვირი, გამომწვევი და რაში იგრძენით თავი დამნაშავედ?

წინამძღოლობის პავლესეული გაგება

*ეპისკოპოსი უნდა იყოს შეუბღალავი, ერთი
ცოლის ქმარი, თავშეკავებული, გონიერი,
მოწესრიგებული, სტუმართმოყვარე,
მასწავლებელი. არ იყოს ლოთი, მოჩხუბარი,
არამედ შემწყნარე, მშვიდობიანი, არ იყოს
ვერცხლის მოყვარე. თავისი სახლის კეთილად
განმგებელი, შვილები მორჩილებაში ჰყავდეს
სრული ღირსებით... ნურც ახალმოქცეული
იქნება, რათა არ გაკადნიერდეს... მართებს კარგი
მოწმობა ჰქონდეს გარეშეთა შორის...*
1 ტიმოთე 3:2-7

ერთხელ ჩემმა არქიტექტორმა მეგობარმა მითხრა შენობაზე, რომელიც ეს-ესაა დაემთავრებინა: „რა მოკრძალებულ განცდებს აღძრავს შენი იდეის დანახვა, რომელიც ხორცშესხმული და უკვე წამომართულია!“ კომენტარმა გამახსენა შემდეგი: რამდენად უფრო მკაფიოა ის სულიერი პრინციპები, რომელთაც ცოცხლად ხედავ ადამიანებში დანერგილთ; შედარებით ამავე პრინციპების აბსტრაქტული გაცხადებისაგან. პავლემ პრაქტიკაში განახორციელა წინამძღოლობის შესახებ თავის წერილებში მოცემული პრინციპები. მან გვასწავლა, რომ ნებისმიერი მორწმუნისა და ეკლესიის ცხოვრება უნდა ეფუძნებოდეს მყარ ფუნდამენტს იესო ქრისტეში (იხ. 1 კორინთელთა 3:9-17). და მართლაც, როცა ვაკვირდებით პავლეს ცხოვრებას, ცხადად ვხედავთ, თუ რას ნიშნავს იყო ქრისტიანი წინამძღოლი.

დიდი ლიდერის რეპუტაცია წლებთან ერთად მატულობს. პავლეს მორალური და სულიერი სიდიადე მით უფრო თვალსაჩინო ხდება, რაც უფრო მეტად ვაკვირდებით და ვაანალიზებთ მის მიერ განვლილ ასპარეზს. ა. ტოზერმა მას მსოფლიოში ყველაზე წარმატებული ქრისტიანი უწოდა. ნამდვილი ირონია და სასწაულია ის, რომ ღმერთმა ადრეული ქრისტიანული მოძრაობის ყველაზე აგრესიული მოწინააღმდეგე თავის ყველაზე გამოჩენილ წინამძღოლად აქცია.

პავლე უნიკალურად იყო აღჭურვილი იმ საქმიანობისათვის, რისთვისაც ღმერთმა მოუწოდა. დღეს პავლეს მსგავსი ადამიანი იქნებოდა კაცი, ვინც პეკინში ჩინურად ილაპარაკებდა, კონფუციუსა და მენციუსის ნაშრომებიდან ციტატებს მოიყვანდა; დაწერდა ღრმა და საფუძვლიან თეოლოგიურ წიგნს და შემდეგ ამავე წიგნს ოქსფორდში ასწავლიდა; ამ საფუძვლებს სრულყოფილი რუსულით დაიცავდა საბჭოური მეცნიერებათა აკადემიის წინაშე. რაც არ უნდა ვთქვათ, ერთი რამ ნათელია, პავლესნაირი წინამძღოლი ეკლესიას არ ჰყოლია.

მისი მრავალმხრივობა ჩანდა სხვადასხვა აუდიტორიასთან ურთიერთობის შედეგად შეთვისებულ თავისუფალ ქმედებაში. პავლე ესაუბრებოდა სახელმწიფო მოხელეებს და ჯარისკაცებს, მოზრდილებს და ბავშვებს, მეფეებს და სამეფო კარის წარმომადგენლებს. თავისუფლად ეკამათებოდა ფილოსოფოსებს, თეოლოგებს, და კერპთმსახურებს. პავლემ შესანიშნავად იცოდა ძველი აღთქმა. მან ისწავლა გავლენიან რაბინ გამაღიებლთან და არავის უდებდა ტოლს სწავლაში. მისივე დამოწმება გვეუბნება: „იუდაიზმის მიმდევრობაში მრავალ ჩემს თანატოლს აღვემატებოდი ჩემს მოდგმაში, რადგან ჩემი მამების გადმოცემების უდიდესი მოშურნე ვიყავი“ (გალატ. 1:14).

როგორი საზომითაც არ უნდა განვსაჯოთ, პავლე მაშინ გახდა უდიდესი სულიერი წინამძღოლი, როდესაც მისი გული და გონება დაიპყრო იესო ქრისტემ.

პავლეს ყურადღება მთლიანდ ქრისტეზე იყო მიპყრობილი. ქრისტესადმი მისი უმაღლესი სიყვარული შერწყმული იყო ხალხისათვის ქრისტეს სიტყვის გაზიარების მოვალეობასთან, რაც წარმოადგენდა მისი ცხოვრების უმთავრეს მიზანს (რომ.1:14; 2 კორ.5:14). მისიის ჭეშმარიტი ხედვა დაეხმარა

პავლეს ყველა კულტურისა და რასობრივი ბარიერის გადალახვაში. ყველა ხალხზე ერთნაირად წუხდა. პიროვნების სიმდიდრე ან სიღარიბე, მდგომარეობა ან ინტელექტი არ ახდენდა პავლეზე გავლენას.

პავლეს სწავლასა და გამოცდილებას თან ერთვოდა სულიწმიდის შთაგონება. პავლეს მიერ წინამძღოლობის კვალიფიკაციის შესახებ სწავლება დღეს იმდენადვე დროულია, რამდენადაც ახ. წ. პირველ საუკუნეში. ჩვენ ვერ უგულებელვყოფთ მას და ვერც გადავდებთ გვერდზე; ვერ ვიტყვით, რომ ის აღარ იმსახურებს ჩვენს ყურადღებას უბრალოებისა და სიმარტივის გამო.

ამ თავის დასაწყისში მოცემულია ციტატა 1 ტიმოთედან, სადაც საუბარია სულიერი წინამძღოლის თვისებებზე. ამიტომაც მოდით, კვლავ დავუბუნდეთ ტექსტს და დეტალურად განვიხილოთ იგი.

საზოგადოებასთან ურთიერთობების უნარი

რაც შეეხება შიდა საეკლესიო ურთიერთობებს, აქ იგი მართალია და მოწადინენი ნიშნს ვერ მოუგებენ. ცილისმწამებლებს არ უნდა ჰქონდეთ ხელმოსაკიდი საბაბი. თუ ბრალდებას წამოაყენებენ მის წინააღმდეგ, ეს ბრალდება არ გამართლდება, რადგან იგი წმინდა ცხოვრებით ცხოვრობს, ამიტომ მისი მოწინააღმდეგენი ვერ მოსცხებენ ჩირქს და ვერ იჭორავებენ მასზე.

რაც შეეხება გარე საეკლესიო ურთიერთობებს, წინამძღოლი კარგი რეპუტაციით უნდა სარგებლობდეს. თქვენი მონა-მორჩილი იცნობდა ერთ საეკლესიო ლიდერს, რომელიც ამავე დროს ბიზნესმენიც გახლდათ. ამ კაცს ხშირად უხდებოდა სამქადაგებლო მითითებების გაცემა უფლის დღისათვის. მისი დაქირავებული თანამშრომლები ამბობდნენ, რომ შეეძლოთ გამოეცნოთ, თუ რომელ კვირა დღეს იქადაგა მან. ამის გამოცნობას ისინი ახერხებდნენ მისი გაღიზიანებული ხასიათის გამო ორშაბათობით. ეკლესიის გარეთმყოფებს ნათლად

შეუძლიათ დაინახონ განსხვავდება თუ არა ჩვენი ცხოვრება ჩვენი მოწმობისაგან. შეუძლებელია, გვქონდეს ადამიანების ქრისტესთან მოყვანის იმედი, თუ ასეთი წინააღმდეგობრივი ცხოვრება გვექნება.

გარეშეები განგვიკითხავენ; მაგრამ მაინც პატივს სცემენ ქრისტიანობის მაღალ იდეალებს. როდესაც წინამძღოლი მაღალი იდეალებით ცხოვრობს ურწმუნოების წინაშე, მათაც იმავეს გაკეთების სურვილი ებადებათ. ეპისკოპოსის ხასიათმა უნდა გამოიწვიოს ურწმუნოთა პატივისცემა, ჩაუნერგოს ნდობა და გააღვივოს მათში ქრისტესადმი სწრაფვა. მაგალითს უფრო მეტი შეუძლია, ვიდრე დამოძღვრას.

მორალური უნარ-ჩვევები

მორალური პრინციპები სექსუალურ ერთგულებაზე არანაკლებ განიცდიან მუდმივ შემოტევებს ქრიატიანების ცხოვრებაში. ქრისტიანი წინამძღოლი უმწიკვლო უნდა იყოს ამ სასიცოცხლო და ძალიან ხშირად არაპოპულარულ საკითხში. ერთგულება მეუღლისადმი ბიბლიური ნორმაა. სულიერი წინამძღოლი მკაცრად უნდა იცავდეს მორალურ ნორმებს.

სულიერი წინამძღოლი უნდა იყოს ზომიერი და არა სასმელით გატაცებული. მემთვრალეობა ლაპარაკობს შენი არეული ცხოვრების შესახებ. სიმთვრალე ყველგან სირცხვილად ითვლება და მით უმეტეს ქრისტიანისათვის. წინამძღოლს არ შეუძლია ფარულად იყოს მიდრეკილი სასმელისადმი, ეს ზიანს მიაყენებს იმ საქმეს, რომელსაც ის ემსახურება.

გონებრივი უნარ-ჩვევები

წინამძღოლი უნდა იყოს გონიერი, ჯანსაღი განსჯის უნარის მქონე. ეს პრინციპი აღწერს „კარგი ჩვევებიდან და თავშეკავებიდან გამომდინარე გონების გაწონასწორებულ მდგომარეობას“ – ანუ ყოველდღიური თვით-დისციპლინის შედეგად გამოქმუშავებულ შინაგან ხასიათს. ჯერემი ტეილორი ამ უნარს უწოდებდა „მიზეზის სარტყელს და ვნების აღვირს.“ ძველი ბერძნები, რომლებიც აფასებდნენ ამ ნორმას, აღწერენ

მას, როგორც დისციპლინირებულ გონებას და არა მოულოდნელი იმპულსებით მერყევს ან უკიდურესობაში გადავარდნას. მაგალითად, ბერძნებისათვის სიმამაცე იყო „ოქროს შუალედი“ სიფიცხესა და სიმხდალეს შორის. უმწიკვლოება იყო შუალედი ნაძალადევ მორცხვობასა და ამორალურობას შორის. ანალოგიურად, ქრისტიანი წინამძღოლი უნდა ფლობდეს ჯანსაღ გონებას და აკონტროლებდეს საკუთრი პიროვნების ყველა მხარეს, ჩვევას და ვნებას.

რაც შეეხება ქცევებს, წინამძღოლი უნდა იყოს სხვებისადმი პატივისმცემელი. მოწესრიგებული ცხოვრება კარგად ორგანიზებული გონების შედეგია. წინამძღოლის ცხოვრება უნდა აირეკლავდეს ღვთის სილამაზესა და მოწესრიგებულობას. შემდეგ, წინამძღოლი მზად უნდა იყოს სწავლებისათვის. უნდა იგრძნობოდეს მასში ეს სურვილი და ნაპერწკალი. ეს ქმნის შესაძლებლობებს დაეხმაროს სხვებს სულიერი ცხოვრების არსის გაგებაში. წინამძღოლი განიცდის სულიერ სიხარულს, როდესაც ცდილობს სხვებსაც გააცნოს ღმერთი. მეტიც, მისი ქადაგების პასუხისმგებლობაა დაეხმაროს მსმენელს უმწიკვლო ცხოვრების წარმართვაში.

სწავლება რთული საქმეა, და მისი კარგად შესრულება მოითხოვს: დროს, მომზადებას, სწავლასა და ლოცვას. სამუელ ბრენგლი წუხდა:

„ჰოი, მასწავლებლებო, ჩვენს შორის წინამძღოლებო, რომლებმაც იცით გულების კითხვა და იცით ჭეშმარიტების მიმართვა ადამიანთა საჭიროებებისადმი, ისევე როგორც კარგი ექიმი სწავლობს პაციენტს და კურნავს მის სნეულებებს. ასევეა სულის ავადმყოფობა, ხილული და უხილავი, მწვავე და ქრონიკული, ზედაპირული და ჩაკერული, რასაც იესოს ჭეშმარიტება განკურნავს.“

ჯონ ვესლის ჰქონდა ეს ნიჭი. ის არასოდეს უგულებელჰყოფდა ინტელექტს და მუდამ ცდილობდა, ხელი შეეწყო ხალხში სახარების ცოდნისა და სულიერი ცხოვრების განახლებისათვის. ინტელექტუალურად დაჯილდოებული კაცი იყო და შესანიშნავად იცნობდა ინგლისურ ლიტერატურას. ერთმა

დიდმა მქადაგებელმა განაცხადა, რომ ვესლის ქადაგებებში ძალიან კარგად ჩანდა კლასიკური თუ საერთო ლიტერატურის დიდი ცოდნა. მიუხედავად ამისა, იგი ფართოდ იყო ცნობილი, როგორც „ერთი წიგნის“ კაცი. სულიერი წინამძღოლის ასეთი თავშეკავება მაგალითია წმიდა წერილზე ყურადღების გამახვილებისა და მიძღვნილობისა.

პიროვნული უნარ-ჩვევები

ეკლესიის ხელმძღვანელობაზე ნუ იფიქრებ, თუ პრობლემის მოგვარებაზე მეტად ჩხუბს ამჯობინებ. ქრისტიანი წინამძღოლი უნდა იყოს გულკეთილი და რბილი და არა დავის მოყვარული. რ.ს. ტრენჩი ამბობს, რომ წინამძღოლი უნდა იყოს ის, ვინც ასწორებს და „ადადგენს უსამართლობას სამართლით.“ არისტოტელე ასწავლიდა, რომ „წინამძღოლი უნდა იყოს ის, ვისაც სიკეთე უფრო ახსოვს, ვიდრე ბოროტება; უფრო მეტად ახსოვს მიღებული სიკეთეები, ვიდრე გაკეთებული.“ წინამძღოლი უნდა იყოს ყურადღებიანი და არა პასიური, არა უკანდამხევი, არამედ მშვიდობის მაძიებელი და ფეთქებადი სიტუაციების მომწესრიგებელი.

შემდეგ, წინამძღოლმა უნდა აჩვენოს სტუმართმოყვარეობა. ეს საქმე უნდა დავინახოთ, როგორც მსახურების პრივილეგია და არა როგორც მომქანცველი უღელი. *ჰერმას მწყემსი*, ახ.წ. მეორე საუკუნეში დაწერილი და ფართოდ გავრცელებული წიგნი, აღნიშნავს, რომ ეპისკოპოსი „უნდა იყოს სტუმართმოყვარე ადამიანი, რომელიც მუდამ სიხარულით იღებს ღვთისმსახურებს ოჯახში.“

როცა პავლემ წერილი მისწერა ტიმოთეს, მაშინ სასტუმროები ცოტა იყო, ისიც ჭუჭყიანი და თავისი ამორალური ატმოსფეროთი განთქმული.

ქრისტიანებთან სტუმრობა დამოკიდებული იყო მათ სტუმართმოყვარეობაზე. ამ წიგნის ავტორის მეგობარი, საკმაოდ დიდ ბიზნესსა და ეკლესიაში მნიშვნელოვან სააქმეებზე პასუხისმგებელი კაცი, „ღია კარის“ პოლიტიკას იცავდა სტუმრებისა და პრივილეგიების გარეშე მყოფი ადამიანებისათვის ყოველი ზიარების დღეს. ასეთმა ქცევამ

გაამდიდრა მისი ცხოვრება და კურთხევა მოუტანა სხვებს და წარმოაჩინა სულიერი წინამძღოლობის მნიშვნელოვანი ხარისხი.

სიხარბე და მისი ტყუბისცალი - ფულის სიყვარული, პიროვნებას წინამძღოლობის უფლებას ართმევს. მსახურების დროს ფინანსურ ჯილდოზე ფიქრი არ უნდა შეიჭრას წინამძღოლის გონებაში. წინამძღოლმა ერთნაირად უნდა მიიღოს მცირე და მაღალშემოსავლიანი თანამდებობა.

მადელში წასვლამდე ჯონ ელეთიერს უთხრა კეთილისმყოფელმა, რომ მას კარგი მდგომარეობა ექნებოდა დუნჰამში, ჩეშაირეში, სადაც „სამწყსო პატარაა, მოვალეობა მსუბუქი და შემოსავალი კარგი.“ ამას გარდა „შესანიშნავი სპორტული ქვეყანაცაა!“

„აფსუს, ბატონო,“ – უპასუხა ელეთიერმა, „დუნჰამი მე არ შემეფერება, იქ ძალიან ბევრი ფული და ცოტა სამუშაოა.“

„საწყენია ასეთი ცხოვრების უარყოფა“, თქვა ჰილმა. „მადელში წასვლა გნებავთ?“

„ეს, ბატონო, ჩემთვის შესაფერისი ადგილი იქნება.“ და იმ ეკლესიაში აღამიანმა, რომელსაც ფული არ აინტერესებდა, ისეთი შესანიშნავი მსახურება გასწია, რომ დღევანდელი ახალგაზრდობაც კი იმკის მის შედეგებს.

ოჯახში ქცევის უნარი

დაქორწინებულ ქრისტიან წინამძღოლს უნდა შეეძლოს იცოს „თავისი სახლის კეთილად გამგებელი, შვილები მორჩილებაში ჰყავდეს სრული ღირსებით“ (1 ტიმოთე 3:4). ვერ შევეგუებით მკაცრი, გაუცინარი და უემოციო პატრიარქის სახეს. მაგრამ პავლე მოითხოვს მოწესრიგებულ სახლს, სადაც ორმხრივი პატივისცემა და ჰარმონიული მხარდაჭერა არის ოჯახის გასაღები. ოჯახში წესრიგის დაუმყარებლობის გამო მრავალმა მსახურმა და მისიონერმა სრულად ვერ გამოავლინა საკუთარი შესაძლებლობები.

ამ მიზნის მისაღწევად საჭიროა მუდღეემ სრულად გაიზიაროს ლიდერის სულიერი შთაგონებები და მხარში ამოუდგეს მუდღეს. მრავალი ნიჭიერი ლიდერის სულიერი ეფექტურობა

დაკარგულა მეუღლის თანამშრომლობის გარეშე. ოჯახში კეთილმოსურნეობისა და თადარიგიანობის გარეშე. შეძლებს თუ არა ქრისტიანი მუშაკი მსახურების გაწევას? შეძლებს იყოს ის სტუმართმოყვარე, თუ მისი შვილები თავშეკავებულები არ იქნებიან? შეიძლება სხვა ოჯახებისადმი მსახურება ეფექტური იყოს, როცა საკუთრი ოჯახი მოუწყვსრიგებელია?

ეკლესიასა და მისიაზე მზრუნველმა წინამძღოლმა საკუთარი ოჯახი არ უნდა დატოვოს ყურადღების გარეშე; ეს მისი პირველი და პიროვნული პასუხისმგებლობაა. თავის არიდება ერთი მოვალეობისაგან ღვთის სამეფოში არ გვათავისუფლებს ჩვენ მეორე პასუხისმგებლობისაგან. ყოველთვის გამოიძებნება დრო მოვალეობისათვის. პავლე გულისხმობს, რომ პიროვნების უნარი, უხელმძღვანელოს ოჯახს, ამ ადამიანის მსახურებისათვის მზადყოფნის ძლიერი ნიშანია.

სულიერი სიმწიფე

სულიერი სიმწიფე აუცილებელია კარგი წინამძღოლისათვის. ახალბედას ან ახლად მოქცეულს ნუ უბიძგებთ წინამძღოლობისაკენ. მცენარეს დრო სჭირდება სიმწიფის მიღწევამდე, და პროცესის დაჩქარება შეუძლებელია. თესლმა დაბლა უნდა გამოიტანოს ფესვი მაღლა ნაყოფის გამოღებამდე.

ჯ.ა. ბენგლი ამბობს, რომ ახალბედებს საერთოდ აქვთ „მწვანილეულობების სიუხვე“ და არ არიან „ჯვრის მიერ გასხლულნი.“ 1 ტიმოთეს 3:10 მუხლებში, სადაც დიაკონების უნარ-ჩვევებზეა საუბარი, პავლე გვიჩვენებს, რომ ისინი „წინასწარ გამოიცადონ.“

ეფესოს ეკლესია ათეული წლის იყო, როცა ტიმოთე მისი ხუცესი გახდა. ამ ეკლესიას უამრავი ნიჭიერი მასწავლებელი ჰყავდა და, რაღა თქმა უნდა, გამოცდილებიც; აქედან მომდინარეობს პავლეს დაჟინება, რომ ახალი მსახური ყოფილიყო მოწიფული – არა ასაკით, არამედ სულიერად მათ მსგავსად ფესვადგმული და ნაყოფიერი. პავლე არ მოითხოვდა წინამძღოლის მოწიფულობას კუნძულ კრეტაზე, ახლად დაარსებული ეკლესიის მართვისათვის (ტიტე 1:5-9), სადაც ჯერ კიდევ არ არსებობდნენ მოწიფული ქრისტიანები.

ეკლესიის მშენებლობის ადრეულ ეტაპზე არ შეიძლება, მოვითხოვოთ მოწიფული წინამძღოლები, მაგრამ ყველა ღონე უნდა ვიხმართ მათში მტკიცე ხასიათისა და სულიერი პერსპექტივის ჩამოყალიბებისათვის და თანამდებობაზე ამბიციური წარმოდგენის გაბათილებისათვის.

პავლე აფრთხილებს წინამძღოლობისათვის მოუმზადებელ ადამიანს და უბიძგებს ახალი როლისაკენ: „ნურც ახალმოქცეული იქნება, რათა არ გაკადნიერდეს და ეშმაკის სამსჯავროში არ ჩავარდეს (1 ტიმოთე 3:6). ახალმოქცეული არ ფლობს სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვან სიმტკიცეს ხალხის ბრძნულად გაძღოლისათვის. არაგონივრული იქნება საპასუხისმგებლო პოზიცია ჩავაბართ ისეთ ადამიანებს, რომლებიც იმედისმომცემ ნიჭებს ამჟღავნებენ, მაგრამ მოწიფულები არ არიან; ჩვენ კი ვიცით, რომ სტატუსი აფუჭებს ადამიანს. ეკლესიის ისტორია სავსეა ნაჩქარევად დანიშნული წარუმატებელი წინამძღოლების ამბებით. მოულოდნელად ძალაუფლებაზე დაყენებული ახალბედა აწყდება გაბერილი ეგოს საშიშროებას. ამის ნაცვლად ახალმოქცეულს უნდა მიეცეს თავმდაბლური მსახურების შესაძლებლობა და არა გამოსაჩენი საქმეები, რაც ანალოგიურად შეუწყობს ხელს მისი ბუნებრივი და სულიერი ნიჭების განვითარებას. იგი არც სწრაფად უნდა დააწინაურო და არც უნდა შეზღუდო, რათა იმედი არ გაუცრუვდეს.

პავლეს პირველი მოგზაურობისთანავე არ დაუნიშნავს ეპისკოპოსები ყველა ადგილზე. ხანდახან ელოდებოდა მომდევნო ვიზიტებს, როცა მათი სულიერი განვითარება ცხადი გახდებოდა დროისა და გამოცდილების მეშვეობით (საქ. 14:23). ტიმოთე პავლეს პირველი მოგზაურობისას მოიქცა, მაგრამ მეორე მოგზაურობამდე სასულიერო ხარისხი არ უბოძებია მისთვის.

“გამოუცდელ ახალგაზრდობასთან შედარებით ზრდასრული ადამიანის ნიშანია ნებისმიერ სიტუაციაში სერიოზული ქცევით. ძალიანაც რომ სურდეს მას რაღაცის მიღწევა, ამან ხელი არ უნდა შეუშალოს მას თავისი მოვალეობის ღირსეულად შესრულებაში.“ დიტრიხ ბონჰოფერი. ეს არის ის, რისი გაკეთებაც ახალმოქცეულს ძალიან უჭირს. ურყეობა ის დამახასიათებელი ნიშანია, რომელიც თან ახლავს მზარდ სიმწიფესა და სტაბილურობას.

სიმწიფე ნათლად ვლინდება სულგრძელობასა და ფართო ხედვაში. ქრისტესთან მოულოდნელმა შეხვედრამ მთელი გულით მიძღვნილ წინამძღოლად გარდაქმნა ფანატიკოსი პავლე, მასში დამკვიდრებულმა ქრისტემ გაზარდა მისი თანაგრძნობა სხვებისადმი, გაუფართოვა მსოფლმხედველობა და გაუღრმავა რწმენა. პავლეს შემთხვევაშიც კი, ამ ცვლილებებს დრო დასჭირდა.

ქრისტიანული ეკლესიის წინამძღოლისადმი ზემოთაღნიშნულ მნიშვნელოვან მოთხოვნებს სამოქალაქო წრეებიც კი აღიარებენ. წარმართმა ონო სანდერსმა მოგვცა იდეალური თემის წინამძღოლის დახასიათება: „გონივრულად უნდა აკონტროლებდეს საკუთარ თავს, უნდა იყოს ფხიზელი, მომჭირნე, ამტანი, ინტელექტუალური, ფულის უყვარული, არც ახალგაზრდა და არც მოხუცი, უმჯობესია ოჯახის მამა, კომპეტენტურად მოლაპარაკე, და კარგი რეპუტაციის მქონე.“

თუ ქვეყნიერებას ასეთი მოთხოვნები აქვს წინამძღოლისადმი, ცოცხალი ღმერთის ეკლესიამ უფრო მეტი სიფრთხილით უნდა შეარჩიოს თავისი წინამძღოლები.

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

- ა. პავლე მოციქულისათვის დრო და გამოცდილება იყო ღმერთის იარაღი წინამძღოლების მოსამზადებლად. რას ფიქრობთ, რა ხანია, რაც სულეერ წინამძღოლად გამზადებთ ღმერთი?
- ბ. ამ თავში აღნიშნული წვრთნის რომელ მხარეზე გაგიმახვილა ღმერთმა ყურადღება (საზოგადოებრივ, მორალურ, გონებრივ, პიროვნულ, ოჯახურ საკითხებსა, თუ შენს მოწიფულობაზე)? როგორ?
- გ. როგორც ეს თავი აცხადებს, „პავლე მთელი გულითა და გონებით იყო მიმართული ქრისტესაკენ.“ როგორ აღწერდით თქვენს ცხოვრებაში ქრისტესადმი უპირატესობის მინიჭებას? რა კუთხით ვლინდება იგი ყველაზე მეტად თქვენში?

წინამძღოლობის პეტრესეული გაგება

„თქვენს შორის ხუცეებს შევავონებ მე, თანახუცესი და ქრისტეს ტანჯვის მოწამე და აგრეთვე თანაზიარი იმ დიდებისა, რომელიც გამოცხადდება: მწყემსეთ თქვენთვის მონდობილი ღვთის სამწყსო, არა იძულებით, არამედ ღვთის ნებით, არა სამარცხვინო ანგარებისათვის, არამედ გულმოდგინებით. ნუკი გაბატონდებით ღვთის წილხვედრილებზე, არამედ მაგალითი იყავით სამწყსოსათვის და როდესაც გამოჩნდება მწყემსმთავარი, მიიღებთ დიდების უჭკნობ გვირგვინს.

ასევე, ახალგაზრდებო, დაემორჩილეთ ხუცესთ. ერთმანეთის მიმართ ყველამ შეიმოსოს თავმდაბლობა, რადგან ღმერთი ამპარტავნებს ეწინააღმდეგება, თავმდაბლებს კი მადლს უბოძებს.

მაშ, დამდაბლდით ღვთის ძლიერი ხელის ქვეშ, რათა ავამაღლოთ მან თავის ჟამს. მიანდეთ მას თქვენი ყველა საზრუნავი, რადგან ის ზრუნავს თქვენზე“.

1 პეტრე 5:1-7

პეტრე სამოციქულო დასის ბუნებრივი წინამძღოლი იყო. რასაც პეტრე აკეთებდა, იმას აკეთებდნენ სხვებიც; სადაც ის მიდიოდა, იქ მიდიოდნენ სხვებიც. პეტრე ბევრ შეცდომას უშვებდა მგზნებარე ხასიათიდან გამომდინარე, მაგრამ გავლენასა და წინამძღოლობაში ბადალი არ ჰყავდა. კარგად ვიქცევით, როდესაც პეტრეს მოწიფულობის წლების რჩევებს თანაბრად ვიღებთ ყველა თაობის სულიერი წინამძღოლები.

დარწმუნდი, რომ „ღვთის სამწყსო“ ჯეროვნად არის გამოკეტილი და უზრუნველყოფილი, მოითხოვს პეტრე (1 პეტრე 5:2). ასეთია მწყემსის ძირითადი პასუხისმგებლობა. ამ სიტყვებში ჩანს პეტრესათვის დაუვიწყარი შეხვედრა იესოსთან განცდილი მარცხის შემდეგ, საუბარი, რომელმაც აღადგინა იგი და დაარწმუნა იესოს მუდმივ სიყვარულსა და ზრუნვაში (იოანე 21:15-22). მსგავსად ამისა „განთესილი ხიზნები“ (1 პეტრე 1:1) რომელთა შესახებაც პეტრე წერდა და რომლებიც მძიმე განსაცდელს გადიოდნენ. პეტრეს ესმოდა მათი, რაც ნათლად ჩანს ეპისკოპოსებისადმი მიწერილ ამ წერილში.

პეტრე ზემოდან არ უყურებს მკითხველს, როგორც ვირტუოზი მოციქული. არამედ საკუთარ თავს თანამსახურების გვერდით აყენებს, რომელიც სხვების მსგავს განსაცდელს გადის. ის წერს, როგორც ქრისტეს ტანჯვის მოწმე, როგორც მარცხის შედეგად გულმოდრეკილი, გოლგოთის ჯვრის მიერ დამსხვრეული და დაპყრობილი. ის არის წინამძღოლი, რომელიც სხვებს თანასწორად რაცხს და ზემოდან არ უყურებს. მწყემსის საქმიანობა მოითხოვს მწყემსის გულს.

პირველ რიგში, პეტრე წინამძღოლის მოტივებზე ამახვილებს ყურადღებას. სულიერმა წინამძღოლმა თავისი სურვილით უნდა დაიწყოს საქმე და არა ძალდატანებით. პეტრესდროინდელი ეკლესიის წინამძღოლები ყველაზე რთულ პრობლემებს აწყდებოდნენ, რასაც ყველაზე მამაცი ადამიანის გულშიც კი უნდა გამოეწვია შიში, თუმცა პეტრე მათ მოუწოდებს მხნეობა არ დაკარგონ და განსაცდელიდან უკან არ დაიხიონ. წინამძღოლები, უბრალოდ, მოვალეობის განცდიდან გამომდინარე კი არა, სიყვარულით უნდა მოქმედებდნენ. ახალმოქცეულებს ისეთი დახმარება და ხუცესობა უნდა გაუწიოთ, როგორიც „ღმერთს სურს“, და არა

პირადი შეხედულებებიდან გამომდინარე. ბარკლიმ შენიშნა პეტრეს თხოვნის სული:

პეტრე მიმართავს წინამძღოლებს, „მწყემსეთ თქვენი სამწყსო ღვთის მსგავსად.“ ვისაც ვემსახურებით, მათდამი ჩვენი დამოკიდებულება უნდა ჰგავდეს ღმერთის დამოკიდებულებას. როგორი ხედვა იხსნება! რა იდეალური! ჩვენი მიზანია, ხალხს დავანახოთ ღვთის მიმტკეპლობა, ღვთის მაძიებელი სიყვარულია ღმერთი, რომელიც ემსახურება ადამიანს.

უარი არ უნდა ვთქვათ ღმერთის მოწოდებაზე, იმ მიზეზით, რომ არ ვართ ღირსნი. არის კი ვინმე ღირსი? როცა მოსე თავის გამართლებას ეცადა, ღმერთი განრისხდა (გამოსვლა 4:14). ნუ ვიტყვით უარს წინამძღოლობაზე იმის გამო, რომ უუნაროდ მიგვაჩნია თავი.

წინამძღოლმა ფულზე არ უნდა იფიქროს მსახურებისას, არ უნდა იყოს „ფულზე დახარბებული“ (1 პეტრე 5:2). პეტრეს, ალბათ, იუდა ჰყავდა მხედველობაში, ვისაც ფულის სიყვარული წარუძღვდა დაცემისაკენ. წინამძღოლებს მოუწევთ, განსაზღვრონ პოლიტიკა, დაგეგმონ ბიუჯეტი, გამოკვეთონ პრიორიტეტები და მართონ საკუთრება. თუმცა ამ საკითხთაგან ვერც ერთი ვერ მოგვარდება, თუ პიროვნული სარგებელი დაჩრდილავს ჩვენი მოქმედების მოტივს.

პოლ რისის აზრით, პეტრე გვაფრთხილებს იმ სიხარბის შესახებ, რომელიც სცილდება ფულსა და პრესტიჟს და ხშირად ცბიერებასთან წილნაყარი ცდუნებაა. სახელს, ქონებას ან გაუმაძღრობას არ შეუძლია ეკლესიის წინამძღოლობასთან თანაარსებობა.

„დარწმუნებული არა ვარ, ამ ორში რომელი უფრო დაბლა დგას: ის, ვისაც ფული სურს, თუ ის, ვინც აპლოდისმენტებს მოელის,“ თქვა ჯ.ფ. ჯოუეტმა. „მქადაგებელმა შეიძლება ისე აამოს ხალხს ქადაგებით, რომ მათში შეძახილები გამოიწვოს. ქრისტიანები ერთმანეთს არ უნდა ეჯიბრებოდნენ შრომაში მოპოვებული პირველობის, საზოგადოებრივი კეთილგანწყობის და აღიარების მოპოვებაში. ეს ყველაფერი თანამდებობისათვის

შეუფერებლად წარმოგვაჩენს. ის ხელს უშლის სამწყსოს, დაინახოს საკუთარი საჭიროებები და საშიშროებები.“

ქრისტიანი წინამძღოლი არ უნდა იყოს დიქტატორი. „ნუკი გაბატონდებით ღვთის წილხვედრილებზე (1 პეტრე 5:3).“ უფროსობის მანერა, აგრესია, გაბლენილი სიარული, ტირანული საუბარი – არც ერთი ამათგანი არ შეეფერება ადამიანს, რომელიც თავს ღვთის შვილად აცხადებს.

წინამძღოლი ხალხისათვის კარგი მაგალითის მიძეძე უნდა იყოს. „არამედ მორწმუნეთათვის მაგალითი იყავი სამწყსოსათვის“ (1 პეტრე 5:3). ამ სიტყვებით პავლე რჩევას აძლევდა ტიმოთეს: „არამედ მორწმუნეთათვის მაგალითი იყავი სიტყვით, ქცევით, სიყვარულით, რწმენით, სიწმიდით“ (1 ტიმოთე 4:12). პეტრე გვასწავლის, რომ წინამძღოლებს სჭირდებათ მწყემსის სული. თუ წინამძღოლს ოდესმე დაავიწყდება ვის ფარას მწყემსავს, პეტრე მათ შეახსენებს, რომ ეს ღვთის სამწყსოა. იესო არის მწყემსმთავარი; ჩვენ იესოს დამხმარეები ვართ და მისი ძალაუფლების ქვეშ ვმოქმედებთ.

თუ ყველაფერს ისე გავაკეთებთ „როგორც ღმერთს სურს,“ ასეთ წინამძღოლობას თან ახლავს შეამდგომლობითი ლოცვები. აზარიამ, ინდოეთის წმინდა ეპისკოპოსმა, ერთხელ ეპისკოპოს სტეფან ნეილს უთხრა, რომ იგი ყოველდღე ნახულობს დროს სახელებით ილოცოს თავისი ეპარქიის ყოველი წინამძღოლისათვის. ამის შემდეგ გაკვირვებას აღარ იწვევს ის ფაქტი, რომ მისი ოცდაათწლიანი ეპისკოპოსობის განმავლობაში ეპარქიის წევრთა რიცხვი სამჯერ გაიზარდა და მათმა სულიერმა ეფექტურობამ მოლოდინს გადააჭარბა.

წინამძღოლები უნდა შეიმოსონ „თავმდაბლობით“ (1 პეტრე 5:5). იქნებ იმ სამწუხარო დამეს იხსენებდა პეტრე უფლის ფეხის ბანახე რომ უარი თქვა? ქედმაღლობა ამორებს წინამძღოლებს სიხარულითსავსემსახურებისგან? ქედმაღლობაძალაუფლებაში იმალება, მაგრამ ღმერთი არასოდეს არ მოუწოდებს ამაყ ადამიანს მსახურებისაკენ. არამედ წინააღმდეგობას გაუწევს და წინ გადაეღობება. მწყემსს კი, თავმდაბალ და გულიან ადამიანს, ღმერთი მისცემს ძალას და მადლს საქმეში. მეხუთე მუხლში პეტრე მოუწოდებს წინამძღოლებს სხვა ადამიანებთან თავმდაბლური ურთიერთობისაკენ. მეექვსე მუხლში კი ღვთის

წვრთნის თავმდაბლურად მიღებისაკენ. „მაშ დამდაბლდით ღმერთის ძლიერი ხელის ქვეშ“. ჩარლზბ. უილიამსის გადმოცემა.

პეტრე ამ თავს ამთავრებს ზეციური ჯილდოს სწავლებით: „და როდესაც გამოჩნდება მწყემსმთავარი, მიიღებთ დიდების უჭკნობ გვირგვინს“ (1 პეტრე 5:4). ათლეტის გვირგვინი დაჭკნება, მეფის გვირგვინი დაუანგდება. მსგავსი არაფერი დაემართება ქრისტიან მსახურს, ვისაც ზეციური საუნჯე აურჩევია დედამიწაზე სანუგეშებლად.

მარტონი ვართ წინამძღოლობისას? მარტოობაში ვმუშაობთ? პეტრე ამბობს, რომ არა! არამედ ღმერთი იზიარებს ჩვენს წუხილსა და იმედგაცრუებას და ამის ნაცვლად გვთავაზობს შვებასა და ნუგეშს. „მიანდეთ მას ყველა თქვენი საზრუნავი, რადგან ის ზრუნავს თქვენზე“ (1 პეტრე 5:7). ქრისტიან წინამძღოლს არ უნდა ეშინოდეს, რომ ღვთის სამწყსოზე ზრუნვა ძალიან მძიმე ტვირთი იქნება. ღმერთის მეშვეობით წინამძღოლს შეუძლია, სულიერი ტვირთის სიმძიმე გადაიტანოს ღვთის უფრო ძლიერ და მტკიცე მხრებზე. ღმერთი ზრუნავს თქვენზე. გათავისუფლდით წუხილისაგან!

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

- ა. როგორ გავლენას ახდენს 48–ე გვერდზე აღნიშნული მოსაზრება, „უარს ნუ ვიტყვით წინამძღოლობაზე და საკუთარ თავს უუნაროდ ნუ მივიჩნევთ,“ თქვენზე წინამძღოლობის მიღება არმიღებასთან დაკავშირებით?
- ბ. პეტრეს სწავლება წარმოაჩენს, რომ მან ბევრი რამ ისწავლა საკუთარი გამოცდილებით (ნახა რა დაემართა იუდას. იხ. გვ.48. ან ასევე კარგად ახსოვდა საკუთარი სულმოკლეობა და იესოს დიდსულოვნება). რა ისწავლეთ თქვენი საკუთარი წინამძღოლობის შეცდომებზე?
- გ. მარტოობის დისკომფორტი და შიში რამდენად აყალიბებს თქვენს ხედვას წინამძღოლობაზე ანდა რა გავლენას ახდენს ის თქვენზე, როგორც წინამძღოლზე?

წინამძღოლობისათვის აუცილებელი თვისებები

*ეზისკოპოსი უნდა იყოს შეუბღალავი, ერთი
ცოლის ქმარი, თავმეკავებული, გონიერი,
მოწესრიგებული, სტუმართმოყვარე,
მასწავლებელი. არ იყოს ლოთი, მოჩხუბარი,
არამედ შემწყნარე, მშვიდობიანი, არ იყოს
ვერცხლის მოყვარე. თავისი სახლის კეთილად
განმკვებელი, შვილები მორჩილებაში ჰყავდეს
სრული ღირსებით... ნურც ახალმოქცეული
იქნება, რათა არ გაკადნიერდეს... ასევე კარგი
მოწმობა უნდა ჰქონდეს გარემოებისაგან, რათა
სირცხვილში და ეშმაკის მახეში არ გაეპას.
1 ტიმოთე 3:2-7*

იესომ საუცხოოდ გაწვრთნა მოწაფეები მომავალი როლისათვის. იესო ასწავლიდა მაგალითებითა და დამოძღვრით; სწავლება მიმდინარეობდა „გზაზე.“ იესოს არ უთხოვია მოწაფეებისათვის ოფიციალურად კლასში ჯდომა და ჩანაწერების გაკეთება. იესოს საკლასო ოთახი იყო ცხოვრებისეული სავალი გზა; მისი პრინციპები და ფასეულობები მჟღავნდებოდა ყოველდღიური ცხოვრების გამოცდილებით. მოწაფეებმა იესოს ხელმძღვანელობით გაიარეს პრაქტიკა (ლუკა 10:17-24), ამაღ საშუალება მისცა მათ, ესწავლათ საკუთარი წარმატებებისა და მარცხების ხარჯზე (მარკოზი 9:14-29). იესომ მოახდინა ძალაუფლებისა და პასუხისმგებლობების დელეგირება მოწაფეების შესაძლებლობების მიხედვით, იმდენად, რამდენადაც მათ ამ ტვირთის ზიდვა შეეძლოთ. იესოს

მიერ იოანეს მე-13-16 თავებში მოცემული საოცარი სწავლება ნიშნავდა მოწაფეებისათვის სწავლების კურსის გასრულების მოწმობას.

ღმერთი ამზადებს წინამძღოლების გონებას განსაკუთრებულ ადგილზე განსაკუთრებული დავალებისათვის. ამისი მაგალითი პავლეა, რომელიც ვერასოდეს შეძლებდა იმდენის გაკეთებას, რომ არა მიზანმიმართული სწავლება და ღმერთისაგან ბოძებული ნიჭი.

ანალოგიურად, ღმერთმა მოამზადა ადონირამ ჯუდსონი პიონერ მისიონერად ბირმაში — ინდოეთში სახარების გავრცელებისათვის; ალჭურვა იგი წინამძღოლის შესანიშნავი და საჭირო თვისებებით, საკუთარ თავში რწმენას აწონასწორებდა მორჩილება, ზომიერება და გონიერება, უანგარობა, მხნეობა და სულების შეძენის დიდი წყურვილი.

მარტინ ლუთერზე ამბობდნენ, რომ ადვილად ამყარებდა ადამიანებთან ურთიერთობას, არ იყო პატივმოყვარე, იმდენად უბრალო ცხოვრების წესით ცხოვრობდა, რომ ხალხს უკვირდა, როგორ პოულობდა სიამოვნებას ასე მცირეოდენი ფულით. იყო ალღოიანი, მხიარული, იუმორით სავსე, გულწრფელი და პატიოსანი. ამ თვისებებს დავუმატოთ მხნეობა, რწმენა და ქრისტესადმი სიყვარული. ამიტომაც გასაკვირი არ არის, რომ ადამიანები მისი ერთგულნი იყვნენ.

პროფესორი ჯ. ვარნეკი ახასიათებს ჰადსონ ტეილორს, პიონერ მისიონერს ჩინეთში: „რწმენითა და სულიწმიდით სავსე კაცი, ღვთისა და თავისი მოწოდების ერთგული, საკუთარი თავის უარყოფელი, ადამიანებისადმი გულწრფელი თანაგრძნობით გამსჭვალული, ლოცვაში ერთგული, ორგანიზაციული ნიჭით დაჯილდოებული, შეუპოვარი, ადამიანებზე გასაოცარი გავლენისმქონე და ამასთან ერთად, ბავშვური უბრალოების მატარებელი პიროვნება.“

ღმერთმა მისცა ამ ადამიანებს იმ მისიისათვის შესაფერისი ნიჭები, რომელი მსახურებისათვისაც იყვნენ მოწოდებულნი. ის, რამაც ეს ადამიანები ადამაღლა სხვებთან შედარებით, გახლდათ მათ მიერ ხსენებული ნიჭების განვითარება და დისციპლინაში ვარჯიში.

დისციპლინა

ამ სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანი ნიჭის გარეშე ყველა სხვა ნიჭი ჯუჯად რჩება: ზრდას წყვეტს, ვერ ვითარდება. ამ მიზეზიდან გამომდინარე დისციპლინა იკავებს პირველ ადგილს ჩვენს ჩამონათვალში. ქვეყნიერების დაპყრობამდე ჯერ საკუთარი თავი უნდა დავიპყროთ.

წინამძღოლიარისპიროვნება, ვინც სხვებისადმიმორჩილებით ისწავლა დისციპლინა, რის შედეგადაც გამოუმუშავდა საკუთარი თავისადმი მკაცრი მიდგომა. ისინი, ვინც ძალაუფლების წინააღმდეგ აწყობენ ჯანყს — თავს არიდებენ დისციპლინას და უარს ამბობენ მსხვერპლის გაღებაზე — არ არიან კვალიფიციური წინამძღოლები. ბევრი ნიჭით დაჯილდოებული ადამიანი შორდება მსახურებას, რადგან ცხოვრების მრავალი სფერო არა აქვთ გადაცემული სულიწმიდის კონტროლისათვის. ზარმაცი და არაორგანიზებული ადამიანები ვერასოდეს ვერ იქნებიან წინამძღოლები.

წინამძღოლობისაკენ მრავალი მსწრაფველი განიცდის მარცხს, რადგან ვერ ისწავლეს მორჩილება. ისინი ქუჩაში ომობანას მოთამაშე ბავშვებს ჰგვანან. მაშინ, როცა ირგვლივ სიმშვიდეა. თუ ჰკითხავ, „დროებითი ზავია?“ გიპასუხებენ, „არა, ჩვენ ყველა გენერლები ვართ. ჯარისკაცი არა გვყავს, რომ იბრძოლოს.“

რონალდ ბარნჰაუსი ინტერესით აღნიშნავდა, რომ იმ 40 000 ადამიანის საშუალო ასაკი, რომლებიც ჩამოთვლილები არიან წიგნში *ვინ ვინ არის ამერიკაში* — ანუ ადამიანები, რომლებიც ამერიკას მართავენ — ოცდარვა წელს ქვემოთ იყო. დისციპლინა ახალგაზრდულ წლებში ნიშნავს მსხვერპლის გაღებასა და ცხოვრების სირთულეებისათვის შესაფერის მზადყოფნას, რაც ამზადებს გზას მაღალი მიღწევებისაკენ.

ერთი დიდი პოლიტიკოსის წარმოთქმულმა სიტყვამ ქვეყნის მდგომარეობა უკეთესობისაკენ შეცვალა. ერთმა თაყვანისმცემელმა მას ჰკითხა: „შეიძლება გკითხოთ, რამდენ ხანს ამზადებდით სიტყვას?“

„მთელი ჩემი ცხოვრება,“ — უპასუხა მან.

წინამძღოლობის თვისებებით აღჭურვილი ახალგაზრდა მუშაობს მაშინ, როცა სხვები დროს უქმად ატარებენ,

სწავლობენ მაშინ, როცა სხვებს სძინავთ, ლოცულობენ, როცა სხვები ოცნებობენ. მათ ზარმაცი ადამიანის ჩვევები დაძლიეს ფიქრში, საქმეებსა თუ ჩაცმის წესში. ახალი ლიდერი ზომიერად ჭამს, სწორად დგას, და ემზადება სულიერი ბრძოლისათვის. იგი სიხარულით ჰკიდებს ხელს ისეთ დავალებას, სხვები რომ თავს არიდებენ, ან ისეთ უმნიშვნელო საქმეს აკეთებს, რომელსაც სხვები არაფრად თვლიან. როცა მისი ცხოვრება სულიერებით ივსება, ის სწავლობს რთული მდგომარეობებიდან გამოსვლას და უკან არ იხევს მძიმე ადამიანებთან ურთიერთობისას. ის ყურადღებით ისმენს შენიშვნებს, საყვედურებს; ცდილობს უფრო მეტი იმუშაოს საკუთარ თავზე, როცა ღვთის საქმე ამას მოითხოვს. ის საქმეს კი არ გადადებს, არამედ ეცდება პირველ რიგში, ყველაზე ურთულესი დავალება შეასრულოს. ასეთი შეუპოვარი პიროვნება ლოცულობს:

**ღმერთო, გამამკაცრე მე
მშიშარა პატეტიკური ხმის მიმართ,
ვისაც სურს თავისუფლება,
დასვენება და სიხარული.
საკუთარი მე არის ჩემი მთავარი მოღალატე,
ყველაზე ცუდი მეგობარი,
ყველაზე სასიკვდილო მტერი,
ტვირთი, რომელიც არ უნდა ვზიდო.**

იშვიათად ნახავდით იმაზე ერთგულ და გულად ადამიანს, ვიდრე სიყვარულით სავსე საყვედურისმთქმელი ან ხალხთან გულახდილად მოლაპარაკე ფრედ მიჩელი იყო, ჩინეთის მიისის ბრიტანელი ღირექტორი და ინგლისური კეზიკის კრების თავმჯდომარე. მგრძნობიარე და ეფექტური, იგი არასოდეს ამბობდა უარს არასასიამოვნო ინტერვიუზე. ხანგრძლივი ლოცვების შემდეგ ყოველთვის სიყვარულით ლაპარაკობდა. მაგრამ მისი სიტყვა ყოველთვის არ ხვდებოდა ადრესატის ყურს. მან გაგვანდო, თუ როგორ იტანჯა იმის გამო, რომ ღვთის საქმისადმი ერთგულებამ მეგობარი დააკარგვინა. როცა მოხუცებულობის ასაკს მიაღწია, ფრედი უფრო მეტ დროს უთმობდა ლოცვას სიტყვაში გამოსვლის წინ. ხშირად, როცა

დისციპლინის პრობლემებს აწყდებოდა, წერილს დაწერდა და რამდენიმე დღე ინახავდა. ხშირად, ხელახლა კითხულობდა, მერე კი, როცა დარწმუნდებოდა, რომ სამართლიანი იყო ამ წერილის გაგზავნა, ადრესატს უგზავნიდა. ხანდახან წერილს დახევდა და ახალს წერდა.

მსოფლიოს მისიონერული მოძრაობის დამაარსებელ ტომას კოჩრანს ჰკითხეს მსახურების შესახებ: „მსახურების რომელ ასპექტში გრძნობთ განსაკუთრებულ მოწოდებას?“ მან უპასუხა: „მე ვიცი მხოლოდ ის, რომ უნდა ვისურვო თქვენს მიერ შემოთავაზებულიდან ყველაზე რთული პოზიცია“ – აი დისციპლინირებული პიროვნების პასუხი.

ლითონ სტრაჩიმ შემდეგნაირად დაახასიათა ფლორენს ნაითინგეილი:

თვინიერებისა და ქალურობის უარყოფის შედეგად კი არ იყო, რომ მან წესრიგი დაამყარა სკუტარის ჰოსპიტლებში, არამედ პირადი ძალების მობილიზებით მოახერხა მან ბრიტანული არმიის შემოსევა; ამავე ძალების გამოყენებით მოიპოვა მან გავლენა ოფიციალურ და წინააღმდეგობრივად განწყობილ ხელისუფლებაზეც; ეს მოხდა მკაცრი მეთოდებითა და დისციპლინით, დეტალებზე ჯეროვანი ყურადღების გამახვილებით, დაუღალავი შრომით, ნებასთან შეთანხმებული ურყევი გადაწყვეტილებით. მისი მშვიდი ქცევის მიღმა იმალებოდა ანთებული გული.

სამუელ ჩადვიკმა, კლიფის კოლეჯის დიდმა მეთოდისტმა მქადაგებელმა, უდიდესი ზეგავლენა მოახდინა თავის თაობაზე. ყოველ დილით ექვს საათზე დგებოდა და ცივ აბაზანას იღებდა ზამთარ-ზაფხულ. მის სამუშაო კაბინეტში იშვიათად თუ ნახავდით ჩამქრალ სინათლეს დილის ორ საათამდე. ეს გარეგნულად მკაცრი ცხოვრების წესი გახლდათ მისი შინაგანი ძლიერი დისციპლინის საიდუმლო.

ჯორჯ ვაითფილდი მთელი ცხოვრება დილის ოთხ საათზე დგებოდა და საღამოს ათ საათზე იძინებდა. ათი საათის მოახლოებისთანავე აღდგებოდა სამუშაო მაგიდიდან,

მნიშვნელობა არ ჰქონდა, ვინ ჰყავდა სტუმრად და რაზე საუბრობდნენ, და თავაზიანი ჟესტით ეტყოდა მეგობრებს: „ჯენტლმენებო, კარგი ადამიანებისათვის სახლში ყოფნის დროა.“

იაპონიის სულიერი წინამძღოლი ბარკლაი ბუქსტონი დაჟინებით სთხოვდა ქრისტიანებს, დისციპლინირებული ცხოვრებით ეცხოვრათ, მნიშვნელობა არ ჰქონდა, სამოქალაქო სამსახურში იქნებოდნენ თუ საეკლესიო მსახურებაში. ეს გულისხმობდა ბიბლიის კითხვისა და ლოცვის დისციპლინასაც, მეათედს, დროის ნაყოფიერად გამოყენებას, ჯანმრთელობისათვის შესაფერის დიეტას, ძილსა და ვარჯიშს. ის მოიცავდა დისციპლინირებულ ურთიერთობებს ქრისტიანებს შორის, რომლებიც დიდად განსხვავდებოდნენ ერთმანეთისაგან.

ერთი თვალის გადავლებით პიროვნების ანალოგიურ ბიოგრაფიას აღწერს უცნობი პოეტი:

**დიდმა ადამიანებმა იმ სიმაღლეებს მიაღწიეს და
შეინარჩუნეს,
სადაც მოულოდნელად ვერ აღმოჩნდები;
ისინი ღამითაც მუშაობდნენ აღმასვლისათვის.**

თუ წინამძღოლი მტკიცე დისციპლინას გამოავლენს, სხვებიც შეამჩნევენ და დიდი სიხარულით ითანამშრომლებენ მასთან. ამ შემთხვევაში მნიშვნელოვანია მაგალითის მიმცემი წინამძღოლობა.

წინამძღოლობაში არის სხვა ელემენტი, რაზეც დიდ ყურადღებას არ ამახვილებენ. სხვებისაგანაც ისე უნდა გესურდეს პატივისცემის მიღება, როგორც გაცემა. ზოგიერთ შეწირულ ადამიანს სიამოვნებს მსხვერპლის გაღება, მაგრამ უარყოფენ ანალოგიურის მიღებას. არ უნდათ, ვალდებულად გრძნობდნენ თავს მათ მიმართ ვისაც ემსახურებიან. ნამდვილი წინამძღოლი კი იღებს სხვის საპასუხო მსახურებას. სხვისი სიკეთისა და დახმარების მიღებაზე უარისთქმა ნიშნავს

საკუთარი თავის იზოლაციას; ეს ნიშნავს, წაართვა სხვებს მსხვერპლის გაღების შესაძლებლობა და საკუთარ თავს კი მხარდამჭერი ადამიანები. ამის საუკეთესო მაგალითია იესო, რომელიც მოვიდა, რათა სხვებს მომსახურებოდა, მაგრამ დიდი მადლიერებით იღებდა სხვების მსახურებასაც – მარიამისა და მართას მსგავს მასპინძლებს. იერუსალიმში შესვლისას სხვისი ჩოჩორი გამოიყენა და მრავალი სხვა.

ეპისკოპოსმა ვესტკოტმა სიცოცხლის ბოლოს აღიარა ერთი დიდი შეცდომა: ის ყოველთვის ეხმარებოდა სხვებს, მაგრამ ქედმაღლობით უარს ამბობდა სხვების მსახურების მიღებაზე. შედეგად მის ცხოვრებაში გაჩნდა ცარიელი ლაქა, იქ სადაც შეიძლებოდა, რომ მეგობრობა და ადამიანური ზრუნვა ყოფილიყო.

ხედვა

ისინი, ვისაც ყველაზე ძლიერი და მუდმივი გავლენა ჰქონდათ თანამედროვეებზე, იყვნენ „წინასწარმეტყველები“- ხალხი, რომელთაც სხვებზე მეტი იხილეს – რწმენის ხალხი, რადგან რწმენა არის ხედვა. მოსემ, ისტორიაში ერთ-ერთმა ყველაზე დიდმა წინამძღოლმა, „გაუძლო უხილავის ხილვას.“ რწმენამ გამოიწვია ხედვა. ელიას მსახურმა აშკარა საფრთხე დაინახა გარშემორტყმული მტრის ჯარში, ელიამ კი ურიცხვი ზეციური მხედრობა იხილა. მისმა რწმენამ გამოიწვია ხედვა.

ჯეიმს პაუჭათენმა თქვა:

ღვთის კაცს უნდა ჰქონდეს საკითხებისადმი სულიერი შინაგანი ხედვა. მას უნდა შეეძლოს ცეცხლოვანი ეტლებითა და ცხენებით დაფარული მთების დანახვა; მას უნდა შეეძლოს ღვთის ხელით სინდისის კედელზე დაწერილის განმარტება; მას უნდა შეეძლოს დროის ნიშნების სულიერი მნიშვნელობის გამოცნობა; ხანდახან მას უნდა შესწევდეს მატერიალურ ფასეულობებზე ფარდის ახდისა და სულიერი დიდების დანახვის უნარი, რომლითაც დაგვირგვინებულია ღვთის მოწყალების ტახტი. ღვთის კაცმა უნდა გამოავლინოს მთაზე მისთვის ნაჩვენები

ნიმუში; მან უნდა განაცხადოს მისთვის გამოცხადების კუნძულზე ნაბოძები ხედვა. შეუძლებელია, რომელიმე ამათგანის მიღწევა შინაგანი სულიერი ხედვის გარეშე.

ჩარლზ კოუმენი, აღმოსავლური მისიის დამაარსებელი, იყო „ხედვის კაცი. მთელი ცხოვრების მანძილზე იმას ხედავდა, რისი დანახვაც საზოგადოებას არ შეეძლო, ხედავდა უფრო ფართოდ და მთლიანად, ვიდრე რომელიმე სხვა იმ დროს. ის იყო ფართო ჰორიზონტის კაცი.“

ხედვა მოიცავს როგორც შინაგან, ასევე გარეგან შორსმჭვრეტელობას. პრეზიდენტი მაკ კინლი ცნობილი იყო მომავალი მოვლენების მოახლოების გამოცნობი მიწაზე ყურის დადებით, რასაც იგი საკუთარ ხედვად გადააქცევდა ხოლმე; მან დაინახა, რა ედო წინ. წინამძღოლმა წინასწარ უნდა დაინახოს იმ პოლიტიკის სამომავლო შედეგები, რომლის განხორციელებასაც ის მხარს უჭერს. პასუხისმგებლობით სავსე წინამძღოლი ყოველთვის წინ იხედება, რათა დაინახოს, როგორ ზეგავლენას მოახდენს მისი პოლიტიკა მომავალ თაობებზე.

დიდი პიონერი მისიონერები ხედვის ადამიანები იყვნენ. უილიამ ქერიმ დაინახა მთელი მსოფლიო, მაშინ როცა მისმა თანამქადაგებლებმა საკუთარ ტაძარს შემოავლეს ქვეყნიერების საზღვრები. ჰენრი მარტინმა ნახა ინდოეთი, სპარსეთი, და არაბეთი – მუსლიმანური სამყარო – მაშინ, როცა მისი მშობლიური ეკლესია წვრილმან თეოლოგიურ საკითხებზე კინკლაობდა. ხალხმა ა. ბ. სიმფსონი ასე შეაფასა: „მისი ცხოვრება მოწმობდა, რომ მართო ერკინებოდა საქმეს, მაშინ როცა მისი თანატოლები არაფერს აკეთებდნენ.“

ერთხელ უფროსმა კოლეგამ უთხრა ეგვიპტის სულიერი წინამძღოლი დუგლას თორნტონს: „თორნტონ, შენ განსხვავდები იმ ადამიანებისაგან, ვისაც მე ვიცნობ. შენ ყოველთვის ხედავ საქმის ბოლოს. ხალხის უმეტესობას, ჩემი ჩათვლით, ურჩევნია მომდევნო საქმის გაკეთება.“ თორნტონმა უპასუხა: „აღმოვაჩინე, რომ მიზნის ხედვისაგან მიღებული გაუდმებული შთაგონება არის მთავარი, რაც მეხმარება, რომ მტკიცედ ვიდგე.“ იდეალი და ხედვა იყო მისთვის სრულიად საჭირო ელემენტები. მათ გარეშე არ შეეძლო მუშაობა.

რაც ბუნებრივად განმარტავდა მისი თვალსაზრისისა და განზრახვების სიდიადეს.

თვალები ჩვეულებრივად იხედებიან, მაგრამ იშვიათია თვალები, რომლებიც ხედავენ. ფარისევლებმა შეხედეს პეტრეს და მხოლოდ გაუნათლებელი მეთევზე დაინახეს მასში – მეორე შეხედვის ღირსადაც კი არ ჩააგდეს. იესომ კი წინასწარმეტყველი და მქადაგებელი, წმინდანი და ლიდერი დაინახა პეტრეში, კაცი, რომელიც მსოფლიოს თავდაყირა დააყენებდა.

ხედვა მოიცავს ოპტიმიზმს და იმედს. პესიმისტი ნებისმიერ საქმეში ხედავს სირთულეს. ოპტიმისტი კი ნებისმიერ სირთულეში ხედავს შესაძლებლობებს. პესიმისტს ახასიათებს ხალხის ხედვისაკენ წინსვლის შეფერხება. წინდახედულებას თავისი ადგილი უნდა ჰქონდეს. ჩვენ ყველანი ვცხოვრობთ შეზღუდვებისა და ინერციის რეალურ სამყაროში. წინდახედულებას ქრისტიანები მიჰყავს ისტორიისა და ტრადიციის ფასეულ გაკვეთილებთან, რასაც წარსულთან მიჯაჭვულობის საშიშროებაც თან ახლავს. შეუძლებელია, პიროვნებამ სხვებს შთააგონოს ხედვები, როცა სირთულეებსა და შესაძლებლობებს შორის განსხვავების უნარი არ შესწევს.

ბრაუნიინგი აღწერს მხნე ოპტიმისტს:

**ვინც არასოდეს უკუქცეულა,
არამედ მედგრად მიაბიჯებდა,
ეჭვი არ ეპარებოდა, რომ ღრუბლებს გაარღვევდა,
ვერასოდეს იოცნებებდა, თუმცა სიძარითლე ჯობნიდა,
რომ სიცრუე გაიმარჯვებდა.**

ხედვას რისკისაკენ მივყავართ და ისტორიაც მამაცი და გონივრულ რისკზე წამსვლელი ადამიანების მხარესაა. ხედვისმქონე ადამიანი გადალახავს უფსკრულებსა და ნაპრალებს, არ „თამაშობს უსაფრთხოებანას“ და არც სულელურ რისკს ეწევა. არქიეპისკოპოს მოულის შესახებ წერენ:

მისი გამორჩეულობის ნიშანი ის იყო, რომ არც ჩამორჩებოდა თავის ასაკს, და არც ძალიან წინ იდგა. მხნე და მამაცი იყო საიმისოდ, რომ მარშისათვის ეწინამძღოლა.

*იგი ყოველთვის იჭერდა ხედვას ახალ პორიზონტზე.
ჯერ კიდევ ჰქონდა მკვლევარის გონება, მაშინ როცა მის
ასაკში მრავალს ბედის ტრიალისათვის მიუხედავად საქმის
წარმართვა.*

წინამძღოლები წარსულიდან იღებენ მაგალითებს, მაგრამ არასოდეს სწირავენ მომავალს უბრალო გამეორებისათვის. ხედვისმქონე ადამიანები ზომავენ სამომავლო გადაწყვეტილებებს; წარსულის ისტორიების განმეორება შეუძლებელია.

**საქმე ხედვის გარეშე წარმოშობს მეოცნებეს.
საქმე ხედვის გარეშე ძალიან მძიმეა.
ხელვა და საქმე ერთად წარმოშობს მისიონერს.**

სიბრძნე

სიბრძნე ცოდნის გამოყენების ნიჭია, ამოცნობის, განსჯისა და გამჭრიახობის მსგავსი ძალების კომბინაციაა... წმიდა წერილში სამართლიან სამსჯავროს შეხება აქვს სულიერ და მორალურ ჭეშმარიტებასთან“ (ვებსტერი).

თუ ცოდნა ფაქტებისა და გონებრივი შესაძლებლობების განვითარების მიზეზია, სიბრძნე ზეციური ცოდნის ამოცნობაა, ის არის საგნების გულში. სიბრძნე მოიცავს ღვთის შემეცნებასა და ადამიანური გულის სიფაქიზეს. ცოდნაზე უფრო მეტად ეს არის ცოდნის სწორი გამოყენება მორალურ და სულიერ საკითხებთან დამოკიდებულებაში, დილემების გადაწყვეტასა და კომპლექსური ურთიერთობების მოგვარებაში. „სიბრძნე საკითხის ცხრა-მეათედია დროულ ბრძნობაში,“ – თქვა თეოდორ რუზველტმა. ჩვენი უმეტესობა „ძალიან ხშირად სიბრძნეს მაშინ იჩენს, საქმე რომ დამთავრდება.“

სიბრძნე აბალანსებს წინამძღოლს და ეხმარება უცნაურობისა და ექსტრავაგანტურობის თავიდან აცილებაში. თუ ცოდნა ცოდნიდან მოდის, სიბრძნე – სულიწმიდის სისავსისაგან, მხოლოდ ამის შემდეგ შეიძლება წინამძღოლმა სწორად გამოიყენოს ცოდნა. „სიბრძნით სავსება“ არის ერთ-ერთი

მოთხოვნილებათაგანი ახალი აღთქმის ადრეული ეკლესიის წინამძღოლებისათვის (საქ. 6:3).

**ცოდნა და სიბრძნე შორს არიან ერთმანეთისაგან,
ხშირად საერთო არაფერი აქვთ.
ცოდნა ბინადრობს ფიქრებით სავსე თავში,
სიბრძნე კი იმ გონებაში, სადაც მას უსმენენ.
ცოდნა ამაყობს ბევრი სწავლით, სიბრძნე
თავმდაბლობს, რომ არაფერი იცის.**

უცნობი ავტორი

დ.ე. ჰოსტეს (ასე) ესმოდა წინამძღოლებისათვის სიბრძნის მნიშვნელობა:

*როცა, არსებული მიზეზებისა და სინდისისაგან
დამოუკიდებლად მოითხოვს წინამძღოლი სხვისგან
მორჩილებას, ეს ტირანიაა. მაშინ, როცა სხვა
წინამძღოლი ტაქტის, სიმპათიის, ლოცვის, სულიერი
ძალისა და სიბრძნის გამოძედავენებით გავლენას
ახდენს და გაანათლებს სხვას, ისე რომ ცხოვრების
მიმართულებასაც კი შეიცვლის ადამიანი, ეს სულიერი
წინამძღოლობაა.*

პავლე მოციქულის ლოცვა კოლასელი ქრისტიანებისათვის მუდამ უნდა იყოს ჩვენს ბაგეებზე: „რათა აღივსოთ მისი ნების შეცნობით, ყოველ სიბრძნეში და სულიერ წვდომაში“ (კოლას.1:9).

გადაწყვეტილება

როცა ყველა ზემოთაღნიშნულ ფაქტორს სწრაფი და ცხადი გადაწყვეტილებების მიღება ემატება, ეს კიდევ ერთი ნიშანია ჭეშმარიტი წინამძღოლობისა. მეოცნებემ შეიძლება დაინახოს, მაგრამ წინამძღოლმა გადაწყვეტილება უნდა მიიღოს. სხვების შემგულებელი ადამიანი სწრაფად გამოთქვამს საჯაროდ, რას ანიჭებს უპირატესობას; მაგრამ წინამძღოლმა უნდა

აწონ-დაწონოს მდგომარეობა და თავისი გადაწყვეტილება წარმოადგინოს წინაპირობის სახით.

სულიერი წინამძღოლი შედეგებზე ყურადღების გამახვილების გარეშე შეუდგება საქმეს, როგორც კი დარწმუნდება, რომ ეს საქმე ღვთის ნებაა. მიზანს გამოდევნებული წინამძღოლი არასოდეს იყურება უკან და წინასწარ არ გეგმავს გაქცევას თუ საქმე წარუმატებლად მიდის. ჭეშმარიტი წინამძღოლი არც თავის ქვემდგომებს აღნაშაულებს წარუმატებლობის შემთხვევაში.

აბრაამმა სწრაფი და ცხადი გადაწყვეტილებების უნარი გამოამჟღავნა ქანაანის კრიზისისა და ლოტის დახსნისას (დაბ. 14). თავის ძმისშვილთან ურთიერთობაში კი მის ორივე, აქტიურ და პასიურ, სულიერ მხარეს ვხედავთ. თავისი ძმისშვილის სასარგებლოდ უარი თქვა მიწის არჩევის უპირატესობაზე (დაბ. 13), რაშიც აბრაამმა ღვთისმოსაობის პასიური მაღლი გამოავლინა. მაგრამ როცა ლოტი შეიპყრეს სოდომთან ბრძოლაში, აბრაამმა სწრაფი გადაწყვეტილება მიიღო. გაუგონარი გამბედაობით გამოედევნა მტერს და გამარჯვებაც მოიპოვა თავისზე მრავალრიცხოვან ჯარზე. ეს არის ნამდვილი რწმენა.

მოსე მას შემდეგ გახდა ისრაელის წინამძღოლი, რაც უარი თქვა ეგვიპტის პრივილეგიასა და ძალაუფლებაზე და თავი ებრაელ მონებსა და მათ ტანჯვას გაუტოლა (ებრ. 11:24-27). ეს ყველაფერი მომენტალური გადაწყვეტილება იყო.

დრამატული დიალოგის შემდეგ პავლეს პირველი კითხვა იყო „რა გავაკეთო, უფალო?“ (საქ. 22:10). ქრისტეს ღვთაებრიობის საპასუხოდ ყოყმანის გარეშე იმოქმედა პავლემ. სინათლის ბოძება მის გაყოლას ნიშნავდა. მოვალეობის დანახვა კი მის შესრულებას.

ებრაელთა მიმართ წერილის მე-11 თავში ჩამოთვლილი წმინდანების სიაში ხედვისა და გადაწყვეტილებების მიმღებ ადამიანთა შესახებაა საუბარი. მათ მიიღეს ხედვა, გაანალიზეს საზღაური, გადაწყვიტეს და შეუდგნენ მოქმედებას. ანალოგიურ თანმიმდევრობას ვაწყდებით დიდი წინამძღოლი მისიონერების ცხოვრებაშიც. უილიამ ქერიმ კეტერიנגში მიიღო ხედვა და გადაწყვიტა ინდოეთში წასვლა, თუმცა ინდოეთამდე მიღწევის

შესაძლებლობა ისე შორს იყო, როგორც ზეცა. ლივინგსტონმა დუმბარსტონში მიიღო ხელვა, გადაწყვეტილება, გადალახა ყველა დაბრკოლება და წავიდა აფრიკაში. წარმოუდგენელია, რომ ასეთ ხალხს მდგომარეობამ გაუცრუოს იმედი ან სირთულეებმა ჩამოაშოროს მიზანს.

სულიერი წინამძღოლი არ გადადებს გადაწყვეტილების მიღებას სამომავლოდ, არც ყოყმანს შეუდგება მისი მიღების შემდეგ. გულწრფელი, მაგრამ არასრულყოფილი გადაწყვეტილება სჯობს ხალხის აზრის შესამოწმებლად გაკეთებულ მერყევ განცხადებას. გადაწყვეტილების მიღების გადადება ნიშნავს არსებული მდგომარეობის უცვლელობას. ხშირად გადაწყვეტილებების მიღების მთავარი გასაღები არის არა იმდენად სამოქმედო გეგმის ცოდნა, რამდენადაც შედეგების მიღების უნარი.

ჩარლზ კოუმენს მიზანდასახული ადამიანის რეპუტაცია ჰქონდა. მას თვალები მიპყრობილი ჰქონდა ერთ დიდ საგანზე. მისთვის ხელვა იყო მოქმედების პირველი გეგმა. შესაძლებლობების დანახვის მომენტიდანვე მოუსვენრობა ეწყებოდა, სასურველი მიზნის მიღწევამდე ერთ ადგილას ვერ ჩერდებოდა.

ახალგაზრდა ყმაწვილს, საზღვაო დაცვის ახალბედა თანამშრომელს, ჯგუფთან ერთად გამოუძახეს ძლიერ შტორმში ხალხის გადასარჩენად. შეშინებულს სახეზე წვიმა და ქარი სცემდა, ყმაწვილმა კაპიტანს შეჰყვირა: „ჩვენ ვერ დავბრუნდებით უკან!“ კაპიტანმა უპასუხა: „უკან დაბრუნება არ გვინდა, მაგრამ აქედან უნდა გავაღწიოთ.“

გამბედაობა

წინამძღოლებს უმაღლესი დონის გამბედაობა მოეთხოვებათ — მორალური გამბედაობა ყოველთვის და ხშირად ფიზიკურიც. გამბედაობა არის გონებრივი უნარი, რომელიც ადამიანებს აძლევს ძალას სირთულეებს შეხვდნენ მტკიცედ, შიშისა და იმედგაცრუების გარეშე.

პავლე აღიარებდა შიშს, მაგრამ ამას არასოდეს შეუჩერებია ის. „თქვენთან ვიყავი უძღუერებაში, შიშში და დიდ ძრწოლაში“

(1 კორ. 2:3), მაგრამ აქ არის ზმნა *ვიყავი*. სახლში კი არ დარჩა მგზავრობისაგან შეშინებული. 2 კორინთელთა 7:5–ში პავლე აღიარებს, რომ იყო „გარეთ – ბრძოლაში შინ – შიშში.“ ის არ ეძებდა საფრთხეს, მაგრამ საფრთხისას არ იძალებოდა და არ ტოვებდა თავის საქმეს.

მარტინ ლუთერი იყო იმ ყველაზე უშიშარ ადამიანთა სიაში, ვისაც კი ოდესმე უცხოვრია. მისი სწავლებისაგან მიღებულ შედეგებზე პასუხის გასაცემად, ვორნის გზაზე მიმავალმა თქვა: „ყველაფერს შეიძლება მოელოდეთ ჩემგან შიშისა და უარის თქმის გარდა. არ გავიქცევი, არა თუ უარყოფ.“ მისმა მეგობრებმა აუწყეს მოსალოდნელი საშიშროების შესახებ; ზოგიერთები თხოვნენ, არ წასულიყო. მაგრამ ლუთერს არ ესმოდა მათი. „ვორნში არ წავიდე?“ – თქვა მან, – ვორნში უნდა წავიდე, თუმცა იქ იმდენივე ეშმაკები არიან, რამდენი კრამიტიცაა სახურავზე.“

ქალაქში ჩასვლისთანავე, იმპერატორ ჩარლზ მეხუთესთან შეხვედრამდე, თავისი ნაწერები აჩვენეს და მისი უარყოფა მოსთხოვეს. ლუთერმა უპასუხა: „ვიდრე არ დავრწმუნდები აშკარა და ცხად საფუძვლიან მიზეზში ან სწავლებას არ მივიღებ წმიდა წერილიდან, მანამდე არ და ვერ უარყოფ, რადგან არც უსაფრთხოა და არც ბრძნული სინდისის წინააღმდეგ მოქმედება.“

შემდეგ დაამატა: „აქა ვდგავარ და სხვაგვარად არ ძალმიძს. ღმერთო, დამეხმარე! ამინ.“

სიკვდილამდე რამდენიმე დღით ადრე ლუთერმა გაიხსენა ის დღე. „არაფრის არ მეშინოდა. ღმერთს შეუძლია ადამიანი სასწაულებრივად გაბედული გახადოს.“

ყველა არ არის ბუნებრივად გაბედული. ზოგი ადამიანი ბუნებით ლუთერზე მოკრძალებულია. თამამები ვართ თუ თავშეკავებულები, ღმერთი მხნეობისაკენ მოუწოდებს წინამძღოლებს, რომ მათ შიშის გამო არ გამოაცხადონ კაპიტულაცია. შიშის წინააღმდეგ ასეთი მოწოდება უადგილო იქნებოდა, არავის არაფრისა რომ არ ეშინოდეს. რადგან შიში ცხოვრების რეალური ნაწილია, ღმერთი გვაძლევს და გვაკებს სულიწმიდით. ჩვენ კი მოქმედების ნება უნდა მივცეთ ამ ძალას და არ შევშინდეთ.

განვიხილავთ ორ ურთიერთსაწინააღმდეგო განცხადებას: „იუდეველთა შიშის გამო დაკეტილი იყო კარი“ (იოანე 20:19), და

„როცა ხედავდნენ პეტრესა და იოანეს ესოდენ სიმტკიცეს“ (საქ. 4:13). ზემოთმოყვანილ ორივე შემთხვევაში საუბარია ერთსა და იმავე ხალხზე, ერთსა და იმავე სიტუაციაში. განსხვავება მხოლოდ დროშია. რა მოხდა პირველსა და მეორე შემთხვევას შორის? სულიწმიდამ მისცა მათ „არა სიმხდალის სული, არამედ ძალის“ (2 ტიმოთე 1:7).

გამბედავი წინამძღოლები არასასიამოვნო და გამანადგურებელ სიტუაციებსაც სიმშვიდით ხვდებიან, არაპოპულარულადაც რომ გამოიყურებოდეს სიტუაცია, ცდილობენ თამამად იმოქმედონ და სამწუხარო სიტუაციებშიც კი კარგი დანახონ. წინამძღოლობა ყოველთვის განიცდის ბუნებრივ ადამიანურ ინერტულობასა და წინააღმდეგობას, მაგრამ გაბედულება მოდის საქმის კეთებაში.

ხალხი მოელის, რომ წინამძღოლები სიმშვიდეს შეინარჩუნებენ კრიზისის დადგომისას. მაშინ როცა სხვებს თავგზა ებნევათ, წინამძღოლები საქმეს აგრძელებენ. წინამძღოლები ამხნევებენ მიმდევრებს საქმის საწინააღმდეგოდ შემობრუნებისას.

სენახერიბის დაუნდობელი არმიის წინააღმდეგ საბრძოლველად მეფე ხიზკიამ ჯარი მოამზადა და მორალური მხნეობის მოსაპოვებლად ხალხს სიტყვით მიმართა: „განმტკიცდით და გაძლიერდით! ნუ შიშობთ და ნუ თრთით აშურის მეფისა და იმ ურდოს წინაშე, თან რომ ახლავს... მასთან ხორციელი ძალაა, ჩვენთან კი უფალი, ჩვენი ღმერთი, რათა შეგვეწიოს და იომოს ჩვენს ბრძოლებში.“ შემდეგ წმიდა წერილი გვაუწყებს, რომ „გამხნევდა ხალხი ხიზკიას, იუდას მეფის, სიტყვებზე“ (2 ნეშტთა 32:7-8). აქ არის აქტიური და ძლიერი წინამძღოლობა.

თავმდაბლობა

თავმდაბლობა არის სულიერი წინამძღოლის აუცილებელი ნიშანი. ქრისტემ თავის მოწაფეებს მოუწოდა აღმოსავლური დესპოტური პომპეზურობისათვის ზურგი ექციათ და უბრალო მსახურის ტვირთი ეზიდათ (მათე 20:25-27). როგორც წინა საუკუნეებში, ისე თანამედროვეობაშიც ნაკლებად შეხვდებით

თავდაბალ ადამიანებს პოლიტიკისა და ბიზნესის სფეროში. მაგრამ ნუ სწუხხართ! სულიერი წინამძღოლი ამოირჩევს მსხვერპლის გაღების ფარული გზით მსახურებას და მასზე ღვთის მოწონების დასტურს დაელოდება. ის არად დაგიდევს ქვეყნიერების მიერ შემოთავაზებულ მომხიბლავ რეკლამას.

ჩვენ მივიჩნევთ, რომ იოანე ნათლისმცემელი დიდი ადამიანი იყო მისი მჭერმეტყველებისა და იმდროინდელ მანკიერებათა მხილებისა და გაკიცხვის გამო. მისმა სიტყვებმა განგმირა და გავლენის ქვეშ მოაქცია მრავალი მმართველის გული. ნამდვილი სიდიადე ერთი სიბრძნის გამოვლენით დაამტკიცა: „ის უნდა იზრდებოდეს, მე კი ვმცირდებოდე“ (იოანე 3:30). აქ ჩანს ნათელი და ძლიერი იოანე.

წინამძღოლის მორჩილება უნდა იზრდებოდეს ღროის სვლასთან ერთად, სხვა დამოკიდებულებებისა და თვისებების მსგავსად. ყურადღება გაამახვილეთ პავლეს მორჩილების მაღლში წინსვლაზე. ადრეულ მსახურებაში მან გააცნობიერა: „რადგან უმცირესი ვარ მოციქულთა შორის და მოციქულად წოდების ღირსიც არა ვარ“ (1 კორინთელთა 15:9). მოგვიანებით „მე, ყველა წმიდას შორის უმცირესს, მომეცა ეს მაღლი“ (ეფეს. 3:8). „ქრისტე იესო მოევლინა ქვეყნიერებას ცოდვილთა გამოსახსნელად, რომელთა შორის პირველი მე ვარ“ (1 ტიმოთე 1:15).

უილიამ ლოუ თავის კლასიკურ ნაშრომში *სერიოზული მოწოდება* წერს:

დაე, ყოველი დღე იყოს მორჩილების დღე; მიიღეთ თქვენი თანამოძმენი მათი მდგომარეობებითა და უძლურებებით, დაფარეთ მათი სისუსტეები, შეიყვარეთ მათი ძლიერი მხარეები, გაამხნევეთ მათი სათნოებები, გაათავისუფლეთ სურვილებისაგან, იხარეთ მათი წარმატებებით, უთანაგრძნეთ მწუხარებისას, მიიღეთ მათი მეგობრები, წინ აღუდექით ბოროტებას და მიუტევეთ, იყავით მსახურთა მსახური და იკადრეთ შეასრულოთ ადამიანის მოღვაწისათვის ყველაზე უბრალო სამუშაო.

ერთ შეხვედრაზე, როდესაც სამუელ ბრენგლი წარადგინეს, როგორც „დიდი დოქტორი ბრენგლი,“ ამის შესახებ მან თავის დღიურში დაწერა:

„მე თუ მათ თვალში დიდი ვჩანვარ, ე. ი. ღმერთი მოწყალებას იჩენს და მეხმარება, დავინახო, რომ სრული არარაობა ვარ მის გარეშე, მეხმარება, დავრჩე პატარა საკუთარ თვალში. ღმერთი მიყენებს. მაგრამ ეს ხომ მხოლოდ იმას ნიშნავს, რომ გასრულებული საქმე არ არის ჩემი დამსახურება. ნაჯახმა არ შეიძლება იამაყოს იმით, რომ ხე მოიჭრა. ნაჯახს არაფრის გაკეთება არ შეუძლია მეტყვევის გარეშე. მეტყვევებ გააკეთა ის, გალესა, და გამოიყენა. რა წუთშიაც მეტყვევებ ნაჯახს გვერდზე გადადებს, იგი უსარგებლო რკინად იქცევა. ნეტავ, არასოდეს დამეკარგოს ამისი დანახვის უნარი!“

დღევანდელი სულიერი წინამძღოლი არის ის, ვინც სიხარულით იმუშავებს თანაშემწედ, თავმდაბლურად დაეხმარება სხვებს შედეგების მიღწევაში. ჩინეთის სულიერი წინამძღოლი რობერტ მორისონი წერდა: „ჩვენი მისიის ყველაზე დიდი ნაკლია ის, რომ არავის არ უნდა მეორე იყოს.“

პატიოსნება და გულწრფელობა

პავლე გულდიად ლაპარაკობდა საკუთარ მარცხსა და წარმატებებზე, დღეს მცირედნი ვბაძავთ პავლეს ამ საკითხში. მოქცევამდეც კი პავლე მთელი პატიოსნებითა და გულწრფელობით ემსახურებოდა ღმერთს (2 ტიმოთე 1:3). მოგვიანებით მან დაწერა: „წრფელად, როგორც ღვთისაგან, ღვთის წინაშე ვქადაგებთ ქრისტეში.“

წინამძღოლობისათვის დამახასიათებელი ეს ორი თვისება მიეცა ისრაელიანებს ღვთის კანონში (მეორე რჯული 18:13).

ღმერთს სურს, რომ თავისმა ხალხმა გამოავლინოს გამჭვირვალე, უმწიკვლო და სიცრუისაგან გათავისუფლებული ხასიათი.

ერთხელ გამოჩენილმა ბიზნესმენმა კითხვაზე ასე უპასუხა: „რომ ეთხოვათ ყველაზე დიდი მმართველის მნიშვნელოვანი თვისება დაახასიათეთო, პირად პატიოსნებას დავასახელებდი.“ უდაოა, რომ სულიერი წინამძღოლი გულწრფელი უნდა იყოს დაპირებაში, ერთგული მოვალეობის შესრულებაში, ფინანსებში სწორი, მსახურებაში ლოიალური და სიტყვაში პატიოსანი.

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

- ა. ეს თავი აღწერს წინამძღოლობის რვა სასიცოცხლო თვისებას: დისციპლინა, სიბრძნე, ზედვა, გადაწყვეტილება, გამბედაობა, მორჩილება, პატიოსნება, და გულწრფელობა. რომელ მათგანს სჭირდება თქვენს ცხოვრებაში ყველაზე მეტად ყურადღების დათმობა? რატომ?
- ბ. როგორ ახსნიდით იმ ფაქტს, რომ დისციპლინას აქვს მნიშვნელოვანი გავლენა წინამძღოლობის ყველა სხვა თვისებების განვითარებაში?
- გ. აღწერეთ განსხვავება გულწრფელობასა და პატიოსნებას შორის, ისე როგორც ეს თქვენ გეხმობა.

წინამძღოლისათვის აუცილებელი სხვა თვისებები

*დიაკვნებიც ასევე პატიოსნები უნდა იყვნენ.
არა ორპირნი, ღვინოს ნაკლებად მიძალბებულნი,
არა ანგარებიანნი, რწმენის საიდუმლოების
წმიდა სინდისით შემნახველნი. ესენიც წინასწარ
უნდა გამოიცადონ და მერე, თუ შეუბღალავი
აღმოჩნდებიან, იდიაკვნონ.
1 ტიმოთე 3:8-10*

იუმორი

იუმორის გრძნობა ღვთის ნიჭია, რასაც უნდა ვაკონტროლებდეთ და ვავითარებდეთ. სუფთა და სასიკეთო იუმორი დაძაბულობასაც ხსნის და რთულ სიტუაციასაც განმუხტავს. წინამძღოლს უნდა შესწევდეს დაძაბული სიტუაციის განმუხტვის უნარი.

სამუელ ჯონსონი გვირჩევს, რომ ხალხმა ყოველდღე გარკვეული დრო გაატაროს სიცილში. არქიეპისკოპოსი უეითლი, დიდი აპოლოგეტი, წერდა: „ჩვენ არამხოლოდ გონების სახორბლე მიწა უნდა დავამუშავოთ, არამედ სიამოვნებისაც.“ აგნესა სტრიკლენდი აცხადებდა „სათნოების შემდეგ მზიარულება არის ამ ქვეყნიერებაზე, რისი გაცემაც ყველაზე მეტად გვენანება.“

ჩარლზ სპერჯენმა ქადაგებაში იუმორის გამოყენების გამო, კრიტიკას თვალის პაჭუნით უპასუხა: „რომ იცოდეთ რამდენად ვიკავებ თავს, ხოტბას შემასხამდით.“ მოგვიანებით ამ საკითხთან დაკავშირებით წერდა: „ქადაგებებში არის ისეთი საკითხებიც, რაც იუმორს იწვევს, მაგრამ რა? მქადაგებელი

დარწმუნებული არ არის, რომ სიცილი ცოდვაა და ის ფიქრობს, რომ მომენტალური სიცილი იმაზე ნაკლებ დანაშაულს წარმოქმნის, ვიდრე ნახევარსაათიანი ძილი.“

ჰელმატ თიელეკემ თქვა:

განა ვერ ვხედავთ, რომ თვალებზე სიცილის ხაზები ისეთივე რწმენის ნიშანია, როგორიც ზრუნვისა და სერიოზულობის? ან იქნებ მხოლოდ სერიოზულობა მოინათლა და სიცილი წარმართად დარჩა? ეკლესია ცუდ გზას ადგას, თუ სიცილს დევნის ტაძრიდან და მას კაპარეებს, ღამის კლუბებსა და თამაღებს ანდობს.

მისიონერის ცხოვრებაში იუმორი დიდი ქონება და შეუფასებელი საპოზი მასალაა. ნამდვილად სერიოზულ დანაკლისს განიცდის მისიონერი იუმორის უქონლობით. ერთ შვედს მეგობრები სთხოვდნენ, უარი ეთქვა ინდოეთში დაბრუნებაზე დიდი სიცხეების გამო. „ადამიანო, – ეხვეწებოდნენ მას, – 120 გრადუსია ჩრდილში!“

„კეთილი, – თქვა შვედმა ტუჩების აბზუებით, – ყოველთვის ჩრდილში ხომ არ უნდა ვისხდეთ, არა?“

ა.ე. ნორიში, მისიონერი ინდოეთში, ირწმუნებოდა:

მე არასოდეს შევხვედრივარ იუმორის არმქონე ხელმძღვანელს; ეს არის სიტუაციებისა და საკუთარი თავის მიღმა დგომის უნარი, შეხედო საგნებს სიცილითა და პერსპექტივით. ეს დიდი და უსაფრთხო ფასეულობაა! იუმორის გარეშე შორს ვერასოდეს წარუძღვები სხვებს უფლის სიხარულსა და მის თანყოფნაში.

დუგლას თორნტონი მოსალოდნელზე ხშირად ხუმრობდა. სასიამოვნოდ იცოდა ორი ერთმანეთთან მონათესავე იგავისა და იდიომის შერწყმა. ერთხელ მან თანამშრომელებს უთხრა, რომ სახელოში ყოველთვის ჰქონდა ორი სიმი. საპასუხოდ ჰკითხეს, კიდევ ერთი კარტი თუ ჰქონდა მშვილდში. ასეთი იუმორი აცოცხლებს დაძაბულ შეხვედრებსა და წარმოშობს სასარგებლო სიცილს.

ნახევარსაუკუნოვანი მსახურების შემდეგ ფ.ჯ. ჰალეტი ამბობდა, რომ ტაძარში წარმატებული მსახური არის ის, ვის იუმორსაც ღვთის მადლის აშკარა განცდა ერთვის. იუმორი სიცხადეს, ორიგინალობასა და მჭერმეტყველებას აძლევს ქადაგებას.

ერთ დიდ მქადაგებელზე ამბობდნენ, რომ იუმორს იყენებდა როგორც საკაზმს და სტიმულატორსო. ხანდახან სიცილი შეარხევდა ხოლმე მის აუდიენციას – თუმცა წმიდა საგნებზე მას არასოდეს უხუმრია. ხუმრობას სწრაფად მოაყოლებდა ამაღლებულ იდეებს. მისი იუმორი არასოდეს გადასულა ქარაფშუტობაში.

შესაფერისია თუ არა ხუმრობა, ამის შესამოწმებლად კარგი ტესტია დავინახოთ იუმორი გვაკონტროლებს თუ ჩვენ ვაკონტროლებთ მას. ლათინური ამერიკის მისიის გენერალურ დირექტორზე, კენედ სტრაჩანზე ამბობდნენ, რომ მას იუმორის მახვილი განცდა და საგნების ერთმანეთთან შეხამების კარგი ინტუიცია ახასიათებდა. ხუმრობის ადგილი იცოდა და იუმორს აკონტროლებდა.

მრისხანება

სწორია თუ არა მრისხანება? თუ წარმოგიდგენიათ მრისხანე წინამძღოლი? დიახ, იესოსაც ჰქონდა ეს თვისება და როცა სამართლიანად ემრისხანებო, იესოს ნაკვალევს მიყვებით. „იესომ რისხვით გადახედა მათ“ (მარკოზი 3:5), ფარისეველებმა ეს-ესაა ჯიუტი სიჩუმით უპასუხეს მის კითხვას, იესომაც უთქმელად დატოვა იქაურობა.

წმიდა მრისხანებას ნამდვილ სიყვარულში აქვს ფესვები. მრისხანებაცა და სიყვარულიც ეს ორივე თვისება ღვთის ბუნების შემადგენელი ნაწილია. ხელშემხმარი კაცის სიყვარულმა განარისხა იესო იმ ხალხის მიმართ, ვინც მის განკურნებას ეწინააღმდეგებოდა. სიყვარულის გამო განურისხდა იესო მყიდველებსა და გამყიდველებს, რომელთაც „ავაზაკთა ბუნავად გადააქციეს“ ტაძარი (მათე 21:13). ამ და სხვა შემთხვევებში, იესოს განრისხება იმ ადამიანებისადმი სიყვარულმა გამოიწვია, რომლებიც არასწორად

მოქმედებდნენ. მისმა მრისხანებამ ადამიანების ყურადღება მიიპყრო!

დიდი წინამძღოლები – ადამიანები, რომლებმაც დინებისა და მოვლენების მიმართულება შეცვალეს – მრისხანებდნენ უსამართლობასა და შეურაცხყოფაზე, რაც ღმერთს უპატიოდ რაცხდა და სუსტებს იმონებდა. უილიამ ვილბერფორსმა ცა და დედამიწა შეძრა ინგლისში მონებით ვაჭრობის გაუქმებისა და მათი გათავისუფლებისათვის – და ის მრისხანებდა!

ფ.უ. რობერტსონი აღწერდა თავის მრისხანებას ერთ განსაკუთრებულ საკითხთან დაკავშირებით: „იმ დროს სისხლი ცეცხლივით მიჩქეფდა, და მახსოვს, რომ ერთხელ ჩემს სიცოცხლეში ვიგრძენი საშინელი ძლევამოსილება; ვიცოდი და მიხაროდა, რომ საკადრისი სასჯელი მივუზღე მატყუარა და მშიშარა ადამიანს.“მარტინ ლუთერი ამბობს, რომ „არაფერი კარგი არ გაუკეთებია რისხვის ანთებამდე, მხოლოდ ამის შემდეგ შეეძლო სასიკეთოდ მოქმედება.“

მაგრამ წმიდა მრისხანებაში არის შეურაცხყოფის ადგილიც. მრავალი ამბობს, რომ მრისხანებამ მათი დაცემა გამოიწვია. ადვილად შეიძლება რისხვით პასუხის გაცემა ვამჯობინოთ, მაშინ როცა საკითხისადმი სხვაგვარი დამოკიდებულება უფრო ეფექტური იქნებოდა. ეპისკოპოსი ბუთლერი გვასწავლის იმ ექვსი მიზეზის შესახებ, რაც მრისხანებას ცოდვად გადააქცევს:

- როდესაც აღშფოთებასა და მტრობას ვანიჭებთ უპირატესობას წარმოვიდგენთ, რომ ჭრილობა მოგვაყენეს;
- ჭრილობა ჩვენს გონებაში ხდება იმაზე დიდი ვიდრე სინამდვილეშია;
- როცა, ნამდვილი ჭრილობის გარეშე, ვგრძნობთ ტკივილს, აღშფოთებასა და უხერხულობას;
- როცა აღშფოთება მივინვარდება, და შლის ჩვენი თავშეკავების უნარს;
- როცა ჩვენი აღშფოთება კმაყოფილდება ტკივილის გამოწვევით ან შურისძიებით;
- როცა პირად ცოდვაზე ვართ განრისხებული, მაშინ ხალისით ვავლენთ მრისხანებას სხვების ცოდვებზე.

პავლე გვთხოვს წმიდა მრისხანების შესახებ, როცა ფსალმუნის 4:4-ის რჩევას იმეორებს „თუ განრისხდებით, ნუ შესცოდავთ“ (ეფესელთა 4:26).

ეს მრისხანება არ არის თავკერძა და არ ამახვილებს ყურადღებას იმ ტკივილზე, ამაჟამად რომ განიცდი. ასეთი ცოდვებისაგან რომ გათავისუფლდე, გულმოდგინე უნდა იყო ჭეშმარიტებისა და სიწმიდის მიმართ და ღვთის დიდება უნდა იყოს შენი მთავარი მიზანი.

**უნდა გამძვინვარდე
ღვთის მიზეზთა გამო!
ვინ გთხოვა
რისხვისა და გულმოდგინების
განცდა,
ცოდვის მონავ?**

უცნობი ავტორი

მოთმინება

სულიერ წინამძღოლებს სჭირდებათ მოთმინება. ქრისტოცენტრი მოთმინებას უწოდებდა სათნოებათა დედოფალს. ხშირად მოთმინებაზე ვფიქრობთ, როგორც პასიურ ტერმინზე, თითქოს მომთმენი ადამიანი უკიდურესად მორჩილია და ნახევრად სძინავს. მაგრამ მოთმინების ასეთ გაგებას ბიბლიური შესწორება ესაჭიროება. ბარკლაი გვასწავლის 2 პეტრე 1:6 (სადაც მეფე იაკობის ვერსია იყენებს სიტყვა *მოთმინებას*):

სიტყვა არ გულისხმობს გულხელდაკრეფილი მჯდომარის სულს და მოვლენებისადმი უზრუნველ ცქერას...

ქრისტიანული მყარი ერთგულება, მამაცი და მხნეობით სავსე იღებს ცხოვრებისეულ პრობლემებს და სასიკეთოდ გარდაქმნის სირთულეებს – ეს არის სიმამაცისა და გამარჯვების უნარი, რაც შესაძლებლობას აძლევს ადამიანს ისე გაატაროს მსხვერვის მომენტი, რომ თავად არ დაიმსხვრეს და ყოველთვის მოწონების შეძახილით შეხედეს უხილავს.

მოთმინება ყველაზე რთულ გამოცდას გადის პიროვნულ ურთიერთობებში. პავლემ მოთმინება დაკარგა იოანე-მარკოზთან ურთიერთობაში.

ჰადსონ ტეილორმა ერთხელ აღიარა: „ყველაზე მეტად მოთმინება მეკარგება და გული მწყდება იმ ადამიანების სისუსტესა და უუნარობაზე, ვისზეც დამოკიდებული ვარ. აზრი არა აქვს მოთმინების დაკარგვას – მხოლოდ სიკეთე. მაგრამ ვაი, რომ რთულ გამოცდასთან გვაქვს საქმე.“

მრავალმა ხელმძღვანელმა შეიძლება გააიგივოს თავი ტეილორის განსაცდელთან. როგორი საოცარი მოთმინებით უპასუხა ჩვენმა უფალმა დაქვემდებარებულ თომას, ცვალებად პეტრეს და გამცემ იუდას.

წინამძღოლი მოთმინებას იჩენს მისი მიმდევრებისადმი, მაგრამ ძალიან შორს არ უნდა შეტოვოს, რადგან ამით მათ იმედგაცრუებას გამოიწვევს. წინამძღოლი მის მიმდევრებზე იმდენად წინ დგას, რომ ამ უკანასკნელთ საშუალება ეძლევათ თვალყური ადევნონ და გაიგონონ წინამძღოლის მოწოდება. წინამძღოლი არც ისე სუსტია, რომ არ შეეძლოს მათ მიმართ გამამხნეველელი სიმპათიის გამოხატვა. „ხოლო ჩვენ, ძლიერთ, გვმართებს ვზიდოთ უსუსურთა უძლურება,“ – თქვა პავლემ (რომაელთა 15:1).

პიროვნება ვერ იქნება ეფექტური წინამძღოლი, თუ სხვების სისუსტეებისადმი მოუთმენლობას გამოხატავს. ჩვენი ძალა სხვა მორბენლებისაგან ჩამოშორებაში კი არ არის, არამედ მათთან მჭიდრო ურთიერთობაში, მათ გამო ნელა სიარულში, მათ წამოყენებასა და მათთან ერთად ფინიშის ხაზის გადალახვაში.

ერნესტ გორდონი ასე ახასიათებდა მამამისს, ა. ჯ. გორდონს: „კრიტიკასა და წინააღმდეგობას ურთიერთგადაბრალების გარეშე იღებდა.“

როცა რწმენით ხელმძღვანელობ და არა მბრძანებლობით, მოთმინება აუცილებელია. წინამძღოლები სამართლიანად გამოიმუშავენ რწმენის ხელოვნებას, რაც საშუალებას აძლევს ინდივიდს, მიიღოს გადაწყვეტილება და ფლობდეს გეგმის განხორციელების უფლებას. ხშირად გეგმის განხორციელებისათვის საჭიროა, ხელმძღვანელი დაელოდოს

ჯგუფის მხარდაჭერას – მანამდე მოითმინოს – ვიდრე ჯგუფი მზად არ იქნება. დ.ე. ჰოსტე იხსენებს დიდ ლიდერს:

არასოდეს დამავიწყდება ის შთაბეჭდილება, რაც ჰადსონ ტელიორმა ჩემზე მოახდინა ამ საქმესთან დაკავშირებით. თავს ვალდებულად თვლიდა საზე შეეცვალა პროექტებისათვის ან დროებით გადაედო მათი განხორციელება, მიუხედავად იმისა, რომ ეს პროექტები სასარგებლო იყო, ის მაინც დიდ წინააღმდეგობას იწვევდა საზოგადოებაში. მოგვიანებით, ხანგრძლივი ლოცვისა და მოთმინების შემდეგ, მისი მრავალი პროექტი წარმატებით განხორციელდა.

მეგობრობა

თუ რამდენი და როგორი მეგობარი ჰყავს ხელმძღვანელს, ეს უკვე ლაპარაკობს მის თვისებებზე. ამ განზომილების თანახმად, პავლეს ნამდვილი მეგობრობა ახასიათებდა. პავლე ყველას გულშემატკივარი იყო. ტიმოთესთან თაობებისათვის სამაგალითო მეგობრობა ჰქონდა; „მის წინამძღოლობას დიდების გვირგვინს ადგამდა ადამიანებთან მეგობრობა. მას უყვარდა გვერდში მდგომი ადამიანები.“ დავითის წინამძღოლობა დაიწყო ამა თუ იმ ცნობილ ადამიანებთან მზრუნველობით სავსე ურთიერთობებიდან, რომლებიც მზად იყვნენ დავითისათვის თავი გაეწირათ. დავითმა იმდენად სრულად მოიპოვა მათი სიყვარული და ერთგულება, რომ მისი უბრალო სურვილიც კი მათთვის ბრძანება იყო (2 მეფეთა 23:15). ისინი მზად იყვნენ მისთვის მომკვდარიყვნენ, რადგან იცოდნენ, რომ დავითიც მზად იყო მათთვის თავის გასაწირად.

მოციქულ პავლესაც ასევე ჰყავდა ლოიალური მეგობრები. „არც ერთ ადამიანს ისეთი სასტიკი მტრები არ გაუჩენია ახალ აღთქმაში, როგორც მოციქულ პავლეს, მაგრამ მცირედენ ადამიანს თუ ჰყავდა პავლეზე უკეთესი მეგობრები. იმდენი მეგობარი ეხვია პავლეს გარს, რომ შეუძლებელია გაიგო მათი ვინაობა, მათი პავლესადმი თავგამოდებული მიძღვნილობის გამო.“

დიახ, პავლე მრავალ განსაცდელში წარუძღვა თავის მეგობრებს ქრისტეს გულისათვის. დარწმუნებულნი იყვნენ რა პავლეს მათდამი სიყვარულში, ისინიც სიხარულით მიჰყვებოდნენ მას. პავლეს წერილები სავსეა მეგობრებისადმი დაფასებისა და პიროვნული სიყვარულის მხურვალე გამოხატულებით.

ხელმძღვანელებმა ადამიანის საუკეთესო შესაძლებლობები უნდა წამოწიონ წინ, რასაც მეგობრობა უფრო უკეთ ახერხებს, ვიდრე ხანგრძლივი კამათი და უბრალო ლოგიკა. ჯონ. რ. მოტი ხელმძღვანელებს ურჩევდა: „მართეთ გულით. როცა მიზეზები და არგუმენტები მარცხს განიცდიან, გულითად მეგობრობას დაეყრდნით.“

რობერტ. ა. ჯეფრიმ მთავარი როლი ითამაშა ვიეტნამში სახარებისათვის კარის გახსნის საქმეში. ამ მიღწევაში დიდი როლი შეასრულა მისმა ხელმძღვანელისათვის ყველა მისაბამმა თვისებამ. „არაფერს შეუძლია სიყვარულის ადგილის დაკავება... ინტელექტიც კი ვერ შეძლებს ამას. ბიბლიის ცოდნა არ არის ამისათვის საკმარისი.“ ჯეფრის უყვარდა ხალხი. სიხარულს გვრიდა ადამიანების გარემოცვაში ყოფნა, განურჩევლად რასისა და ფერისა.

რამდენიმე ქრისტიანი წინამძღოლი თუ იამაყებდა ჩარლზ სპერჯენის, მეცხრამეტე საუკუნის დიდი ბრიტანელი მქადაგებლის რეპუტაციით. მისმა ბიოგრაფმა ასეთი რამ დაწერა „ის ვარჯიშობდა ძალაუფლების გამოვლენაში, არა თავისი სურვილების განსახორციელებლად, (მიუხედავად იმისა, რომ მიზანდასახული ადამიანი იყო), არამედ ფასეულობების გაცნობიერების მიზნით. ადამიანები ქედს იხრიდნენ მისი ავტორიტეტის წინაშე, იმიტომ რომ ამ ავტორიტეტს ზურგს უმაგრებდა სიბრძნისა და სიყვარულის ერთობლიობა.“

სპერჯენზე, დავითსა და პავლეზე დიდი პიროვნება, თავის მიმდევრებს მეგობრობითა და სიყვარულით მართავდა. მის შესახებ დაწერილია, „შეიყვარა რა თავისიანები, რომლებიც ამ ქვეყნად იყვნენ, და ბოლომდე შეიყვარა ისინი“ (იოანე 13:1). ჭეშმარიტად, იესოს მტკიცე სიყვარულის საპასუხოდ აღიარა პეტრემ „უფალო, შენ ყველაფერი იცი. იცი, რომ მიყვარხარ!“ (იოანე 21:17).

ტაქტი და დიპლომატია

სიტყვა „ტაქტის“ ძირეულ მნიშვნელობას კავშირი აქვს შეხებასთან. შეხების განცდა მოდის შეხების მეშვეობით. რაც შეეხება ურთიერთობებს, ტაქტი არის ხალხთან მგრძნობიარე დამოკიდებულება, თავი აარიდო სხვების წყენას და გაგაჩნდეს შესაფერისი სიტყვებისა და პასუხის „განცდის“ უნარი დელიკატურ სიტუაციებში. დიპლომატია არის დელიკატური სიტუაციების წარმართვის უნარი, განსაკუთრებით სხვადასხვა კულტურისა და მოსაზრებების ადამიანების თანამონაწილეობისას.

წინამძღოლს უნდა შესწევდეს იმისი ძალა, რომ მშვიდობიანად დალაგოს ურთიერთსაწინააღმდეგო თვალსაზრისები ვინმეს წყენინებისა და პრინციპების დამცრობის გარეშე. წინამძღოლს უნდა შესწევდეს სხვა ადამიანების ცხოვრებაში, გულსა და გონებაში შეღწევის უნარი, შემდეგ გვერდზე გადადოს პიროვნული შეხედულებები და არჩევანი გააკეთოს ორში ყველაზე საუკეთესო ვარიანტზე. ეს უნარი შეიძლება ისწავლო და განავითარო.

წინამძღოლს სჭირდება განსხვავებულობათა შეკვრის უნარი ორივე მხარის უფლებების აღიარების გზით, რაც საქმეს ჰარმონიულ გადაწყვეტილებამდე მიიყვანს. ამ თვისების საფუძველი არის ადამიანების გრძნობებისა და საპასუხო რეაქციის გაგების უნარი.

იესო ნავეს ძემ შესანიშნავი ტაქტი გამოავლინა ისრაელის ტომებს შორის აღთქმული მიწის განაწილებისას. არასწორი ნაბიჯის გადადგმა უარესად შეაფერხებდა ისედაც მობარბაცე ისრაელიანებს. იესო სწორუბოვარიც უნდა ყოფილიყო და სამართლიანიც. მისმა ტაქტიანმა მოქმედებამ გამოანათა მაშინ, როდესაც რეუბენისა და გადის ტომებმა თავიანთი სამსხვერპლოები ააგეს, რამაც კინალამ სამოქალაქო ომი გამოიწვია. იესომ ეს სიბრძნე ღვთის სკოლაში ისწავლა. ღმერთთან ახლოს სიარულმა მისცა მას უაზრო სისხლისღვრისაგან თავის არიდებისა და ერის განკურნებისაკენ სვლის დიპლომატია.

უილიამ ქერი ბევრს არ ფიქრობდა დიპლომატიაზე. მისი ერთ-ერთი თანამშრომელი ამოწმებდა: „საკუთარი ავტორიტეტის

გამოაშკარავების გარეშე მიაღწია სხვების მმართველობის ბედნიერ ხელოვნებას, სხვები ისე ემორჩილებოდნენ — და ეს ყველაფერი ისე ხდებოდა, რომ მისი მცირედი მონაწილეობაც კი არ ჩანდა ამ საქმეში.“

მთავრობის ძალა

ღვთის წინამძღოლის უდაო ნიშანია სხვებისათვის მსახურებისა და მსხვერპლის გაღების მთავრობა. ასეთი წინამძღოლი სინათლის ტოლფასია გარშემო მყოფი ადამიანებისათვის. ჩარლზ კოუმენი ბეჯითად შრომობდა, მაგრამ სხვების ამუშავების უნარსაც კარგად ფლობდა. მისი გულმოდგინება და მოძრაობა — და მთავრობა — გადამდები იყო.

ხუცესი ჰსი, რომელიც ნამდვილად იყო იმ დროისათვის ჩინეთის ერთ-ერთი დიდი წინამძღოლი, არაჩვეულებრივად ფლობდა ამ ნიჭს. ერთმა მისმა მეგობარმა კომენტარი გაუკეთა ჰსის მთავრობებელ ნიჭს: „მისი შესანიშნავი ძალა, ყოველგვარი ძალისხმევის გარეშე, აშკარად აღწევდა მიზანს, აემოქმედებინა გარშემო მყოფნი. ხალხი ინსტიტუტურად მიჰყვებოდა და ენდობოდა მას. იგი ფლობდა ინიციატივისა და კეთების უდიდეს ძალას. შეუძლებელი იყო მასთან ერთად ყოფილიყავი და არ შეგეძინა ქრისტიანული ცხოვრებისა და მსახურების ახალი იდეები.“

ნეემიასაც ჰქონდა ეს თვისება. მისი იერუსალიმში მოსვლის დროს ხალხი უკიდურესად გულგატეხილი და იმედგაცრუებული იყო. იგი ისეთი ძალით იყო აღჭურვილი, რომ არცთუ ისე დიდი ხნის გასვლის შემდეგ ვკითხულობთ: „და ჰქონდა ხალხს საქმის გულმოდგინება“ (ნეემია 4:6).

გენერალი მარკ კლარკი მიმართავდა რა აღსაზრდელებს, უინსტონ ჩერჩილზე თქვა: „ეჭვი მეპარება, რომ რომელიმე ადამიანს ისტორიის მანძილზე მასზე უფრო სასტიკი გამონათქვამები ჰქონდეს, თუმცა მიუხედავად ამისა, ის ხალხს აძლევდა მოჭარბებული ძალისა და მზიარულების უნარს.“

საფრანგეთის გერმანიასთან დამარცხების შემდეგ ბრიტანეთი მართო დარჩა მტრის წინააღმდეგ საბრძოლველად და გულგატეხილი ბრიტანეთის მთავრობა სათათბიროდ

შეიკრიბა პალატაში. ჩერჩილი შემოვიდა და უიმედო მინისტრებს შეხედა, თქვა: „ჯენტლმენებო, დიდი შთაგონებით ვუყურებ ამ საქმეს.“ მართლაც გასაკვირია, რომ მას შეეძლო ერის შეეკრა ამ სიტუაციაში და მისი მომზადება კონტრშეტევაზე გადასასვლელად.

აღმასრულებელი უნარი

შეიძლება სულიერი წინამძღოლი იყო, მაგრამ ხედვას ვერ გადააქცევ საქმედ აღმასრულებელი უნარის გარეშე. გადაჭარბებული გულმოდგინების მქონე ორგანიზაციებს თან ახლავთ საშიშროება, სულიწმიდას წაართვან მოქმედების ადგილი, მაგრამ ორგანიზების ნაკლებუნარიან წინამძღოლებს ამ ნაკლმა სასიკვდილო დაღი დაასვა.

მეფე იაკობისეული ვერსია ასე თარგმნის ესაიას 30:18: „უფალი, სასამართლოს ღმერთი.“ აქ სიტყვა „სასამართლო“ ნიშნავს მეთოდს, წესრიგს, სისტემას ან კანონს. ასე რომ, ღმერთი არის თანმიმდევრული და მოწესრიგებული და ღმერთი თავისი საქმის მსახურებისა და მმართველებისაგან მოითხოვს, რომ „ყველაფერი გაკეთდეს წესიერებისა და წესრიგის ფარგლებში.“ ბიბლიის კომენტატორი ბატონი ჯორჯ სმიტი ამბობს: „დიდი ჭეშმარიტებაა, რომ ყოვლისშემძლე და ყოვლადმოწყალე ამავე დროს თანმიმდევრულიც არის. არც ერთი რელიგია არ არის სრული თავის მრწამსში, ან ჯანმრთელი თავის გავლენაში, რომელიც ერთნაირი დაჟინებით არ მოითხოვს ყველა ზემოთჩამოთვლილი საკითხების ერთობლიობას.“

ჩვენი მოვალეობაა, ავირეკლოთ ღმერთის მოწესრიგებულობა ყველაფერში, რასაც კი მისთვის ვაკეთებთ. კარგად ორგანიზებული ევანგელიზაცია ვერ შეიყვანს ხალხს სამოთხეში, მაგრამ არც ფრთხილად დაგეგმილი სამუშაოს გარეშე იქნება მახარებლური საქმიანობა გამართლებული. ჩვენ დამოკიდებული ვართ სულიწმიდაზე, რომ ის წარუძღვება ახალმოქცეულს გადარჩენისაკენ, მაგრამ ჩვენ ვგეგმავთ და ამ გეგმისამებრ ვმოქმედებთ სახარების გასავრცელებლად.

ჯონ ვესლის ორგანიზების ისეთი ნიჭი ჰქონდა, რომ იგი ჯერ კიდევ შეიმჩნეოდა მის მიერ დაარსებულ ეკლესიაში. ვესლი

იყო აღმასრულებელი უნარით დაჯილდოებული პიროვნება, მისი გარდაცვალების შემდეგაც კი მის მიერ დაარსებული მოძრაობა ურყევად აგრძელებდა აღებული მიზნისაკენ სვლას. ადამიანების სწორად შეფასებამ, მათში კეთილგანწყობის მოპოვებამ, მისიის უპირატესობების გამოყენების უნარმა და მისმა ნიჭიერებამ დაიცვა მოძრაობა იმ უბედურებებისაგან, რაც სხვა მსახურებებმა განიცადეს.

მოსმენის თერაპია

პრობლემებში ჩაღრმავების მიზნით წინამძღოლმა უნდა განავითაროს მოსმენის ხელოვნება. ბევრი ძლიერი პიროვნება ჭარბად მოლაპარაკეა. „ის არ მომისმენს,“ – წუწუნებს მისიონერი. „პრობლემის დასახელებამდე ის უკვე პასუხს იძლევა.“

მრავალი ადამიანი ფიქრობს, რომ გულისხმიერი მოსმენა საკმარისი არ არის – ისინი უბრალოდ გაჩუმებულიები არიან და ელოდებიან, ვიდრე სხვა ვინმე არ ახსნის საქმის არსს. მაგრამ ნამდვილი მსმენელი ცდილობს, წინასწარ განსჯის გარეშე ჩაწვდეს პრობლემის არსს. ხანდახან საუბრის შემდეგ პრობლემა უკვე ნახევრად მოგვარებულია. ერთი გულდაკოდილი მისიონერი კვნესოდა: „ნეტავ, მარტო მოესმინათ. ვილაცა მჭირდებოდა, ვინც პრობლემას გაიზიარებდა.“

წინამძღოლებმა, რომელთაც სურთ მგრძნობელობის გამოუმუშავება დიდხანს უნდა ისმინონ და ცოტა ილაპარაკონ. წინამძღოლებმა იციან, რომ მოსმენაში გატარებული დრო კარგი ინვესტიციაა.

პოლიტიკურ არჩევნებში გამარჯვების მსურველი რჩევისათვის მივიდა მოსამართლე ოლივერ ვენდელ ჰოლმსთან. ჰოლმსმა უპასუხა: „უსმინო სხვებს თანაგრძნობითა და გაგების უნარით, მსოფლიოში ყველაზე ეფექტური საშუალებაა ადამიანებთან კარგი ურთიერთობის დასამყარებლად და მათი მეგობრობის სასიკეთო საქმისათვის წარსამართავად.“

წერილის წერის ხელოვნება

ნებისმიერი საქმის წინამძღოლობა მოიაზრებს კორესპონდენციისათვის მნიშვნელოვან დროს და წერილის წერა ადამიანის ყველაზე კარგი გამოძევალების საშუალებაა. მაგალითისათვის ავიღოთ პავლე. მისივე წერილებიდან უფრო მეტი ვიცით მის მორალურ სიწმიდეზე, ინტელექტუალურ გულწრფელობასა და სულიერი ცხოვრების შესახებ, ვიდრე სხვა ნებისმიერი წყაროდან. როცა რთული სიტუაციები მოითხოვდა მის ყურადღებას, პავლე მელნის ნაცვლად ცრემლში ასველებდა კალამს. „რადგან დიდად შეჭირვებული და გულნატკენი გწერდით და უამრავი ცრემლით“ (2 კორ. 2:4).

შეცდომაში შესული კორინთელებისათვის მიწერილმა წერილმა პავლეს ფაქიზი გული საგონებელში ჩააგდო, ძალიან ხომ არ ვაწყენინე კორინთელებსო. „ამიტომ, თუ კიდეც დაგამწუხრეთ წერილით, არ ვნანობ, თუმცა კიდეც ვინანე, რადგან ვხედავდი, რომ ამ წერილმა დაგამწუხრათ, თუნდაც დროებით. ახლა კი ვხარობ არა იმიტომ, რომ დამწუხრდით, არამედ იმიტომ, რომ დამწუხრდით სინანულისათვის“ (2 კორ. 7:8-9). პავლეს წერილის მიზანი დავაში გამარჯვების მოპოვება კი არ იყო, არამედ სულიერი პრობლემის მოგვარება და ქრისტიანების სულიერი სიმწიფე.

პავლეს წერილი სავსეა მხნეობითა და კომპლიმენტებით, და მდიდარია თანაგრძნობით. ადრესატებს ყოველთვის გულზე ხვდებოდათ წერილის შინაარსი (ფილიპ. 1:27-30). „მაშ, ნუთუ თქვენი მტერი გავხდი, ჭეშმარიტებას რომ გელაპარაკებით? მინდოდა თქვენთან ვყოფილიყავი და გამოემცვალა ჩემი კილო, ვინაიდან გაოგნებული ვარ თქვენს გამო!“ (გალატ. 4:16,20).

წერილებში აუცილებელია, გამოვიყენოთ ადვილად გასაგები ენა, მაგრამ უფრო მნიშვნელოვანია სწორი სული. ყველა სიკეთესთან ერთად, წერილს აქვს განსაზღვრული ლიმიტი, როგორც კომუნიკაციის შუალედურ საშუალებას. წერილებს არ შეუძლიათ გაიცინონ მძიმე შემთხვევებზე საუბრისას, რის გამოც ყურადღება უნდა გავამახვილოთ მათი თბილი ტონით წარმოთქმაზე.

წერილებმა დიდი როლი ითამაშეს პავლეს ინსტრუქციებისა და თვალყურის დევნების პროგრამაში. ანალოგიურად ხდებოდა

ჯორჯ უაიტფილდის ცხოვრებაშიც. მის შესახებ ამბობდნენ, რომ ქადაგების შემდეგ მთელ ღამეს ათევდა ახალმოქცეულების გასამხნეებლად წერილების წერაშიო.

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

- ა. ამ თავის წაკითხვამდე რა მნიშვნელობას ანიჭებდით წინამძღოლში იუმორის გრძნობას? რატომ?
- ბ. საკუთარი პრაქტიკიდან გამოძინარე, როგორ განმარტავდით მრისხანების ეფექტური გამოყენების სარგებელს?

ყველაფერზე აღმატებული

*ამოირჩიეთ ძმებო, თქვენგან შვიდი სარწმუნო,
სულიწმიდითა და სიბრძნით აღსავსე კაცი...
ამოირჩიეს სტეფანე, რწმენითა და სულიწმიდით
სავსე კაცი.
საქმეები 6:3,5*

სულიერი წინამძღოლობა მოითხოვს სულით აღვსილ ხალხს. სულით აღვსების გარდა წინამძღოლს სხვა მნიშვნელოვანი თვისებებიც უნდა ახასიათებდეს; მაგრამ სულით აღვსება განსაკუთრებით აუცილებელი და სავალდებულოა. საქმეების წიგნი არის ეკლესიის დამაარსებლებისა და მისიონერული საქმიანობის წამომწყები ხალხის ისტორია. შეუძლებელია ვერ შევნიშნოთ, რომ დიაკვნებს მოეთხოვებოდათ, ყოფილიყვნენ „სულიწმიდით აღვსილნი“, პატიოსნებითა და სამართლიანობით ცნობილნი და სულიერებით სხვებზე აღმატებულნი. ადამიანს შეიძლება ჰქონდეს შესანიშნავი გონება და ადმინისტრაციული უნარი, მაგრამ სულიერების გარეშე ის უუნაროა სულიერ წინამძღოლობაში.

მოციქულების საქმიანობის უკან იდგა სულის მიერ აღსრულებული საქმეები. სულიწმიდის თანდასწრება იყო ყველგან; იყო როგორც ეკლესიის უმაღლესი ადმინისტრატორი, ასევე სამისიონერო წამოწყების სტრატეგიის მეთაური. სულიწმიდა არ ახდენდა უფლებამოსილების განაწილებას საერთოა თუ ხორციელთა ხელში მაშინაც კი, როცა რაიმე განსაკუთრებული საქმე პირდაპირ კავშირში არ იყო სულიერ სწავლებასთან; ყველა თანამშრომელი უნდა ყოფილიყო

სულიწმიდით წარმართული და სულით აღვსილი. სულიერი წინამძღოლების არჩევისას მთავარი ყურადღება არ უნდა მიექცეოდეს ამქვეყნიურ სიბრძნეს, სიმდიდრესა და მდგომარეობას.

მთავარი ყურადღება უნდა გავამახვილოთ სულიერებაზე. ეკლესიის ან რომელიმე მისიონერული ორგანიზაციის ხელმძღვანელის არჩევისას სხვა კრიტერიუმით სარგებლობა იწვევს სულის წინამძღოლობიდან გაძევებას. ამის გამო სული მწუხრდება და ქრება, რისი შედეგიც არის სულიერი სიკვდილი და სიკვდილი ადამიანური ძალისხმევისა.

პიერსონმა ასეთი სიტუაცია შეადარა დიდ კორპორაციას, რომელსაც აღმასრულებელი დირექტორის გაგდება სურს. ხალხმა ნელ-ნელა დაიწყო უფროსის მეთოდების წინააღმდეგ შეუმჩნევლად მოქმედება საბჭოში, დირექტორებთან და ვიცე პრეზიდენტებთან. ხალხი ჩუმად უთხრიდა ძირს უფროსის ხედვებს, წინ ეღობებოდა მის გეგმებს და ხელს უშლიდა მის პოლიტიკას. ერთ დროს დირექტორი სიამოვნებას განიცდიდა თანამშრომლების მხარდაჭერის გამო, ახლა კი მათ ინერტულობასა და გულგრილობას აწყდებოდა და კორპორაციის კურსის წარმართვის სრული უუნარობის გამო გადადგება.

საერო თუ მატერიალური პერსპექტივიდან დანიშნული წინამძღოლები სულიწმიდის პროგრესს აფერხებენ.

სულიწმიდა ადამიანებს არ აიძულებს, იმოქმედონ თავიანთი სურვილის საწინააღმდეგოდ. როდესაც თანამდებობისათვის სულიერად შეუფერებელი ადამიანები ინიშნებიან წინამძღოლის პოზიციაზე, მაშინ სულიწმიდა ჩუმად იხევს უკან, დახმარების გარეშე ტოვებს მათ და ნებას რთავს საკუთარი სტანდარტების შესაბამისად განახორციელონ მიზნები, რაც არასულიერი ადმინისტრირების გარდაუვალი შედეგია.

იერუსალიმის ეკლესიამ გაითვალისწინა მოციქულების რჩევები და შვიდი ასეთი საჭირო უნარის მქონე კაცი აირჩია. მათი სულიერი სისავსიდან გამომდინარე საქმეებით ეკლესიამ კურთხევა მიიღო; ანალოგიურად აირჩიეს კაცები საკვების გასანაწილებლად და ამქვეყნიურ საკითხებზე ზრუნვა დანახულ იქნა, სულიერი ადამიანების მიერ, ზეციური კურთხევების დარიგებად. სტეფანე გახდა ქრისტესთვის პირველი წამებული

და მისმა სიკვდილმა დიდი როლი ითამაშა პავლეს მოქცევაში. ფილიპე გახდა მახარებელი, რაც სულიწმიდამ სამარიაში დიდი გამოღვიძებისათვის გამოიყენა. ნიჭებში ვარჯიში წინამძღოლებს დიდი პასუხისმგებლობებისა და სასარგებლო გზისათვის მზადყოფნაში ეხმარებათ.

საქმეების წიგნი ნათელი მაგალითია იმისა, რომ ლიდერები, რომლებმაც მნიშვნელოვანი გავლენა მოახდინეს ქრისტიანულ მოძრაობაზე, სულითაღვსილი ადამიანები იყვნენ. სულის მეშვეობით გვაუწყა მან, ვინც მოციქულები დააყოვნა იერუსალიმში, მანამდე ვიდრე არ მიიღებდნენ ძალას ზეციდან, რომლითაც თვით იესო ნაზარეველი „სცხო ღმერთმა სულიწმიდით და ძალით“ (10:38). ზემოთვალში შეკრებილნი ყველანი აღივსნენ სულიწმიდით (2:4). სულიწმიდით აღივსო პეტრე ხალხის მთავრებთან და უხუცესებთან საუბრისას (4:8). სულიწმიდით აღვსილი სტეფანე ქრისტეს მოწმობისათვის ჩაქოლეს (6:3; 7:55). სულიწმიდით აღვსილმა პავლემ დაიწყო და დამთავრა თავისი უნიკალური მსახურება (9:17; 13:9). პავლეს თანამსახური ბარნაბა სულიწმიდით იყო აღვსილი (11:24). ბრძელები უნდა ვიყოთ სულიერი წინამძღოლობისათვის ეს საჭირო მოთხოვნილება რომ ვერ შევნიშნოთ.

ადრეული ეკლესიის ხელმძღვანელები ძალიან მგრძნობიარენი იყვნენ სულიწმიდის წინამძღოლობისადმი. რადგან საკუთარი ნება სიხარულით დაუმორჩილეს სულის კონტროლს, სულიწმიდის კარნახსა და მეგზურობას. ფილიპემ გამოღვიძება დატოვა სამარიაში და უდაბნოში წავიდა, მაგრამ როგორი ახალმოქცეული შეიძინა იქ (8:29)! სული დაეხმარა პეტრეს გავლენიდან გამოსვლასა და კორნელიუსთან შეხვედრაზე, რაც მსოფლიო წარმართებისათვის კურთხევად იქცა (10:19; 11:12). სულმა მოუწოდა პავლეს და ბარნაბას ეკლესიის პირველ მისიონერებად (13:1-4). პავლე მთელი თავისი საქმიანი ცხოვრების მანძილზე ემორჩილებოდა სულის მიერ ნაკარნახევ თავშეკავებებსა და აკრძალვებს (16:6-7; 19:21; 20:22). სულიწმიდას ემორჩილებოდნენ იერუსალიმის ეკლესიის წინამძღოლებიც. „საჭიროდ მივიჩნიეთ სულიწმიდამ და ჩვენც“ – აი, გადაწყვეტილების მიღების მათეული ახსნა (15:28).

სული ჩაერია სახარების წარმართებთან მიტანის საქმეში. სულის უდიდესი მიზანია მისია. განა ჩვენთვისაც იგივე არ უნდა იყოს?

ზუსტად ახლა, ამ აბზაცის წერისას სული მოქმედებს აზიის ეკლესიებში და აძლევს მათ ახალ ხედვებსა და გზნებას. იაპონიის ეკლესიებმა ტაივანიდან გაგზავნეს მისიონერები ბრაზილიაში. მაშინ როცა სამხრეთ ამერიკისა და ევროპის მისიონერთა რიცხვი უძრავი რჩება, აზიურ ეკლესიებში სულიერი სტრატეგია აღვიძებს მისიონერობის მოწოდებას. ახლახანს, მსოფლიო ქრისტიანების სამი ათასზე მეტის მესამედი დაემორჩილა ღმერთის მისიისადმი მოწოდებას.

პავლემ ურჩია ეფესოს ეკლესიის წინამძღოლებს, როგორ გაეგოთ თავიანთი საქმიანობის არსი. „გაუფრთხილდით თქვენს თავსაც და თქვენს სამწყსოსაც, რომლის მეთვალყურედაც სულიწმიდამ დაგაყენათ“ (საქ. 20:28). ამ წინამძღოლებს მარტო მოციქულების ან პოპულარული არჩევნების საფუძველზე კი არ ეჭირათ ეს პოზიციები, არამედ ღვთაებრივი დანიშვნით. ისინი არა მხოლოდ ეკლესიის წინაშე იყვნენ ანგარიშვალდებულნი, არამედ სულიწმიდის წინაშეც. როგორი გარანტია და პასუხისმგებლობა, როგორი სულიერი ძალაუფლება მოუტანა მათაც და ჩვენც ამ სწავლებამ!

ორმოცდამეათე დღეს სულიწმიდით აღვსების გარეშე როგორ უნდა გადაელახათ მოციქულებს წინმდებარე გაუგონარი განსაცდელები? მათ სჭირდებოდათ ზებუნებრივი ძალა თავიანთი ნაკლები რწმენის გამო ეშმაკისა და ჯოჯოხეთის ძალების წინააღმდეგ საბრძოლველად (ლუკა 24:29; ეფესელთა 6:10-18).

სულიწმიდით აღვსება ნიშნავს, ხალისით დაუმორჩილოს ქრისტიანმა თავისი ცხოვრება და ნება სულს. რწმენის მეშვეობით მორწმუნის პიროვნება ხდება სულის მიერ შედწევადი, დაძლეული და მართვადი. სიტყვა „აღვსება“ არ გულისხმობს პასიურ ჭურჭელში „ჩასხმას“, არამედ „გონების დაუფლებას.“ სიტყვის ასეთი მნიშვნელობა გვხვდება ლუკას 5:26: „მოწიწებამ და შიშმა შეიპყრო ისინი.“ ანალოგიური ძალითა და გზნებით ეუფლება სულის ძალა ჩვენს ცხოვრებას, როცა მოვეხმობთ სულს, რათა აღგავსოს.

სულით აღვსილი ნიშნავს, იყო სულით მართული. ქრისტიანი წინამძღოლის გონება, ემოცია, ნება და ფიზიკური ძალა – ყველაფერი ხდება სულიწმიდისათვის ხელმისაწვდომი, რათა უწინამძღოლოს და გამოიყენოს ადამიანი. სულიწმიდის კონტროლის შედეგად, ზეციური მიზნების მიერ გაწმედილი წინამძღოლობის ბუნებრივი ნიჭი მაღლდება თავისი შესაძლებლობის უმაღლეს მწვერვალამდე.

ახლა ყოველგვარი დარდისა და ხელისშემშლელი პირობების გარეშე სულიწმიდას შეუძლია, დაიწყოს მუშაობა მორჩილი წინამძღოლის ცხოვრებაში და გაზარდოს ნაყოფები. ახლა მისი მოწმობები უფრო მიმზიდველია და დამოწმება უფრო ძლევამოსილი. ქრისტიანული მსახურება ვლინდება სულიწმიდის ძალით ღვთისადმი მორწმუნის ნაყოფიერი ცხოვრების მეშვეობით (იოანე 7:37-39).

თუ უბრალოდ მოვაჩვენებთ თავს, რომ აღვსილნი ვართ, ან იმიტომ ვიხევთ უკან, რომ სულიწმიდას ვაძლევთ კონტროლის ნებას, მაშინ პრობლემას წარმოვქმნით. ა. ტოზერი გვაფრთხილებს:

ვინც გრძნობებს ავარჯიშებდა კეთილისა და ბოროტის გარჩევაში, დამწუხრდება სულიწმიდით აღვსების მსურველი ხალხის დაუდევარი მორალისა და ცოდვის ზღვარზე ცხოვრების ხილვისას. ვისშიაც სულიწმიდა ცხოვრობს, უნდა განსაჯოს საკუთარი ფარული ცოდვები. განაგდოს სულიწმიდის მიერ გაცხადებული ყოველი ღვთის ხასიათისათვის შეუფერებელი ქმედება გულისდან... არანაირი შემწყნარებლობა ბოროტისადმი, არანაირი სიცილი იმაზე, რაც ღმერთს სძულს.

სულიერი წინამძღოლობისათვის სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანია სულით აღვსება. ყოველ ჩვენთაგანს აქვს სულიწმიდის ისეთი თანდასწრება, როგორიც კი ოდესმე დაგვჭირდება. ჩვენი დავალებაა ჩავბარდეთ ღმერთს.

სულიერი ნიჭები

ქრისტიანებს ყველა სფეროში აქვთ აღმოუჩენელი და გამოუყენებელი ნიჭები. წინამძღოლმა უნდა შეძლოს და ეს ნიჭები გამოიყენოს სასუფეველის შენებისათვის, მათი განვითარებისა და მათი შეკრებისათვის. მარტო სულიერება ვერ გაგზდის წინამძღოლად; ბუნებრივი და ღმერთის მიერ მოცემული ნიჭებიც თან უნდა ახლდეს სულიერებას.

ბოროტის წინააღმდეგ ბრძოლაში გვჭირდება ღმერთისაგან ეკლესიისათვის მიცემული ზებუნებრივი აღჭურვილობა. ეს ნიჭები უნდა გამდიდრდეს სულიერი მადლით, მათი ეფექტური გამოყენებისათვის.

ხშირად, თუმცა არა ყოველთვის, სულიწმიდა ქრისტიანს ლიდერისათვის შესაფერის ხასიათს აძლევს და მის ნიჭებსაც ახალ ეფექტურ სიმაღლეებზე აღამაღლებს. სამუელ ჩადვიკმა, ცნობილმა მეთოდისტმა მქადაგებელმა, თქვა, რომ სულიწმიდით აღვსებისას ტვინი კი არ ეცვლებოდა, არამედ ახალი აზროვნების უნარს იღებდა; არა ახალ ენას, არამედ საუბრის ახალ ეფექტურობას; არა ახალ ენას, არამედ ახალ ბიბლიას. ჩადვიკის ბუნებრივ თვისებებს ემატებოდა ახალი სიცოცხლე, ახალი ენერგია.

ქრისტიანის ცხოვრებაში მოსული სულიერი ნიჭები კი არ ახშობს ბუნებრივ ნიჭებს, არამედ ზრდის და სტიმულს აძლევს მათ. ქრისტეში დაბადება ბუნებრივ ხასიათს კი არ ცვლის, არამედ წმიდა მიზნების მსახურებაში აყენებს; სულიწმიდის კონტროლის შედეგად ეფექტურობის ახალ საფეხურს აღწევენ. ხშირად ადამიანს დაფარული ნიჭების გამოვლენის შესაძლებლობა ეძლევა.

ადამიანი, რომელიც ღვთის მიერ იქნა მოწოდებული სულიერი წინამძღოლობისათვის, შეიძლება სრულიად დარწმუნებული იყოს, რომ ღმერთმა მას ხელთ მისცა მსახურებისათვის ყველა საჭირო ნიჭი.

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

- ა. როგორ გესმით წმიდა წერილის მიხედვით, რას ნიშნავს იყო „სულით აღვსილი“?
- ბ. გამოგიცდიათ თუ არა სულიწმიდით აღვსება და როგორ?
- გ. პრაქტიკულად რა გავლენა მოახდინა სულიწმიდის ყოფნა არ ყოფნამ თქვენს მსახურებაში?

ლოცვა და წინამძღოლობა

*ამრიგად, უწინარეს ყოვლისა, შეგავგონებთ, ჰყოთ
ვედრებანი, ლოცვანი, შუამდგომლობანი და
მადლიერებანი ყველა ადამიანისათვის.
1 ტიმოთე 2:1*

სულიერი წინამძღოლი ლოცვაში ყველაზე მეტად სამაგალითო უნდა იყოს ეკლესიისათვის. ყველაზე წარმატებული წინამძღოლიც კი ხელიდან არ უშვებს ცხოვრების განვითარების შესაძლებლობას ლოცვით. იგი არასოდეს გრძნობს, რომ „უკვე მიაღწია.“ ერთხელ დინ კ.ჯ. ვაუჰანმა თქვა: „თუ ვინმეს მოთოკვას ვისურვებდი, შევეკითებოდი თავისი ლოცვების შესახებ. არაფერი ვიცი ისეთი, რაც შეიძლება აღიარებათა ამ მტიკვნეულ საკითხს შეადარო.“

ლოცვა არის ყველაზე ძველი, უნივერსალური და ინტენსიური რელიგიური ინსტიქტის გამოხატულება. ის მოიცავს ჩვილის ბაგეებიდან წარმოთქმულ უმარტივეს სიტყვას და მოზუცებული ამაღლებულ და დიად ვედრებას. ყოველი მათგანი მისი უდიდებულესობის წინაშე ამაღლდება. ლოცვა ჭეშმარიტად არის ქრისტიანის სასიცოცხლო სუნთქვა და მშობლიური ჰაერი.

მაგრამ უცნაური პარადოქსია, რომ უმეტეს ჩვენგანს ლოცვა ძალიან უჭირს. ბუნებრივად არ გვახასიათებს ღმერთთან მიახლოების სურვილი. ლოცვის ძალით აღტაცებაში მოსვლის ნაცვლად ხანდახან ტუჩებით მსახურების მოვალეობას ვიხდით. რასაც აუცილებლობას ვუწოდებთ; ვიცით, რომ წმიდა წერილი მოგვიწოდებს ეს გავაკეთოთ, მაგრამ ხშირად მაინც მარცხს განვიცდით ლოცვაში.

მოდი, გული გავიმხნევოთ წმიდანთა მაგალითით, რომლებმაც დაძლიეს ბუნებრივი უხალისობა და ძლიერი მლოცველები გახდნენ. სამუელ ჩადვიკზე ამბობდნენ:

ის ლოცვის კაცი იყო. ყოველ დილით ექვსის შემდეგ ღვებოდა, ერთ ოთახს, როგორც ტაძარს, ისე ინახავდა, სადაც საუზმემდე ლოცვაში ატარებდა დროს. ძალა ჰქონდა მის სახალხოდ ლოცვას, რადგან პირადად მუდამ იმავეს აკეთებდა... როცა ლოცულობდა, მოელოდა, რომ ღმერთი რაღაცას გააკეთებდა. „ვისურვებდი, უფრო მეტი მელოცა, – თქვა მან სიცოცხლის ბოლოს, – თუნდაც ცოტა მეშუშავა; მაგრამ მთელი გულით ვისურვებდი, რომ უფრო მეტი მელოცა.“

ცნობილი ქრისტიანი აღიარებდა, რომ „ჩემს გულს ძალიან არ უნდოდა ლოცვის დაწყება და ღმერთთან მისვლა, როცა უკვე მასთან იყო გული, იქ დარჩენა არ სურდა.“ შემდეგ საუბრობს დისციპლინის შესახებ. „როცა ლოცვის ძალა არ გყოფნის, ნუ შეწყვეტ მას, – გვირჩევდა იგი, – ეცადე, რომ ძალ-ღონე არ დაიშურო ლოცვისათვის, მაშინაც კი, როდესაც ფიქრობ, რომ არ შეგიძლია.“

ისევე როგორც ნებისმიერ სხვა რამეს, ლოცვის ხელოვნების დაუფლებასაც დრო სჭირდება. დრო, რომელსაც ლოცვას ვუთმობთ, იქნება ნამდვილი საზომი, თუ რამდენად მნიშვნელოვან ფასეულობას წარმოადგენს იგი ჩვენთვის. რადგან ყოველთვის ვახერხებთ ჩვენთვის მნიშვნელოვანი საქმისათვის დროის გამოხაზვას. როგორც წესი, ლოცვის ნაკლებობაზე საბოდიშოდ დაკავებულ დღის „განრიგს“ ვასახელებთ. მარტინ ლუთერისათვის კი დამატებითი საქმე უფრო მეტი ლოცვის მიზეზი გახლდათ. მოუსმინეთ მის რამდენიმე დღის განრიგს: „მუშაობა, მუშაობა, დილიდან დაღამებამდე. იმდენი მაქვს გასაკეთებელი, რომ პირველი სამი საათი ლოცვაში უნდა გავატარო.“

თუ ლუთერი დაკავებული იყო, მაგრამ მაინც ლოცულობდა, ასევე უნდა მოვიქცეთ ჩვენც.

ეცადე ახსნა, თუ როგორ მოქმედებს ლოცვა და ნახავ, როგორ სწრაფად დააღწევ თავს გამოუვალ მდგომარეობას. მაგრამ ხალხი, რომლებიც სკეპტიკურად არიან განწყობილნი ლოცვისადმი, როგორც წესი, ისეთი ადამიანები არიან, რომლებიც სერიოზულად არ ეკიდებიან ლოცვას ან არ ძალუძთ დაემორჩილონ მათდამი გამოვლენილ ღვთის ნებას. არ შეგვიძლია, რაიმე ვისწავლოთ ლოცვაზე გარდა ლოცვისა. არც ერთ ფილოსოფიას არასოდეს უსწავლებია ადამიანისათვის, თუ როგორ ილოცოს. ლოცვასთან დაკავშირებულ ინტელექტუალურ კითხვებზე პასუხი ღმერთთან ახლო ურთიერთობასა და ლოცვაში მიღებული პასუხებია.

თუ ქრისტიანი წინამძღოლი სამაგალითო მლოცველს ეძებს, სანიშნოდ ქრისტე გამოადგება. ლოცვის აუცილებლობაზე პასუხს ქრისტეს ცხოვრებაზე დაკვირვებით მივიღებთ. თუ შეიძლება, რომ ვინმეს ლოცვის გარეშე კმაყოფილი ცხოვრება ჰქონოდა, ეს იქნებოდა თვით ღვთის ძე. თუ ლოცვა არ იყო საჭირო, ან სულებური რამ იყო, იესო ამისათვის უქმად არ დაკარგავდა დროს. მაგრამ მოიცადეთ! ლოცვა დომინირებდა იესოს ცხოვრებაში და მისი სწავლების ერთ-ერთ მნიშვნელოვან ნაწილსაც წარმოადგენდა. ლოცვამ დაიცვა მისი მორალური ხედვა ასე წმიდად. ლოცვამ მისცა მას ძალა აეტანა მამამისის სრულყოფილი, მაგრამ მტკივნეული ნება. ლოცვა ერთვოდა წინ მის გარდასახვას. ქრისტესათვის ლოცვა იყო არა ნაუცბათევი, არამედ საჭირო და სასიხარულო მოქმედება.

ლუკას 5:16 გადმოცემული აზრი ნათელს ჰფენს ჩვენი უფლის ყოველდღიური ლოცვისადმი მნიშვნელოვან დამოკიდებულებას. „ის კი უდაბურ ადგილებში მიდიოდა და ლოცულობდა.“ ეს არ არის მოციქულის მიერ აღწერილი ერთადერთი შემთხვევა ამ საკითხთან დაკავშირებით. უფალს ჩვევად ჰქონდა ლოცვისათვის განმარტოებული ადგილის ძებნა. ადამიანებს გაშორდებოდა და დაუსახლებელ ადგილებში — უდაბნოში მიდიოდა. მათ, ვინც ნაკლებად ამახვილებს ყურადღებას ამ საკითხზე, სიურპრიზი ელით, რომ ასეთი ძლევამოსილი და მუდამ

სულიერი ძალით უზრუნველყოფილი არსება საჭიროდ თვლის პირადი ძალების აღდგენისა და დაღლილი სულის განახლებისათვის განმარტოებით ლოცვას. ჩვენთვის დიდი საკვირველებაა, რომ ქრისტე, უფლისწული და მარადიული სიტყვა, მამისაგან მხოლოდშობილი ძე სიწყნარეში განმარტოვდება ხოლმე ღვთის ტახტის წინაშე და ევედრება მას მაღლის გაღებისა და განსაცდელში დახმარებისათვის.

ქრისტემ მთელი ღამე ლოცვაში გაატარა (ლუკა 6:12). იგი ხშირად დგებოდა გათენებამდე, რათა ხელი არავის შეეშალა მამასთან განმარტოებულ ურთიერთობაში (მარკ. 1:35). მისი ცხოვრების ყველაზე კრიზისული მსახურება განსაკუთრებულ ლოცვებთან ერთად დაიწყო, როგორც ლუკა 5:16 ამბობს „იესო ხშირად მიდიოდა უდაბურ ადგილებში და ლოცულობდა“ – ეს აზრი მოიცავს რეგულარულად რაღაცის კეთების ჩვევას. სიტყვითა და საქმით იესო მოწაფეებს ასწავლიდა განმარტოებით ლოცვის საჭიროებას (მარკ 6:46), რასაც მოჰყვა 5 000 კაცის დაპურება; ლუკა (9:28, რასაც წინ უსწრებს იესოს გარდასახვა). პიროვნების, რომელზედაც ძევს პასუხისმგებლობა, აირჩიოს პერსონალი სპეციალური სულიერი პასუხისმგებლობებისათვის, მაგალითია ქრისტე, რომელმაც მთელი ღამე ლოცვაში გაატარა მოციქულების ამორჩევამდე (ლუკა 6:12).

ქრისტემ და თავისმა მსახურმა პავლემ აშკარად დაგვანახეს, რომ ლოცვა არ არის მეოცნებეობა. „ყოველი მნიშვნელოვანი ლოცვა სასიცოცხლო ძალას აცლის ადამიანს. ნამდვილი შუამდგომლობითი ლოცვა მსხვერპლია, სისხლის გამშრობი მსხვერპლი, – თქვა ჯ.პ. ჯოვეტმა. იესო გარეგნული დაძაბულობის გარეშე ახდენდა სასწაულებს, მაგრამ „ძლიერი ღალადით და ცრემლებით შესწირა ლოცვანი და ვედრებანი მას, ვისაც შეეძლო მისი ხსნა სიკვდილისაგან“ (ებრ. 5:7).

ხანდახან ჩვენი ლოცვები მკრთალი და სუსტია პავლესა და ეპაფრას ლოცვებთან შედარებით. „ეპაფრა... რომელიც მუდამ თქვენთვის იღწვის ლოცვებში,“ კოლოსელთა 4:12 და იმავე ჯგუფს: „მინდა, იცოდეთ, რაოდენი ღვაწლი მაქვს თქვენზე (კოლოსელთა 2:1). ბერძნული სიტყვა „ღვაწლი“ არის

სიტყვების „აგონიისა“ და „მტანჯველის“ ფესვი. იგი გამოიყენება იმ მდგომარეობის გამოსახატავად, რომლის დროსაც ადამიანი უკიდურესად იღლება რაღაცის კეთებით (კოლოსელთა 1:29), ან ათლეტურ შეჯიბრებაში იღწვის პრიზის მოსაპოვებლად (1 კორ. 9:25). იგი აღწერს სიცოცხლის გადარჩენისათვის მებრძოლ ჯარისკაცს (1 ტიმოთე 6:12), ან მეგობრების საფრთხიდან დახსნის მიზნით მებრძოლ ადამიანს (იოანე 18:36). ნამდვილი ლოცვა არის დაძაბული სულიერი ვარჯიში, რომელიც მოითხოვს უკიდურეს გონებრივ დისციპლინასა და კონცენტრაციას.

ადამიანთა მოდგმაში ყველაზე დიდი მლოცველის, პავლეს, აღიარება გვამხნევებს, „არ ვიცით, როგორ უნდა ვილოცოთ.“ შემდეგ ამატებს: ასევე სულიც ეხმარება ჩვენს უძლურებას. რადგან არ ვიცით, როგორ უნდა ვილოცოთ, არამედ თვით სული შუამდგომლობს ჩვენთვის გამოუთქმელი ოხვრით. ზოლო გულთამხილავმა იცის, რა არის სულის ზრახვა, იმიტომ, რომ იგი ღვთის ნებით შუამდგომლობს წმიდათათვის. (რომ. 8:26-27). სული გვიერთდება ლოცვაში და თავის ვედრებებს გადმოღვრის ჩვენს გულში.

სულით ლოცვა

ყველა ქრისტიანს სჭირდება უფრო მეტი სწავლა ლოცვაზე, რომლის საუკეთესო მასწავლებელიც სულიწმიდაა. ბიბლიაში სულის მიერ გაწეულ დახმარებებს შორის ყველაზე ხშირად ლოცვით დახმარებაზეა საუბარი. ყველა ნამდვილი ლოცვა მომდინარეობს ჩვენს სულებში სულიწმიდის მეშვეობით. პავლე და იუდა, ორივე გვასწავლის, რომ ეფექტური ლოცვა არის „სულში ლოცვა.“ ეს ფრაზა ნიშნავს, რომ ვლოცულობთ იმავე ხაზით და იმავე სახელით, როგორც სულიწმიდა. ნამდვილი ლოცვა აღევლინება ქრისტიანის სულში მცხოვრები სულისაგან.

სულში ლოცვა მნიშვნელოვანია ორი მიზეზით: პირველი, უნდა ვლოცულობდეთ სულის სამეფოში, რადგან სულიწმიდა არის ქრისტიანის ცხოვრების სფერო. რაშიც ძალიან ხშირად მარცხს განვიცდით. უფრო მეტად ფიზიკურად ვლოცულობთ, ვიდრე სულიერად, გონების სამეფოში, ჩვენი საკუთარი ფიქრების ნაყოფით და არა სულიწმიდის სწავლების თანახმად. ნამდვილი

ლოცვა უფრო ღრმაა. ის იყენებს სხეულს, მოითხოვს გონების თანამშრომლობას და გადაადგილდება სულის ზებუნებრივ სამეფოში. ასეთი ლოცვა ზეციური სამეფოსაკენ ისწრაფის.

მეორე, უნდა ვლოცულობდეთ სულის ძალითა და ენერგიით. „ყოველგვარი ლოცვითა და ვედრებით ილოცეთ ყოველ ჟამს სულით და მუდამ იფხიზლეთ ამაზე ყოველგვარი სიმხნევით და ლოცვით ყველა წმიდისათვის“ (ეფეს. 6:18). ლოცვით მოითხოვ ადამიანის შესაძლებლობებზე მეტის გაკეთებას. ლოცვის სულთან ერთად გვაქვს ლოცვის ძალაც. ადამიანურ ძალებს, გონებას და ნებას შეუძლიათ მიაღწიონ დიდ ადამიანურ შედეგებს, მაგრამ სულიწმიდით ლოცვა ათავისუფლებს ზებუნებრივ რესურსებს.

სული აღტაცებით გვეხმარება ლოცვაში. სულის დახმარებას კარგად ვხედავთ ჩვენს სამ მთავარ უძლურებაში. ხანდახან ლოცვას ჩვენს გულში არსებული ცოდვა გვაშორებს. ვიზრდებით რა რწმენასა და მორჩილებაში, სულიწმიდა მიგვიძღვის იესო ქრისტეს სისხლთან, რომელიც წმედს ყოველგვარ ლაქას.

ხანდახან ჩვენი გონებრივი უარყოფა გვაშორებს ლოცვებს. მაგრამ სულმა იცის ღვთის გონება და ჩვენც გვიზიარებს ამ ცოდნას, თუ გავჩერდებით და ყურს დაეუგდებთ მის ხმას. სული გვარწმუნებს რომელიმე განსაკუთრებული ლოცვის საკითხი არის თუ არა ჩვენთვის ღვთის ნება.

ხანდახან ამქვეყნიურები ვართ სხეულის უძლურების გამო. ავად ვხდებით და სუსტები ვართ. სული სწრაფად მისცემს ჩვენს სხეულს გამოცოცხლებისა და სისუსტეზე გამარჯვების უნარს, თაკარა ტროპიკული კლიმატით გათანგულებიც რომ ვიყოთ.

შემდეგ, თითქოსდა ეს სამი პირობა საკმარისი არ იყოს, სულიერმა წინამძღოლმა ლოცვაში წინააღმდეგობა უნდა გაუწიოს სატანას. სატანა ეცდება, რომ დაგვთრგუნოს, წარმოქმნას ეჭვები და იმედგაცრუებები, ჩამოაშოროს წინამძღოლი ღმერთთან ურთიერთობას. სულიწმიდის სახით გვყავს ზეციური მოკავშირე ზებუნებრივი მტრის წინააღმდეგ.

სულიერ წინამძღოლებს სულში ლოცვა გამოცდილი უნდა ჰქონდეთ ღმერთთან ყოველდღიური ურთიერთობის ფონზე. ოდესმე გვიცდია სულისაგან დამოუკიდებლად ცხოვრება? ვერ ვიღებთ ლოცვებზე სრულ პასუხს? ბევრს ვკითხულობთ ლოცვის

შესახებ და საკმარისად ვერ განვიცდით მის ძალას, რაც ხელს გვიშლის გავიზარდოთ მსახურებაში.

ბიბლია ხშირად სულიერ ომს უწოდებს ლოცვას. „რადგან ჩვენი ბრძოლა არის... ხელმწიფებათა წინააღმდეგ, ამა სოფლის ბნელეთის მპყრობელთა წინააღმდეგ, ცისქვეშეთის ბოროტების სულთა წინააღმდეგ“ (ეფეს. 6:12). ამ ბრძოლის ლოცვის ფაზაში სამი პიროვნება მონაწილეობს. ღმერთსა და ეშმაკს შორის დგას მლოცველი ქრისტიანი. ქრისტიანი, რომელიც სუსტია მარტოობაში, მაგრამ სტრატეგიულ როლს თამაშობს დრაკონსა და კრავს შორის ბრძოლაში. მლოცველ ქრისტიანს ხელთ უპყრია არა საკუთარი, არამედ გამარჯვებული ქრისტეს მიერ მისთვის გადაცემული ძალაუფლება, რომელთანაც ეს ერთგული მორწმუნე დაკავშირებულია რწმენით. რწმენა არის ბადისებური სისტემა, რომლის მეშვეობითაც გოლგოთის ჯვარზე მოპოვებული გამარჯვება აღწევს ეშმაკის ტყვეებად და ათავისუფლებს მათ სიბნელიდან.

იესო ღიდად არ წუხდა ბოროტ ხალხსა და მათ საქმეებზე, არამედ ეშმაკის ძალებზე, რაც ამ ხალხში ცოდვის ჩადენას იწვევდა. პეტრეს უარყოფასა და იუდას გაცემის უკან იდგა სატანის ავბედითი ხელი. „მომშორდი, სატანავ!“ იყო უფლის პასუხი პეტრეს თავდაჯერებულ საყვედურზე. ჩვენს გარშემო ყველა ადამიანი ცოდვას არის მიჯაჭვული და ეშმაკის ტყვეა. ჩვენი ლოცვები არა მარტო ამ ადამიანებისათვის უნდა აღევლინებოდეს, არამედ სატანის წინააღმდეგაც, რომელსაც ეს ადამიანები უპყრია ხელთ. სატანა უნდა ვაიძულოთ, ხელი გაუშვას მათ, რაც მხოლოდ ქრისტეს ჯვარზე გამარჯვებით მიიღწევა.

იესომ ჯერ ცოდვის გამომწვევ მიზეზთან მოაგვარა პრობლემა და მერე მის შედეგებთან, რაც სულიერი წინამძღოლისათვისაც მისაბამი მაგალითი უნდა იყოს. წინამძღოლმა უნდა იცოდეს, როგორ დაეხმაროს სატანის ბრალდების ქვეშ მყოფებს და მათ, ვინც ანალოგიურ სულიერ ომში მონაწილეობენ.

იესომ სატანა შეადარა კბილებადღე შეიარაღებულ, ძლიერ კაცს. ვიდრე ვინმე შევა ძლიერი კაცის სახლში და ტყვეებს გაათავისუფლებს, ჯერ ეს კაცი უნდა გათოკოს. მხოლოდ ამის

შემდეგ შეიძლება ტყვეების გათავისუფლებაში წარმატების მიღწევა (მათე 12:29). რას ნიშნავს „ძლიერი კაცის შეკვრა“, თუ არა მის ნეიტრალიზებას იესო ქრისტეს ძალის მეშვეობით, რომელიც მოვიდა (რათა მოახდინოს ანუღირება და უმოქმედო მდგომარეობაში ჩააყენოს) „დაანგრიოს ეშმაკის საქმეები“? და როგორ შეიძლება ეს მოხდეს რწმენით ლოცვის გარეშე, რაც აღსრულდა გოლგოთას ჯვარზე და იმარჯვებს ცოდვებზე. თუ რწმენით ვითხოვთ, ღმერთი ლოცვის მეშვეობით მოგვცემს ღვთაებრივ ძალაუფლებას. იესო დაპირდა თავის მოწაფეებს: „გაძლევთ თქვენ ხელმწიფებას... მტრის ყოველი ძალის დასათრევნად“ (ლუკა 10:19).

სულიერი წინამძღოლი ფხიზლად უნდა იყოს, რათა ეფექტური გავლენა მოახდინოს ხალხზე. ჰადსონ ტეილორის ცნობილი გამოთქმაა, „ადამიანების ამოძრავება შესაძლებელია ღმერთის მეშვეობით, მხოლოდ ლოცვით.“ თავისი მისიონერული კარიერის განმავლობაში ტეილორმა ათასჯერ დაადასტურა ამ განცხადების ჭეშმარიტება.

პრაქტიკა

ერთია, გჯეროდეს ასეთი ძალის არსებობა და მეორეა მისი პრაქტიკაში გატარება. ძნელია ხალხის გადაადგილება; უფრო ადვილია, ილოცო საკითხებისა და სხვადასხვა საჭიროებებისათვის, ვიდრე ჯიუტ ადამიანთა მოდგმასთან პრობლემები მოაგვარო. ამ სიტუაციაში წინამძღოლმა უნდა გამოიყენოს ღვთის ძალა და ადამიანის გული წარმართოს ღვთის ნებისაკენ. წინამძღოლს ლოცვის სახით ხელთ უპყრია ამ რთული საქმის გასაღები.

ადამიანის მოდგმის უზენაესი ღირსება არის ის, რომ ადამიანს აქვს უნარი ღმერთს უთხრას ან არა ან ჰო. ადამიანს მიეცა თავისუფალი ნება. თავისუფალი ნების პრინციპში ვაწყდებით პრობლემას. თუ ლოცვის მეშვეობით შეგვიძლია გავლენა მოვახდინოთ სხვების მოქმედებაზე, ადამიანის თავისუფალ ნებაშიც ხომ არ იჭრება ანალოგიური ძალა? ძნელია ამის წარმოდგენა და მაინც, თუ ლოცვას არ შესწევს კურსის შეცვლის ძალა, რატომ ვლოცულობთ?

პირველი, რაც უნდა აღინიშნოს, არის ის, რომ ღმერთი არასოდეს ეწინააღმდეგება საკუთარ თავს. როცა ღმერთი გვპირდება, რომ ლოცვაზე გვიპასუხებს, პასუხი აუცილებლად მოვა – ღვთაებრივი ბუნების თანახმად, ვინაიდან „საკუთარ თავს ვერ უარყოფს“ (2 ტიმოთე 2:13). ღმერთის არც ერთი სიტყვა და მოქმედება არ ეწინააღმდეგება ღვთის სიტყვასა და საქმეს.

ამ საკითხის გადასაჭრელად მეორე მხარე ისაა, რომ ლოცვა არის ღვთაებრივი ბრძანება. ღმერთმა გვიბრძანა, ვილოცოთ და დარწმუნებულები ვიყოთ, რომ პასუხი მოგვცეცემა. ღმერთი ვერანაირ წინააღმდეგობას ვერ ხედავს ადამიანის თავისუფალ ნებასა და ლოცვაზე ღვთაებრივ პასუხს შორის. როდესაც ღმერთი „მეფეებისა და ძალაუფლებისათვის მქონეთათვის“ ლოცვას გვიბრძანებს, აქ იგულისხმება ადამიანებსა და მოვლენებზე გავლენის მოხდენის საშუალება. თუ არა, რატომ ვლოცულობთ? მიუხედავად ლოცვის ეფექტურობისა, ლოცვისადმი ჩვენი მოვალეობა ყველა დილემაზე მაღლა დგას.

მესამე, აღვლენილი ლოცვის შემდეგ ვიცით ღმერთის ამა თუ იმ საკითხისადმი დამოკიდებულება.

რწმენით ლოცვის საფუძველია, ვიცოდეთ ღმერთის ნება. ღმერთს შეუძლია, ცხადად დაგველაპარაკოს ჩვენი გონებისა და გულის მეშვეობით. ბიბლია პირდაპირ გვასწავლის ღმერთის ნების საკითხებთან დაკავშირებულ პრინციპებს. სულიწმიდა ემსახურება ჩვენს გულებს და ასწავლის ღვთის ნებას (რომ. 8:26-27). მოთმინებით ვეძებთ ლოცვებში ღვთის ნებას, სული ახდენს შთაბეჭდილებას და აძლევს რწმენას ჩვენს გულს. ღმერთის მიერ ბოძებული დარწმუნებულობა მიგვიძღვის ლოცვის იმედის მიღმა – რწმენით ლოცვისაკენ.

როცა ღმერთი აღგვძრავს გულის მტკივნეული საკითხისადმი სალოცავად, ცხადია იგი პასუხის მოცემასაც განიზრახავს. ჯორჯ მიულერს ჰკითხეს მართლა თუ სჯეროდა, რომ ღმერთი მოაქცევდა იმ ორ ადამიანს, რომელთათვისაც იგი თხუთმეტი წლის განმავლობაში ლოცულობდა. მიულერმა უპასუხა: „როგორ ფიქრობთ, ღმერთი ამდენი ხნის განმავლობაში მომცემდა ნებას, მელოცა, მათი დახსნა რომ არ ჰქონოდა განზრახული?“ ბოლოს ორივემ ირწმუნა, ერთმა მიულერის გარდაცვალებიდან მაღეკე.

ლოცვისას პირდაპირ კავშირს ვამყარებთ ღმერთთან და შემდეგ ადამიანებთან. ლოცვის მიზანია ყური დაუვუგდოთ ღმერთს. ლოცვა ამოქმედებს ადამიანებს მათზე ღმერთის ზეგავლენის მეშვეობით. ჩვენი ლოცვა კი არ ამოქმედებს ადამიანებს, არამედ ღმერთი, რომლისადმიც ჩვენ ვლოცულობთ.

**ლოცვა ამოძრავებს ხელს,
რაც ამოქმედებს მსოფლიოს,
რათა მოიტანოს გამოსყიდვა.**

უცნობი ავტორი

ხალხის ამოქმედება ნიშნავს იმას, რომ წინამძღოლს შესწევს ღმერთის ამოქმედების ძალაც, რადგან ღმერთმა განაცხადა, რომ იგი ხალხს ამოქმედებს ლოცვაზე სპასუხოდ. თუ მატყუარა იაკობს მიეცა „ძალა ღმერთისა და ადამიანების წინაშე,“ მაშინ უდაოა, რომ წინამძღოლსაც, რომელიც ღმერთის ლოცვის პრინციპებს იცავს, შეუძლია იმავე ძალის მიღება (დაბ. 32:28).

წარმატებული ლოცვა, რომელიც ხალხს ამოქმედებს, არის ღმერთთან სწორი ურთიერთობის გარეგნული გამოხატულება. ბიბლია ნათელ პასუხს იძლევა უპასუხო ლოცვების შესახებ, რისი მთავარი მიზეზიც მორწმუნის ღმერთთან არასწორი ურთიერთობაა. ცხადია, რომ ღმერთი ვერ უპასუხებს თავკერძულ ლოცვებს, ან ლოცვებს რომლებიც მომდინარეობენ არაწმიდა მოტივებიდან. ცოდვასმიწებებული ქრისტიანის ლოცვებისათვის დახშულია ღვთის ყური. ღმერთი ყველაზე ნაკლებ მოწყალებას იჩენს ცოდვის სათავის – ურწმუნოებისადმი. „ვინც ღმერთთან მიდის, უნდა სწამდეს,“ (ებრ. 11:6) რომ ჩვენი ყველა ლოცვის უმაღლესი მოტივი არის ღმერთის დიდება.

ბიბლიის უდიდესი ლიდერები დიდი მლოცველები იყვნენ. „არაჩვეულებრივი აზრების გამო კი არ იყვნენ წინამძღოლები, არც ამოუწურავი რესურსების, არც მათი არაჩვეულებრივი კულტურისა და ეროვნული წვლილის, არამედ, ლოცვის ძალით, მათ შეეძლოთ ღვთის ძალის ამოქმედება.“

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

- ა. ლოცვის სკოლა იწყება საბავშვო ბაღის დონის
შემეცნებიდან ღმერთთან ერთობაში და გრძელდება
სტუდენტობის მიღმა — რომელ საფეხურზეა თქვენი
ლოცვითი მდგომარეობა ახლა? რა სფეროში
განვითარდით ახლახანს?
- ბ. ვინ არის თქვენი ლოცვის ნიმუში? რამდენად კარგად
გესმით მათ მიერ ლოცვის პრაქტიკული მხარე?
- გ. რა სასარგებლო აზრი დაგამახსოვრდათ ამ თავიდან
ლოცვის შესახებ?

წინამძღოლი და დრო

*მოივაჭრეთ ჟამი...
ეფეს. 5:16*

პიროვნების წინამძღოლობის ხარისხი ნაწილობრივ განისაზღვრება დროის სწორად გამოყენებით: როგორ იყენებთ დროს? ადამიანის ხასიათი და კარიერა დამოკიდებულია დროის სწორად გამოყენებაზე. ჩვენ არ შეგვიძლია, გავაკონტროლოთ სკოლის ან სამსახურის სამუშაო საათები — ეს დრო უკვე განგვისაზღვრეს — მაგრამ შეგვიძლია, გადავწყვიტოთ, რას გავაკეთებთ ამ ვალდებულებების შემდეგ. თუ როგორ გამოვიყენებთ თავისუფალ დროს, სამსახურის, სადილისა და ძილის შემდეგ, განსაზღვრავს ჩვენს უდიდეს თუ ძლევამოსილ ადამიანად ჩამოყალიბების ფაქტორს. თავისუფალი დრო არის ბრწყინვალე შესაძლებლობა და ფაქიზი საშიშროება. თავისუფალი დრო შეიძლება ან უქმად გაატაროთ ან გონივრულად. დღის ყოველი მონაკვეთი ღმერთის საჩუქარია და ზრუნვას იმსახურებს, ნებისმიერი საზომით, დრო მცირე გვაქვს და საქმე ბევრი.

გონივრულად გამოყენებული წუთები და საათები გადადის წარმატებულ ცხოვრებაში. ერთხელ, როცა მიქელანჯელო ცდილობდა შემკვეთისათვის სასურველ დროში სამუშაოს სწრაფად დასრულებას, ვიღაცამ გააფრთხილა იგი: „ეს შეიძლება სიცოცხლის ფასად დაგიჯდეს!“ მან კი უპასუხა, „სხვა რისთვის არის ცხოვრება?“

საათები და დღეები თავისით გაივლიან, მაგრამ ჩვენ შეგვიძლია მათი აზრიანად და ნაყოფიერად წარმართვა.

ფილოსოფოსმა უილიამ ჯეიმსმა დაადასტურა, რომ ცხოვრების საუკეთესოდ გამოყენება ნიშნავს, გამოიყენო იგი ისეთ რამეში, რაც საქმეს შენი სიკვდილის შემდეგაც გააგრძელებს. ცხოვრების ფასეულობა არის არა ხანგრძლიობა, არამედ შეწირულობა – არა რამდენ ხანს ვცხოვრობთ, არამედ რამდენად კარგად და ნაყოფიერად.

დრო ძვირფასია, თუმცა უაზროდ ვფლანგავთ. მოსემ იცოდა დროის ფასი და ღოცულობდა, მისთვის ესწავლებინათ დროის ღლეებით და არა წლებით გაზომვა (ფს. 90:12). თუ ღლეებს გავუფრთხილდებით, წელიწადი თვითონ იზრუნებს თავის თავზე.

წინამძღოლი იშვიათად იტყვის, „დრო არა მაქვს.“ როგორც წესი, ასეთი პასუხი არის მცირე გონებისა და უუნარო ადამიანის თავის მართლების საბაბი. ყოველ ჩვენთაგანს აქვს ღმერთის ნების აღსრულების დრო. ჯ.ჰ. ჯოვეტმა თქვა:

ვფიქრობ, ნაცნობია ჩვენი დროის ჟარგონული გამოთქმა, რომლითაც მუდმივად მეტი დროის ნდომას გამოვხატავთ. ამას იმდენად ხშირად ვიმეორებთ, რომ ამდენი გამეორებით საკუთარი თავიც კი დავარწმუნეთ მის სისწორეში. ყველაზე საქმიანი ადამიანი არ უჩივის დროის უქონლობას. მათ იმდენად შეთანხმებულად და სისტემატურად აქვთ დღე დაგეგმილი, რომ, როცა კი რაიმეს სთხოვ, ყოველთვის გამონახავენ დამატებით დროს შენს დასახმარებლად. როგორც მსახური ვაღიარებ, რომ მსახურებისათვის ვეძებდი ყველაზე დაკავებულ ადამიანებს.

ჩვენი პრობლემა დროის უკმარისობა კი არა, ჩვენს ხელთ არსებული დროის გონივრულად გამოყენებაა. ყოველ ჩვენთაგანს ერთიდაიგივე დრო გვაქვს მოცემული. ამერიკის პრეზიდენტსაც ოცდაათხსაათიანი დრო აქვს და ჩვენც. შესაძლოა, სხვებს ჩვენზე მეტი უნარი, გავლენა ან ფული აქვთ, მაგრამ არა მეტი დრო.

როგორც იგავში, მინაზე (ლუკა 19:12-27), სადაც ყოველ მსახურს ერთნაირად მიეცა ფული, ასევე ჩვენ ყველას მოგვეცა ერთი და იგივე დრო. მაგრამ მხოლოდ მცირედნი თუ ვიყენებთ ამ

დროს ისე გონივრულად, რომ ათმაგად დავაბრუნოთ უკან. იგავში საუბარია სხვადასხვა უნარებზე; ნაკლებუნარიანმა მსახურმა, მაგრამ სხვებივით ერთგულმა, იგივე ჯილდო მიიღო. ჩვენ პასუხს ვაგებთ არა ვისიმე შემოსავლით უზრუნველყოფასა და ბუნებრივ უნარებზე, არამედ დროის სტრატეგიულად გამოყენებაზე.

როდესაც პავლე ეფესელებს სთხოვდა დროის “გამოსყიდვას” (5:16 მეფე იაკობის ვერსია), დროს ისე ეპყრობოდა, თითქოს ძალას ყიდულობა. ხშირად საკუთარ დროს ისეთ თანამდებობებზე და საქმიანობებზე ვცვლით, რომელიც ან არ არის ნაყოფიერი, ან არ ღირს მასში დროის უქმად დაკარგვა. ბიბლიის ერთი ვერსია ასე თარგმნის ამ ადგილს, „გამოიყენეთ შესაძლებლობები“, რადგან დრო შესაძლებლობებია. რაც გულისხმობს დროის ფრთხილად დაგეგმვის საჭიროებას: „თუ განვაავითარებთ დროის ეკონომიურად გამოყენებას, ე.ი. ვსწავლობთ, თუ როგორ ვიცხოვროთ. თუ მარცხს განვიცდით ამ საკითხში, მაშინ ყველა სფეროში დავმარცხდებით.“

დაკარგულ დროს ველარასოდეს დაიბრუნებ. დროს ვერ მოიძარაგებ, კარგად კი დახარჯავ. მზის საათზე შემდეგი სიტყვებია ამოტვიფრული:

**ჩემი თითის ჩრდილი
გამოყოფს წარსულს მომავლისაგან,
მის წინაშე ჯერ არ დაბადებული დროა,
სიბნელეში და შენი ძალის მიღმა,
ჩრდილის უკან დგას უკვე გაუჩინარებული
დრო, შენ რომ აღარ გეკუთვნის,
მხოლოდ ერთი საათია შენს ხელში,
სადაც ახლა ჩრდილი წევს.**

უცნობი ავტორი

ამ მწარე სიმაღლის ფონზე წინამძღოლმა ფრთხილად უნდა დაგეგმოს დრო. მან გონივრულად უნდა აწონ-დაწონოს შესაძლებლობებსა და პასუხისმგებლობებს შორის განსხვავებული ფასეულობები. წინამძღოლი მეორეხარისხოვან საქმეებს ვერ დაუთმობს დროს, როცა სასიცოცხლო მნიშვნელობის საკითხები ითხოვენ

ყურადღებას. დღეს ფრთხილი დაგეგმვა სჭირდება. ვისაც გამარჯვება სურს, უნდა შეძლოს უმნიშვნელო საკითხებზე უარისთქმა და ყველაზე მნიშვნელოვან საკითხებზე ყურადღების გამახვილება.

სასარგებლოა კვირის განმავლობაში დახარჯული დროის ჩაწერა და მისი სახარებისეულ პრიორიტეტებთან შედარება. შედეგმა შეიძლება, გაგაოცოთ. ხშირად ჩანაწერები აჩვენებენ, რომ უფრო მეტი დრო გვაქვს ქრისტიანული მსახურებისათვის, ვიდრე წარმოგვიდგენია.

შეიძლება თავს რვასაათიანი ძილით ვანებივრებთ, (მაშინ, როცა იშვიათ ადამიანს სჭირდება 8 საათი ძილი), სამი საათი სადილ-ვახშმისა და საუბრისათვის, ათი საათი სამსახურსა და გზაში. მიუხედავად ამისა, კვირაში მაინც გვაქვს ოცდათხუთმეტი საათი. როგორ ვიყენებთ მას? რა ინვესტიციას ვღებთ მასში? თითქმის მთლიანად ამ დროის გამოყენებაზეა დამოკიდებული პიროვნების ცათა სასუფეველის შენებაში მონაწილეობა. ეს საათები განსაზღვრავენ ბანალურია თუ არა ჩვენი ცხოვრება.

უშიშარი მისიონერი, მერი სლესორი ლოთის ქალიშვილი იყო. თერთმეტი წლის მერიმ დანდის ქარხანაში დაიწყო მუშაობა, სადაც დილის ექვსი საათიდან საღამოს ექვსამდე ატარებდა დროს. დამღლელმა რეჟიმმა ხელი ვერ შეუშალა, ღირსშესანიშნავი კარიერისათვის შესაფერისი განათლება მიეღო.

ათი წლის დევიდ ლივინგსტონი, თოთხმეტი საათი მუშაობდა ღუმბარტონის ბამბის ქარხანაში. რა თქმა უნდა, თავის გასამართლებელი მიზეზი ჰქონდა, რომ არ ესწავლა, რადგან საკმარისი თავისუფალი დრო აღარ რჩებოდა. მაგრამ ლათინური ისწავლა და თექვსმეტი წლის ასაკში ჰერაკლესა და ვირჯილს დედანში კითხულობდა. ოცდაექვსი წლისას უკვე მიღებული ჰქონდა სამედიცინო და თეოლოგიური განათლება.

მსგავსი მაგალითები იმდენად ბევრია, რომ თავის გასამართლებელი მიზეზი აღარ გვრჩება რაიმე სერიოზულის მიუღწევლობისათვის.

ჩვენი უფალი გვაძლევს დროის გონივრულად გამოყენების სრულყოფილ მაგალითს. მთელი თავისი ცხოვრება მოზომილ ნაბიჯებს დგამდა, არასოდეს ეჩქარებოდა, თუმცა ყოველთვის

მოთხოვნებითა და ხალხით იყო გარშემორტყმული. როდესაც ადამიანი მასთან რაიმეს სათხოვნელად მიდიოდა, იესო მას ისე მიიღებდა ხოლმე, რომ თითქოს სტუმრის სათხოვარზე მეტი პრობლემა არაფერი ჰქონდა.

იესოს სიმშვიდის საიდუმლოება იმაში მდგომარეობდა, რომ დარწმუნებული იყო მამაჩემის ნებას ვახორციელებ ჩემს ცხოვრებაში — გეგმა, რომელიც მოიცავდა მისი ცხოვრების ყოველ საათს და ყოველ მის საჭიროებას აკმაყოფილებდა. თუმცა მამასთან ლოცვით იღებდა ყოველდღიურად სათქმელ სიტყვას და საქმეს გასაკეთებლად. „სიტყვებს, რომელთაც გეუბნებით, ჩემგან არ ვამბობ, არამედ მამა, რომელიც ჩემშია, აკეთებს თავის საქმეებს“ (იოანე 14:10).

იესოს ყველაზე მეტად მამისაგან მიცემულ დროში მამისაგან მიცემული დავალების შესრულება აწუხებდა. მას შეგნებული ჰქონდა საკუთარ ცხოვრებაში ზებუნებრივი დროის მნიშვნელობა (იოანე 7:6; 12:23,27; 13:1; 17:1). საყვარელ დედასაც კი უთხრა, „ჩემი ჟამი ჯერ არ დამდგარა“ (იოანე 2:4). მართასა და მარიამის პრობლემის მოგვარების მიზნით კი ორი დღის გეგმა შეცვალა (იოანე 11:1-6). სიცოცხლის დასასრულს იესომ თქვა: „მე განგადიდე დედამიწაზე იმ საქმის აღსრულებით, რომელიც მომეცა, რომ გამეკეთებინა“ (იოანე 17:4). იესომ თავისი ცხოვრების დავალება აღასრულა უდროოდ აჩქარებისა და ნახევრად გზაში მიტოვებული საქმეების გარეშე. დღეში ოცდათხუთი საათი საკმარისი აღმოჩნდა მისთვის ღმერთის ნების შესასრულებლად.

იესომ უთხრა თავის მოწაფეებს: „განა დღეში თორმეტი საათი არ არის?“

ჯ. სტუარტ ჰოლდენმა ჩვენი უფლის სიტყვები ორივე კუთხით დაინახა, დროის უკმარისობითა და საკმარისობით. ნამდვილად თორმეტი საათი იყო დღეში, მაგრამ სინამდვილეში სრულად თორმეტი საათი იყო დღეში.

იესო დროის ფასის სრული შეგრძნებით აკეთებდა საქმეს. არასასიცოცხლო საკითხებზე დროს არ კარგავდა. მორალური ხასიათის ძალა დაცული იყო უმნიშვნელო საკითხების უარყოფით.

**არა საკუთარი ცხოვრების წვრილმანებისთვის,
არამედ ყოველი ძალა და საათი
დაკავებულია ღმერთისთვის,
უფლის დალოცვილ გზაზე.**

უცნობი ავტორი

საინტერესოა, რომ წმიდა წერილი ეხება ღვთის მის დასვენების საკითხსაც, რომ იესოს სიმშვიდე არასდროს არავის დაურღვევია. შეიძლება უმნიშვნელო რამემ გამოიწვიოს დაძაბულობა და არა მოულოდნელმა სიმშვიდის დარღვევამ. თუმცა იესოსთან ასეთ შემთხვევას ადგილი არ ჰქონია. „მოულოდნელი“ მოვლენები ყოველთვის წინასწარ დანახული იყო ღმერთის გეგმებში, ამიტომ იესო ამით არ წუხდებოდა. მართალია, რომ ხანდახან ჭამის დროც კი არ რჩებოდა, მაგრამ მამის ნების აღსასრულებელი დრო ყოველთვის ჰქონდა.

ხშირად სულიერი წინამძღოლი იმ მოვალეობებიდან განიცდის ზეწოლას, რომელიც ღმერთს მისთვის არ დაუკისრებია; წინამძღოლი არ უნდა მოელოდეს, რომ ღმერთი დამატებით ძალას მისცემს ასეთი საქმეების მოსაგვარებლად.

ერთმა საქმიანმა კაცმა მითხრა, როგორ მოაგვარა სიმშვიდის დარღვევის პრობლემა. „რამდენიმე წლის წინ, – დაამოწმა მან, – ყოველთვის გაღიზიანებული ვიყავი სტუმრებით, რაც ჩემი მხრიდან თავკერძობა გახლდათ. ადამიანები უბრალოდ შემოივლიდნენ და იტყოდნენ ხოლმე, ‘მატარებლის გასვლამდე ორი საათი მაქვს, არ ვიცი დრო როგორ მოვკლა და შენთან შემოვიარე სანახავად.’ ეს მაღიზიანებდა. შემდეგ ღმერთმა დამარწმუნა, რომ იგი გვიგზავნის ხალხს. მან გაგზავნა ფილიპე ეთიოპიელ საჭურისთან. მან გაგზავნა ბარნაბა სავლესთან. დღესაც იგივე ხდება. ღმერთი აგზავნის ხალხს ჩვენთან.

„როცა ვიღაცა მოვა, ვეტყვი, ‘ღმერთს უნდა გამოგზავნე აქ. მოდი, გავიგოთ რატომ? მოდი, ვილოცოთ!’ ეს აგვარებს ორ საკითხს. საუბარი იძენს ახალ მნიშვნელობას, იმიტომ, რომ ღმერთია მასში. რაც ამოკლებს საუბრის დროს. თუ სტუმარი გიცნობს, მაშინ ისინი ეძებენ სტუმრობის ღვთიურ მიზეზს, თუ ასეთი რამ არ არსებობს, სტუმრობა ხდება მოკლე, მაგრამ

სასიამოვნო. „ასე რომ, სტუმრებს ვიღებ, როგორც ღმერთისაგან მოცემულ სიმშვიდის დარღვევას. ახლა ისინი ჩემი გეგმის შემაღგენელი ნაწილია, რადგან გეგმები ღმერთს ეკუთვნის და მისი სიამოვნებისთვისაა.“

პავლე ამტკიცებს, რომ ღმერთს ყველა ადამიანისათვის აქვს გეგმა. შექმნილნი ვართ, ქრისტე იესოში კეთილი საქმეებისათვის, რომლებიც წინასწარ გაგვიძადა ღმერთმა, რათა ამ საქმეებით ვიართო (ეფეს. 2:10). ყოველდღიური ღოცვის საშუალებით წინამძღოლი აღმოაჩენს ამ გეგმის დეტალებს და იმის მიხედვით მოქმედებს. ყოველი ნახევარი საათი უნდა ატარებდეს ამ გეგმის ტვირთს.

ჯონ ვესლიმ და ფ. ბ. მაიერმა, ადამიანებმა რომლებმაც გავლენა მოახდინეს მსოფლიოზე იესოს გამო, დღე ხუთწუთიან პერიოდებად დაყვეს, შემდეგ ყოველ წუთს ითვლიდნენ. ყველა ჩვენთაგანს შეუძლია, ისარგებლოს მსგავსი დისციპლინით.

მაიერის ბიოგრაფი წერდა, როგორ მოივაჭრებდა ხოლმე მაიერი დროს:

თუ მატარებლით ხანგრძლივი მგზავრობა ედო წინ, სკამზე მოკალათდებოდა, საქალაქს გახსნიდა და რთულ სტატიებზე მუშაობას შეუდგებოდა, გარშემომყოფები სრულიად ავიწყდებოდა. ხშირად გაზვიადებულ კრებებსა და კომიტეტის შეხვედრებზეც, როცა საქმის მიმდინარეობა არ მოითხოვდა მის პირად ყურადღებას, ჩანთას გახსნიდა და წერილებზე პასუხის გაცემას იწყებდა.

მეორე, დროის ასე გამომყენებელი ადამიანი იყო ვ.ი. სანგსტერი. მისი ვაჟი წერს მასზე:

დროს არასოდეს კარგავდა. ერთსა და ორ წუთს შორის განსხვავებას დიდ მნიშვნელობას ანიჭებდა. სამუშაო კაბინეტიდან გამოვიდოდა და იტყოდა. „ჩემო ბიჭო, აბა რას აკეთებ? ზუსტად ოცდაორი წუთი მაქვს. სასეირნოდ წავიდე. შეგვიძლია, სახლის გარშემო გავისეირნოთ ამ დროის განმავლობაში.“ სახლიდან სწრაფად გამოქროლდებოდა და მე, როგორც წესი, უნდა მერბინა,

რომ დაეწეოდი. გზაში ლექციას მიკითხავდა (ხუთი წუთი) სიახლეებზე, სურეის ეროვნულ ჩემპიონატში წარმატებაზე (ორი წუთი), გამოღვიძების საჭიროებაზე (ორი წუთი), ლობ ნეს ურჩხულის რეალობაზე (ორი წუთი), უილიამ რომაინის სიწმიდეზე (ორი წუთი) და უკვე სახლში ვიყავით.

წინამძღოლს სჭირდება დროსთან გაწონასწორებული დამოკიდებულება, რომ დროის მონა არ გახდეს და არ დაეცეს. წინამძღოლს, როცა ის დროის შეგრძნების გარეშე მუშაობს, უსარგებლო დაძაბულობა რჩება ხელთ. მაშინაც კი, თუ მან მთელი დღისთვის განკუთვნილი უმეტესი დავალება შეასრულა, საქმის უმეტესი ნაწილი მაინც გასაკეთებელი რჩება. ყველა მოწოდება ღმერთისგან არ მოდის, რადგან შეუძლებელია, ერთმა კაცმა გააკეთოს ყველაფერი. წინამძღოლისათვის საკმარისია გულწრფელად დაგეგმოს დღე ლოცვით და შემდეგ მთელი ენერგიითა და გულმოდგინებით აღასრულოს ისინი. წინამძღოლი პასუხისმგებელია მხოლოდ იმაზე, რაც კონტროლის სფეროს ეხება. დანარჩენი უნდა მიანდოს ჩვენს მოსიყვარულე და კომპეტენტურ ზეციურ მამას.

საქმის გადადება, დროის მოპარვა ეშმაკის ერთ-ერთი ყველაზე პოტენციური იარაღია, იმისათვის რათა ჩამოგვაშოროს საუკუნო მემკვიდრეობას. საქმის „გადადების“ ჩვევა მომაკვდინებელია წინამძღოლობისათვის. მისი ძალა ცხოვრობს ჩვენს ბუნებრივ უხალისობაში, რომელიც ეჭიდება მნიშვნელოვან გადაწყვეტილებებს. გადაწყვეტილების მიღება და მის მიხედვით მოქმედება, ყოველთვის მოითხოვს მორალურ ენერგიას. მაგრამ დროის გასვლა არასოდეს გახდის საქმეს უფრო ადვილს, არამედ პირიქით. გადაწყვეტილებების უმეტესობა ერთი დღით გვიან უფრო რთული ჩანს, ვიდრე სინამდვილეში, და შესაძლოა, საქმის ასეთი გადადებით პირველობაც კი დაკარგო. ჭინჭარი არასოდეს იქნება იმაზე ადვილი მოსაკრეფი, ვიდრე ახლა.

დევიზი „გააკეთე ახლა“, მრავალ ადამიანს წარუძღვა მსოფლიო მნიშვნელობის წარმატებისაკენ, და ეს სულიერ საქმიანობასაც შეეხება. ბოლო ვადების ფრთხილად განსაზღვრა

საქმის სახვალიოდ გადადების სენის დამღევეაში დაგვეხმარება. არც ერთი დაგვეგმილი საქმე არ გამოტოვო ან გადადო.

ერთ ცნობილ მკითხველს ჰკითხა მეგობარმა, „როგორ პოულობ დროს კითხვისათვის?“ მან უპასუხა, „დროს კი არ ვპოულობ, დროს გამოვყოფ.“

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

- ა. თქვენი ცხოვრების რომელი სამი სფერო გაუმჯობესდება დროის უკეთესად გამოყენების შედეგად?
- ბ. რას ნიშნავს თქვენთვის „დროის მოვაჭრება“ (ეფეს. 5:16)?
- გ. როგორ ებრძვით საქმის გადადების ტენდენციას?

წინამძღოლი და კითხვა

*წამომიღე, როცა წამოხვალ... წიგნებიც,
მეტადრე პერგამენტები.
2 ტიმოთე 4:13*

*ადამიანს კითხვა ავსებს, საუბარი ამზადებს, წერა
კი ზუსტ ადამიანად აქცევს.
ბეკონი*

პავლეს ტიმოთესადმი რჩევა „მიჰყევი კითხვას“ (1 ტიმოთე 4:13), რა თქმა უნდა, ძველი აღთქმის სახალხოდ კითხვას ეხებოდა. მაგრამ პავლეს რჩევა კითხვის სხვა ასპექტებსაც შეეხება.

პავლეს წიგნები — რომელიც ტიმოთეს უნდა წაელო მისთვის — ალბათ ებრაული ისტორიის ნაშრომები, რჯულისა და წინასწარმეტყველებების განმარტებანი და ზოგიერთი წარმართი პოეტების ნაშრომები იყო, ანუ ის წიგნები, რომლებსაც პავლე თავის მსახურებასა და ლექციებში იყენებდა. სტუდენტ პავლეს სიცოცხლის ბოლომდე უნდოდა სწავლაში გაეტარებინა დრო.

წამებით სიკვდილით დასჯამდე ცოტა ხნით ადრე, 1536 წელს, უილიამ ცინდალმა ციხიდან მისწერა გამგებელს და სთხოვა ნივთები გაეგზავნათ მისთვის:

*უფრო თბილი ქუდი, ქსოვილი გამაშების შესაკერად...
მაგრამ ყველაზე მეტად თქვენს მოწყალებას ვთხოვ და
ვევედრები, სასწრაფო საქმედ მიიჩნიოს პროკურორმა
ჩემი საკითხი, რათა ნება დამრთოს, მქონდეს ებრაული
ბიბლია, ებრაული გრამატიკა და ებრაული ლექსიკონი,*

რათა დრო დაკუთმო მათ შესწავლას.

პავლემ და ცინდალმა პერგამენტების შესწავლას დაუთმეს ამ დედამიწაზე ცხოვრების ბოლო წლები. ყველა თაობის სულიერ წინამძღოლებს ექნებათ, ბეჯითი სწავლის შედეგად, სულიწმიდის შემეცნებისა და ღვთის სიტყვის შესწავლის ძლიერი წყურვილი. მაგრამ ამ თავში ყურადღებას გავამახვილებთ წინამძღოლში დამატებითი კითხვის სურვილზე.

სულიერი და ინტელექტუალური ზრდის მსურველი წინამძღოლი მუდამ კითხვაში უნდა ატარებდეს დროს. ადვოკატებმა მუდამ უნდა იკითხონ, რათა ახლად მიღებული კანონები იცოდნენ დამოვლენების კურსში იყვნენ. ექიმებმა უნდა იკითხონ, რათა ჯანმრთელობის საკითხთან დაკავშირებული ტერმინების ცვლილება არ გამოეპაროთ. სულიერი წინამძღოლი კი ღვთის სიტყვასა და მისი პრინციპების ცოდნას უნდა დაეუფლოს და იცოდეს იმ ადამიანების გონება, რომლებიც მას შესცქერიან ხელმძღვანელობის საკითხებში. ამის მისაღწევად წინამძღოლი აქტიურად უნდა კითხულობდეს.

დღეს სულიერი კლასიკის მკითხველები მცირდებიან. დღეს უფრო მეტი თავისუფალი დრო გვაქვს, ვიდრე ოდესმე ისტორიაში, მაგრამ ბევრი ადამიანი აცხადებს, რომ კითხვისათვის დრო არ ყოფნის. სულიერმა წინამძღოლმა არ უნდა მიმართოს ამ მიზეზს.

ჯონ ვესლის კითხვის დიდი სურვილი ჰქონდა და ეს ოცნება ძირითადად ცხენზე მჯდომმა შეისრულა. ხშირად დღეში ორმოცდაათ-ოთხმოცდაათ მილს გადიოდა ცხენით. მას ჩვევად ჰქონდა ცხენით მგზავრობისას სქელტანიანი მეცნიერული, ისტორიული და სამედიცინო წიგნების კითხვა და ასე მოასწრო ათასობით წიგნისა და ბერძნული ახალი აღთქმის წაკითხვა. სამმა დიდებულმა წიგნმა დაიპყრო ვესლის გონება და გული ოქსფორდში სწავლის პერიოდში: *ქრისტეს მიბაძვა*, *წმიდად ცხოვრება და სიკვდილი* და *სერიოზული მოწოდება*. ეს სამი წიგნი იყო მისი სულიერი ხელმძღვანელი. ვესლი მეთოდისტური საზოგადოების მსახურებს ურჩევდა, ეკითხათ ან მსახურებიდან გადამდგარიყვნენ.

წინამძღოლებმა, სულ მცირე, ნახევარი საათი მაინც უნდა გამოყოფნ დღეში იმ წიგნების საკითხავად, სულს რომ კვებავს

და გონებას ანთებს. წიგნების სერიაზე „წიგნების გამოყენება და შეურაცხყოფა,“ ტოზერმა თქვა:

რატომ ფიქრობენ დღევანდელი ქრისტიანები, რომ დიდებული წიგნების წასაკითხად საკმარისი ძალა არ შესწევთ? რა თქმა უნდა, ერთი თაობის ინტელექტუალური ძალა მეორეზე ნაკლები არ არის. ჩვენ ისეთივე ჭკვიანები ვართ, როგორც ჩვენი მამები, და ჩვენც შეგვიძლია იმავე საქმეების კეთება, რომელ საქმეებსაც ისინი აკეთებდნენ, თუ, რაღა თქმა უნდა, დაინტერესებულნი ვართ ამით. ქრისტიანული ლიტერატურის ხარისხის დაკნინების მთავარი მიზეზი არის არა ინტელექტუალიზმი, არამედ სულიერება. დიდებული ქრისტიანული წიგნებით სიამოვნება მოითხოვს ღვთისადმი გარკვეული ხარისხით მიძღვნასა და ამქვეყნიერებიდან გამოყოფას, რაც იშვიათ თანამედროვე ქრისტიანს ახასიათებს. ძნელი არ არის გაუგო ადრეულ ქრისტიან მამებს, მისტიკოსებს და პურიტანებს, თუმცა ისინი ცხოვრობდნენ ისეთ მაღლობებზე, სადაც ჰაერი სუფთა და გამჭვირვალეა, სადაც არავის შეუძლია ასვლა გარდა იმისა, ვისაც ძალიან უყვარს ღმერთი... ერთი მიზეზი, რატომაც არ შეუძლია ხალხს დიდი ქრისტიანი კლასიკოსების გაგება არის ის, რომ ისინი ცდილობენ მორჩილების გარეშე გაგებას.

რატომ უნდა ვიკითხოთ?

„წაიკითხე შთაგონების სიცარიელის ხელახლა შესავსებად,“ გვირჩევდა ჰაროლდ ოცკენგა, ვინც წიგნებით სავსე ჩანთა გაიყოლა თაფლობის თვეში.

ბეკონის კითხვის ცნობილი წესი: „იკითხე არა შეწინააღმდეგებისა და უარყოფისათვის, არა დაჯერებისა და საჩუქრად მიღებისათვის, არც მჭერმეტყველურ ლექციაში გამოყენებისათვის, არამედ აწონ-დაწონისა და განხილვისათვის. ზოგიერთი წიგნი უნდა გამოსცადო, ზოგი უნდა გადაყლაპო, ზოგიერთი უნდა დაღეჭო დამოინელო.“ თუ იმიტომ ვკითხულობთ, რომ თავი იღებთ გამოვიტენოთ, სხვებზე უპირატესობა

ვიგრძნოთ, ან განათლებული გამოვჩნდეთ, მაშინ ჩვენი კითხვა უსარგებლო და ამაო იქნება.

სულიერმა წინამძღოლმა წიგნები უნდა შეარჩიოს სულიერი სარგებლობისათვის. ზოგიერთი ავტორები აღძრავენ ჩვენს გულსა და სინდისს და უზენაესისაკენ მიგვითითებს; ისინი აღანთებენ ჩვენში მსახურების იმპულსებს და ღმერთისაკენ მიგვიძღვებიან.

სულიერმა წინამძღოლმა უნდა იკითხოს ინტელექტუალური ზრდისათვისაც. ეს კი მოითხოვს ისეთ წიგნებს, რომლებიც გამოცდიან ჭკუას, მოგაწვდიან ახალ იდეებს, გამხელენ თვალთმაქცობაში და გამოიკვლევენ სირთულეებს.

წინამძღოლმა უნდა იკითხოს ქადაგებისა და წერის სტილის დამუშავებისათვის. ამისათვის უნდა ვიკითხოთ ის ოსტატები, რომლებიც გვასწავლიან მახვილი და დამაჯერებელი საუბრის შესახებ. ტოხერი გვიჩვენებს ბუნიანს თავისი უბრალო ენის გამო, იოსებ ედისონს სიწმიდისა და ელეგანტურობის, ჯონ მილტონს კეთილშობილებისა და გამუდმებით აზროვნების განახლებისათვის, ჩარლზ დიკენსს მხიარულებისა და ფრენსის ბეკონს ღირსებისათვის.

წინამძღოლმა უნდა იკითხოს ახალი ინფორმაციის მიღებისათვის, რათა დროის მსვლელობას ფეხი აუწყოს და კარგად იყოს ინფორმირებული და კომპეტენტური თავის ირგვლივ მიმდინარე მოვლენებში.

წინამძღოლმა უნდა იკითხოს, რათა მოზიარეობა ჰქონდეს დიდებულ აზროვნებასთან. წიგნების მეშვეობით ურთიერთობას ვამყარებთ საუკუნეების უდიდეს სულიერ წინამძღოლებთან.

კარგ წიგნს დიდი ძალა აქვს. ლიტერატურის ცნობისმოყვარეობაში ბენჯამინ დისრაელს მოჰყავს მაგალითები, თუ როგორი დიდებული გავლენა მოახდინა პიროვნებაზე მხოლოდ ერთმა წიგნმა. როცა დიდი ქრისტიანების ბიოგრაფიებს ვკითხულობ, კიდევ ერთხელ ავლნიშნავ, რომ ერთ წიგნს მოაქვს ადამიანების ცხოვრებაში კრიზისი და შემდეგ მსახურებაში რევოლუცია. ეს წიგნი არის ჩარლზ ფინეის ლექციები რელიგიაში გამოღვიძებაზე.

რა წავიკითხოთ

თუ ადამიანს ამჩნევ რომელ საზოგადოებასთან ურთიერთობს, მის ხასიათში მის მიერ წაკითხულ წიგნებსაც დაინახავ.

წინამძღოლის კითხვა გარეგნულად გამოიხატება მის შინაგან მისწრაფებაში. მნიშვნელოვანია, სწორი არჩევანი გავაკეთოთ თანამედროვე ეპოქაში გამოცემულ მრავალრიცხოვან წიგნებს შორის. მხოლოდ საუკეთესოს კითხვის უფლება შეგვიძლია, მივცეთ საკუთარ თავს, მხოლოდ ისინი, რომლებიც ძალას მიაანიჭებენ ჩვენს მისიას. ჩვენი კითხვის სტილი მოწესრიგებული უნდა იყოს იმის მიხედვით, თუ ვინ ვართ და რის მიღწევას ვისახავთ მიზნად.

მოხუცებულმა ავტორმა, რომლის ფსევდონიმიც იყო კლადიუს კლიერი [ნათელი] თქვა, რომ მკითხველს ისევე შეუძლია წიგნების კატეგორიებად დაყოფა, როგორც ხალხისა. მცირედნი არიან „შეყვარებულები,“ რომლებიც წიგნებს გადასახლებაშიც წაიღებდნენ. დანარჩენები არიან „მეგობრები“, უმეტესობა კი „ნაცნობები“, რომლებთანაც ისეთივე კავშირი გაქვთ, როგორიც ქუჩაში შემხვედრ ნაცნობთან მხოლოდ თავის დაკვრით მისაღება.

მათე არნოლდი ფიქრობდა, რომ საუკეთესო ლიტერატურა შეკრული იყო ხუთასიოდე წიგნის ყდაში. დანიელ ვებსტერი ამჯობინებდა რამდენიმე წიგნის კარგად შესწავლას, ვიდრე უამრავის ზედაპირულად კითხვას. ის ცდილობდა, კარგ წიგნებში შეესწავლა ადამიანის გული, მისი მისწრაფებები და ტრაგედიები, იმედები და იმედგაცრუებები. განურჩევლად ყველაფრის კითხვა ვერც ერთ ზემოთაღნიშნულ მოთხოვნას ვერ დააკმაყოფილებს. ჰობესმა, ინგლისელმა ფილოსოფოსმა, ერთხელ თქვა, „იმდენი წიგნი რომ წამეკითხა, რასაც ხალხი კითხულობს, მაინც ასე ცოტა მეცოდინებოდა.“

სამუელები ბრენგლმა პოეზიის შესახებ თქვა:

*მიყვარს პოეტები, რომლებიც ააშკარავენ დიდებულ
მორალურ ხასიათსა და ვნებას — ტენისონისა და
ბროუნინგის მსგავსად. სხვების ნაშრომებს აქვს რაღაც
სინათლე, მაგრამ სინათლეს ალს კამჯობინებდი.
შექსპირი?*

მზის სხივივით ნათელი გონება – მაგრამ ვნების გარეშე, სინათლე სითბოს გარეშე? შელი? კითხი? სრულყოფილი პოეტების განცდას ტოვებენ, მაგრამ ჩემში მოქმედების სურვეილს ვერ აღძრავენ. ლამაზი, მაგრამ ცარიელი სიტყვების ცვენაა. უსასრულო განსხვავებაა სიწმინდის სილამაზესა და სილამაზის სიწმიდეს შორის. ერთი მიგვიძღვის ყველაზე ამაღლებული, ღვთისმსგავსი ხასიათისაკენ; მეორე კი ხშირად – ძალზე ხშირად – მოჭარბებული გრძნობებისაკენ.

ბატონ რობერტსონ ნიკოლს, „ბრითიშ ვიკლის“ რედაქტორს, ყველაზე მეტად ბიოგრაფიების კითხვა იზიდავდა, რადგან ბიოგრაფია გადმოსცემს ადამიანის პიროვნულობას. შეწირული ადამიანების ცხოვრების კითხვა აღანთებს მკითხველს ღვთისმსახურებისათვის. წარმოიდგინეთ, როგორი შთაბეჭდილებელი გავლენა მოახდინა მისიონერებზე უილიამ ქერის ბიოგრაფიამ, აღონირამ ჯუდსონმა, ჰადსონ ტეილორმა, ჩარლზ სტადმა და ალბერტ სიმპსონმა.

ქადაგებასა და სწავლებაში ცნობილ იოსეფ კემპს ყოველთვის ხელთ ჰქონდა კარგი ბიოგრაფია. რანსომ კოპერმა თქვა:

კარგი ბიოგრაფიების კითხვა ქრისტიანის განათლების მნიშვნელოვან ნაწილს წარმოადგენს. ბიოგრაფია მას სთავაზობს მსახურებაში გამოსაყენებელ ურიცხვ ილუსტრაციას. ის სწავლობს ღირსეული თვისებების შეფასებას, საკუთარი მიზნების გადამოწმებას, მის მისაღწევად უკეთესი გზების ძიებას, უღირსი მისწრაფებების აღაგმვას; ყოველთვის ხელავს, როგორ შედის ღმერთი შეწირული ადამიანის ცხოვრებაში და შეაქვს საკუთარი მიზნები.

წინამძღოლი არც მარტივი წიგნების კითხვით უნდა იყოს კმაყოფილი და არც მარტო თავისი სპეციალობიდან გამომდინარე წიგნებით. მუდმივად ორმხრივი გვირჩევედა:

უმჯობესია, ჩვენს შესაძლებლობებს მიღმა ვიხედებოდეთ. ყოველთვის ვისახავდეთ მიზნად რაღაც განსხვავებულის წაკიხვას — არა მხოლოდ მწერლების, რომლებსაც ვეთანხმებით, არამედ იმათაც, ვისთან საკამათოდაც მზად ვართ და მოდი, ხელალებით ნუ დავადანაშაულებთ მათ, იმიტომ რომ არ გვეთანხმებიან; მათი ხედვა გვიბიძგებს გამოვცადოთ და შევამოწმოთ ისინი სახარებისეული ჭეშმარიტების ფონზე. ნუ გავაკეთებთ კომენტარს და ნუ გავაკრიტიკებთ მწერალს სხვისგან მოსმენილის საფუძველზე, საკუთარი თვალთა წაკითხულის გარეშე... ნუ შევეშინდება ახალი იდეების, ნურც ადვილად გაგიტაცებენ ისინი.

წინამძღოლი ისეთ წიგნებში უნდა ჩაეფლოს, რომლებიც მას ღვთის სასუფეველის უფრო მაღალი მსახურებისა და წინამძღოლობისათვის აღჭურავენ.

**მცირე სწავლა საშიშია;
ღრმად დაეწაფე, მაგრამ არა ჭაობის წყალს,
რომლის ზედაპირიც გონებას ათრობს,
ბევრის დაღევა ისევ გვაფხიზლებს.**

პაპი ალექსანდრე

როგორ ვიკითხოთ

კითხვით ვსწავლობთ. წაკითხულ თემებზე ფიქრისას, წიგნის ხიდან ვწყვეტთ ნაყოფს და ჩვენს გონებასა და მსახურებას ვკვებავთ. თუ ჩვენი კითხვა სერიოზულ ფიქრს არ მოიცავს, მაშინ დრო ტყუილად დაგვიკარგავს.

როცა პოეტი რობერტ საუთი კვაკერი ქალბატონს უამბობდა, თუ როგორ ისწავლა პორტუგალიური გრამატიკა რეცხვისას, ფრანგული ლიტერატურა ჩაცმისას, მეცნიერება საუზმობისას და ასე შემდეგ, ყოველი დღე უზომოდ ჰქონდა დაკავებული, ქალბატონმა წყნარად თქვა: „და როდისღა ფიქრობთ?“ შეგვიძლია, ვიკითხოთ ფიქრის გარეშე, მაგრამ ასეთი კითხვა

სარგებელს არ მოგვიტანს. სპერჯენი თავის სტუდენტებს ურჩევდა:

შეისწავლეთ თქვენს ხელთ არსებული წიგნები. გულდასმით წაიკითხეთ. იქამდე იბანავეთ მათში, ვიდრე არ გაიუღინებთ. ხელახლა წაიკითხეთ ისინი, აზილეთ და მოინელეთ, საკუთარ მეში შეღწევის ნება მიეცით. რამდენჯერმე ყურადღებით წაიკითხეთ კარგი წიგნი, ჩაიწერეთ შენიშვნები და გაანალიზეთ. სტუდენტი აღმოაჩენს, რომ მის გონებაზე ერთმა გულდასმით წაკითხულმა წიგნმა უფრო მეტი გავლენა მოახდინა, ვიდრე ოცმა ზედაპირულად წაკითხულმა. მცირე ცოდნა და დიდი ქედმაღლობა ნაჩქარევი კითხვიდან მოდის. ზოგიერთ ადამიანს არ შეუძლია, იფიქროს და მედიტაციას სამომავლოდ გადადებს ხოლმე ბევრი კითხვისაგან მოუცლევლობის გამო. დაე, კითხვისას თქვენი ლოზუნგი იყოს „ბევრი, მაგრამ არა უფრო მეტი!“

გამოიყენეთ შემდეგი გამოცდილი სტრატეგია, რათა გადააქციოთ თქვენი კითხვა სასარგებლოდ და ღირებულად:

- უფრო მეტი დრო დაუთმეთ იმის კითხვას, რაც ადვილად გავიწყდებათ. წაკითხულის დავიწყების ჩვევა სხვა მნიშვნელოვანი საკითხების დავიწყებასაც იწვევს.
- გამოიყენეთ მეგობრების არჩევითობის პრინციპი წიგნების შერჩევისას.
- კითხვისას ხელში იქონიეთ კალამი და ფურცელი. გამორჩეული მეხსიერების გარდა, ერთ დღეში დავაგიწყდება ბევრი კითხვით მიღებული ინფორმაცია. განავითარე ჩანაწერების გაკეთების ჩვევა. ეს დიდად დაეხმარება თქვენს მეხსიერებას.
- იქონიე „გაცვეთილი გამოთქმების რვეული,“ როგორც მას უწოდებენ – შთამბეჭდავი გამოთქმების ჩასაწერად, საინტერესო და ხელმეორედ დასაფიქრებელი აზრები. ამით თქვენ დააგროვებთ მომავალში გამოსაყენებელ სავანძურს.

- *შეამოწმე ისტორიული, მეცნიერული და სხვა თარიღები. ნუ იტყვი გაუგებარ სიტყვებს, თან იქონიე ლექსიკონი, ნუ მიეჩვევი რუტინას, განსხვავებულობა, როგორც გონების, ასევე სხეულისათვისაც გამაცოცხლებელია.*
- *თანაბრად წაიკითხე – ისტორიული და პოეტური ჟანრის წიგნები, ბიოგრაფიები და ისტორიული ნოველები. როცა ამერიკის სამოქალაქო ომის შესახებ კითხულობ, წაიკითხე ლინკოლნის ან გრანტის ბიოგრაფიები და კაითმენის პოეზია.*

კანონ იათსი გვიჩვენდა, რომ ყოველ კარგ წიგნს სჭირდება სამჯერ წაკითხვა. პირველი უნდა იყოს სწრაფი, რათა თქვენი ცოდნა დაუკავშიროთ წინამდებარე საკითხს. მეორე ფრთხილი და დაკვირვებით კითხვა. გააკეთეთ შენიშვნები და ჩაწერეთ. რაღაც დროის გასვლის შემდეგ; მესამედ წაკითხვა უნდა ჰგავდეს პირველს. წიგნის ბოლო გვერდზე გააკეთეთ თქვენური ანალიზი. ასეთი გზა წარუშლელ შთაბეჭდილებას დატოვებს თქვენს მეხსიერებაზე.

შოტლანდიელმა მსახურმა ქალაქლუმსდენში ჩვიდმეტი ათასი ტომი შეკრიბა, რომელთაც ის დიდი სიამოვნებით ათვალიერებდა და კითხულობდა. მოგვიანებით, მისმა ვაჟმა თქვა: „მიუხედავად იმისა, რომ ის დიდი დროის დანახარჯითა და ძალისხმევით ამზადებდა თავის ქადაგებებს, მაინც ვერ მოახერხა ქადაგებებსა და წაკითხულს შორის კავშირის დამყარება.“

უფრთხილდი ლუმსდენის სინდრომს. წიგნი არის არხი, რომლის საშუალებით ერთი გონებიდან მეორე გონებას გადაეცემა იდეები. ლუმსდენელი მქადაგებლის სულიერი ცხოვრებისათვის შესაძლოა, სარგებლობა მოჰქონდა იმ წიგნებს, მაგრამ აშკარაა, რომ მისი ეკლესიის წევრებმა ვერასოდეს განიცადეს მის მიერ წაკითხული წიგნების კეთილისმყოფელი გავლენა. წინამძღოლები უნდა ეცადონ, გაჭრან არხი წაკითხულს, საუბარსა და წერას შორის, რათა სხვებმა მიიღონ სიამოვნება, სარგებლობა და შთაგონება.

ავსტრალიის ერთი სოფლის მსახური ცნობილი იყო, როგორც წიგნის დიდი მოყვარული. ამ კაცმა მსახურების დასაწყისშივე გადაწყვიტა, ეკლესიისათვის მიეცა ბიბლიური და თეოლოგიური

განათლება; მოახერხა კიდეც, იგი დაეხმარა თავის სამწყსოს, დაინტერესებულყვნენ წიგნებით... შედეგი კი ის არის, რომ იმ რეგიონში მრავალ ფერმერს მნიშვნელოვანი ბიბლიოთეკა და საგულისხმო რწმენა აქვს.

უფრო მეტმა მსახურმა უნდა სცადოს და ეკლესია დააყენოს ფართო ინტელექტუალური განათლების, ერთგული და მტკიცე რწმენის გზაზე.

კითხვები დახმარებისათვის

- ა. რომელმა წიგნებმა მოახდინეს თქვენზე უდიდესი შთაბეჭდილება? რატომ?
- ბ. რომელი წიგნების წაკითხვას ისურვებდით (107-ე გვერდზე მოცემული წიგნების სიიდან)?
- გ. 107-ე გვერდზე მოყვანილი წიგნის კითხვის სტრატეგიიდან რამდენს იყენებთ ამჟამად? როგორ ფიქრობთ, რომელი მათგანის დამატება იქნება თქვენი კითხვის ჩვეულებისათვის სასარგებლო?

ხელმძღვანელობის გაუმჯობესება

*თუ წინამძღოლის ნიჭია – უწინამძღვრე ბეჯითად
რომაელთა 12:8*

ყოველი ქრისტიანი მოვალეა, იყოს ღვთისათვის მოსაწონი. თუ ეს ჩვენის მხრივ შესაძლებელია, როგორც ნებისმიერ საქმეში, ისე წინამძღოლობაში, უნდა ვეძებოთ გაუმჯობესების გზები. ამის კეთებით საკუთარ თავს ვამზადებთ უფრო მაღალი მსახურებისათვის, რომელიც შეიძლება აქვეა, მაგრამ ამ წუთში ვერ ვხედავთ.

ყველა ქრისტიანი არ არის მოწოდებული ეკლესიაში დიდი ხელმძღვანელობისათვის, მაგრამ ყველა ქრისტიანი არის ხელმძღვანელი, რადგან ყველა ჩვენგანი გავლენას ახდენს სხვაზე. ნებისმიერი ჩვენთაგანი უნდა ესწრაფვოდეს კვალიფიკაციის ამაღლებას.

გაუმჯობესებისაკენ გადადგმული პირველი ნაბიჯი მოიცავს სისუსტეების აღიარებას, შესწორებების მიღებას და მეტი ძალისხმევის გამოძუშავებას. მრავალი მიზეზი არსებობს იმის ასახსნელად, თუ რატომ არის, რომ ეკლესიის ხელმძღვანელობის დონე მოთხოვნილებაზე დაბლა დგას, ამიტომ შესაძლოა, ქვემოთაღნიშნული საკითხები თქვენთვისაც საყურადღებო აღმოჩნდეს.

- ალბათ გვაკლია ნათლად განსაზღვრული მიზანი, რომელიც დაძაბულობის შედეგად გააერთიანებს ცხოვრებისეულ საქმეებს.

- ალბათ მოკრძალებული რწმენა გვაქვს და ვყოყმანობთ სასუფეველისათვის რისკის გასაწევად.
- გამოვხატავთ თუ არა მონდომებას სხვების დახსნისათვის, თუ ეს ჩვენთვის ყველაზე უხალისო საქმეა? ენთუზიაზმით აღსავსე წინამძღოლი წარმოშობს ენთუზიაზმით სავსე მიმდევრებს.
- შეიძლება, ჭინჭრის კრეფისა და რთული სიტუაციების მოგვარების ხალისი არ გვაქვს. ან ვიმედოვნებთ, რომ საქმის გადადებით პრობლემა დროსთან ერთად გაუჩინარდება. უხალისო წინამძღოლებს სჩვევიათ რთული გადაწყვეტილებების, საუბრებისა და წერილების გადადება. გადადება საქმეს არ შეეღობა, პირიქით პრობლემებს აუარესებს.
- ალბათ სიღრმეს სივანეს ვანაცვალებთ და მხოლოდ ზერელე შედეგების მიღწევით ვკმაყოფილდებით.

იბეჯითე წინამძღოლობაში

რომაელთა 12:1 წინამძღოლებს უბრძანებს: „შესწირეთ თქვენი სხეული ცოცხალ, წმიდა, ღვთის სასურველ მსხვერპლად, რაც თქვენი სულიერი მსახურება იქნება.“ ბერძნულ სიტყვა „შეწირვას, მიძღვნას“, (რომელიც გამოხატავს ერთჯერად, უკვე დასრულებულ მოქმედებას), მოჰყვება ოცდათექვსმეტი აწმყო დროის ზმნა (გრძელდება მოქმედება), რადგან ზუსტად განსაზღვრავენ იმას, თუ რა მოხდება მას შემდეგ, რაც დავემორჩილებით და საკუთარ თავს მივუძღვენით ღმერთს. ორი შედეგი განსაკუთრებულად იმსახურებს აღნიშვნას.

პირველი, „უწინამძღვრე ბეჯითად“ (რომაელთა 12:8). ბარკლაი ასე თარგმნის ამ ფრაზას, „თუ წინამძღოლობისთვის ხარ მოწოდებული, მოშურნეობით აღასრულე იგი.“ აქ ჩანს წინამძღოლის გულწრფელობით მსახურების მოთხოვნილება, რათა ადგილი არ მიეცეს სიზარმაცეს. ვაკეთებთ ასე?

თქვენი წინამძღოლობა წარმოაჩენს იესოს სახეს? როდესაც მოწაფეებმა დაინახეს განრისხებული იესო, მამამისის ტაძრის შებლაღვისას, გაახსენდათ რომ დაწერილია: „შენი სახლის შური შემჭამს მე“ (იოანე 2:17). ისეთი ძლიერი იყო იესოს

მოშურნეობა, რომ მისმა მეგობრებმა იფიქრეს, გაგიჟდაო (მარკოზი 3:21), მტრები კი ბრალად სდებდნენ, ეშმაკი ჰყავსო (იოანე 7:20). შეუძლია თუ არა ხალხს ანალოგიურ სიტუაციაში შენზე იმავეს თქმა?

ანალოგიურ თვისებას ამჟღავნებდა პავლე თავისი სიცოცხლის ყოველ ეტაპზე. ადოლფ დეისმანმა თქვა: „ღამასკოს გზაზე გამოჩენილმა ელვამ უამრავი აალებადი მასალა იპოვა ახალგაზრდა მღვწელში. ვგრძნობთ, რომ მოხუცებულობაშიც არ დაუკარგავს პავლეს ამ მოგიზგიზე ალის მხურვალეობა.“ მთელი ჩვენი ცხოვრება, მოხუცებულობის დროსაც კი უნდა ვისწრაფოთ ანალოგიური სურვილისაკენ. დრო ნაცრად აქცევს ალს – ცეცხლს ყოველთვის ახალი ნავთი სჭირდება.

ქრისტესთან შეხვედრამდე, მოშურნეობამ მიიყვანა პავლე ადრეული ქრისტიანების დევნამდე, რაც მოგვიანებით ინანა. სულიწმიდამ მიმართულება შეუცვალა იმავე მოშურნეობას და ქრისტესთან წარუძღვა პავლეს, რამაც საოცარი შედეგები გამოიწვია იმავე ეკლესიაში, რომლის დანგრევასაც მანამდე თვითონ ლამობდა.

პავლეს სულით აღვსილი გონება განათებული იყო ღვთის ჭეშმარიტებით და მისი გული ღვთის სიყვარულით გიზგიზებდა. მისი ცხოვრების უმთავრეს მიზანს წარმოადგენდა ღვთის განდიდების სურვილი. გასაკვირი არ არის, რატომ მიყვებოდა ხალხი პავლეს. იგი ბეჯითი იყო წინამძღოლობაში. ყველაფერს აკეთებდა დაუღალავად და გულმოდგინედ. მისი სულიერი ცხოვრება გადამდები იყო გარეშეებისათვის.

სულით აღგზნება

მეორე აწმყო დროის ზმნა არის რომაელთა 12:11: „იბეჯითეთ და ნუ დაიღლებით. სულით აღგზნეთ. ემსახურეთ უფალს.“

ეს მუხლი მიგვითითებს დინამიური და გულმოდგინე მსახურების ერთობლიობაზე. „სულით აღგზნეთ.“ წინამძღოლობის უმეტესობა ადვილად აღგზნება სულით განსაკუთრებული შემთხვევებისას. წინამძღოლების უმეტესობა სულით ანთებას განიცდის გულის აღელვებისას, ღმერთთან განსაკუთრებულად ახლოს ყოფნისას, და ჩვეულებრივი

მსახურებისაგან განსხვავებით, ამ დროს იგი უფრო მეტად ნაყოფიერია, თუმცა პრობლემა მაინც რჩება! მე-11 მუხლი ცხოვრების საცდურისაგან „აგიზგიზებული სულის“ დაცვის იმედს გვაძლევს. თუ სული ჩვენი ცხოვრების უმთავრესი კერაა, მაშინ არ უნდა გავექცეთ მოგიზგიზე ალს.

ბუნიანის ქრისტიანმა ეს საიდუმლო აღმოაჩინა თარჯიმნის სახლში სტუმრობისას. მას ვერ გაეგო, როგორ შეიძლებოდა ალი უფრო აგიზგიზებულიყო, მაშინ როცა ვილაც მასზე წყალს ასხამდა. შემდეგ მან დაინახა ვილაც, ვინც ალს ზემოდან ზეთს ასხამდა.

თავის ქადაგებაში იესო დაგვპირდა, რომ სულიწმიდას მივიღებთ, თუ ვითხოვთ. „ჰოდა, თუ თქვენ, ბოროტებმა, იცით კეთილ მისაცემთა მიცემა თქვენი შვილებისათვის, მეტადრე ზეციური მამა მისცემს სულიწმიდას იმათ, ვინც სთხოვს.“ (ლუკა 11:13). როცა ქრისტეს ვენდობით ხსნაში, ეს დაპირება სრულდება ჩვენში, რადგან პავლე გვასწავლის, რომ „ვისაც ქრისტეს სული არა აქვს, ის მისი არ არის“ (რომ. 8:9).

წინამძღოლობის გაუმჯობესება

ჰადსონ ტეილორი, ჩინეთის შიდა მისიის დამფუძნებელი უბრალო, მაგრამ გონიერი კაცი იყო. უდიდესი მნიშვნელობის საკითხის მარტივად გადმოცემის ნიჭი ჰქონდა. 1879 წელს მისიისათვის გასაგზავნ წერილში მდივანს უკარნახა:

ყველაზე მნიშვნელოვანი რაც უნდა გააკეთო, შემდეგია:

1. გაუმჯობესო მუშაობის ხარისხი
2. გააღრმაო ღვთისმოსაობა, თანამშრომლების ერთგულება და წარმატება
3. თუ შესაძლებელია, მოიშორო დამაბრკოლებელი მიზეზები
4. გაპოხო დაჟანგული ბორბლები

5. გამოასწორო დეფექტები

6. მოიმარაგო საჭირო საგნები, რამდენადაც შესაძლებელია.

ასეთი მარტივი რჩევა ააშკარავებს წინამძღოლის გამჭვრიადობასა და პასუხისმგებლობას. მოდი, უფრო ფართოდ ვისაუბროთ ამ საკითხებზე და თხოვნით მივმართოთ წინამძღოლებს:

ადმინისტრაცია — გავაუმჯობესოთ მუშაობის ხარისხი. წინამძღოლმა უნდა აღმოაჩინოს, რომელი განყოფილება ვერ აკმაყოფილებს სტანდარტებს და გამოასწოროს დეფექტები. ამან შესაძლოა, გამოიწვიოს სამუშაოს აღწერილობაში ცვლილებების შეტანა, ან მიმდინარე პროცედურების შესახებ ანგარიშვალდებულებების სისტემის განახლება და კომუნიკაციის ახალი ფორმები.

სულიერი ტონი — ღვთისმოსაობაში გაწაფვა, მსახურება და თანამშრომლების წარმატებები. ეკლესიის ტონსა და მისიას აირეკლავენ მისი წინამძღოლები. ეკლესიის რესურსი. სულიერი ჯანმრთელობა უნდა წარმოადგენდეს ეკლესიის წინამძღოლობის უმთავრეს საზრუნავს. მნიშვნელოვან როლს თამაშობს სამუშაოს შეთავაზების ფაქტორი. თუ წინამძღოლები აჩვენებენ თანამშრომლებს წარმატების მიღწევის მეთოდებს, მათი დავალების შესრულებისადმი დამოკიდებულება გამოიხატება სამუშაოს შესრულების ხარისხში.

ჯგუფის მორალი — დამაბრკოლებელი მიზეზების მოშორება. კონფლიქტი მინიმუმამდე უნდა იქნას დაყვანილი. როცა პრობლემებს უგულებელყოფ, მორალური მდგომარეობა ეცემა და წარმოდგენები იცვლება. თუ პრობლემა მოგვარებადია, დაუყოვნებლივ თავისი ადგილი უნდა მიუჭინოთ. თუ პრობლემა პიროვნებაა, სამართალდამრღვევთან ურთიერთობა მყისვე უნდა მოგვარდეს. რა თქმა უნდა, პიროვნებას გულისხმიერებითა

და სიყვარულით უნდა მოვეკიდოთ, მაგრამ ღვთის საქმე მსხვერპლად არ უნდა შევწიროთ ადამიანთან მშვიდობიანი ურთიერთობის შენარჩუნებას.

პიროვნული ურთიერთობები — გაპოხე დაჟანგული ბორბალი. ჯგუფის წევრებს შორის თბილი დამოკიდებულებები სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანია. ზოგიერთი მუშაკი ამჯობინებს მართვას; ზოგიერთი ხალხის სიყვარულს. მხოლოდ ახლანდელები არიან წინამძღოლები? ხალხთან ურთიერთობისას, საპოხი უნდა იყოს გამოყენებული სიყვარულით, რაც გაცილებით ეფექტურია, ვიდრე მჟავა ან ცივი მითითებებით სავსე ბოთლი.

პრობლემების მოგვარება — დეფექტების გამოსწორება. წინამძღოლის ერთ-ერთი მთავარი მოვალეობაა თანამშრომლებს შორის პრობლემების მოგვარება. პრობლემების წარმოქმნა ადვილია, მოგვარება კი ძნელი. წინამძღოლმა რეალურად უნდა შეხედოს პრობლემებს და ბოლომდე იბრძოლოს საქმის გამოსასწორებლად.

შემოქმედებით დაგეგმვა — დანაკლისის შევსება. გეგმის გაკრიტიკება უფრო ადვილია, ვიდრე მისი შედგენა. წინამძღოლი ცხადად უნდა ხედავდეს მიზანს, დაგეგმოს ხატოვნად და შეიმუშაოს მათი მიღწევის გზები. ეს სფერო ყოველთვის განიცდის კვალიფიციური ხალხის ნაკლებობას.

წინამძღოლობის ხარისხის გაუმჯობესების კიდევ ერთი შესაძლებლობა: „უარყავი წინამძღოლის ზურგში ღვთის იდეა.“ ნამდვილი წინამძღოლი ყოველთვის წინ დგას — არასოდეს ზურგში ან დამატებითი სამუშაოების შემსრულებლად. ზურგში მდგომმა წინამძღოლობამ ისრაელი უკან დააბრუნა უდაბნოში.

მრავალი ეკლესია თუ ორგანიზაცია გამოუვალ მდგომარეობაში ვარდება ზურგში მოწყობილი შანტაჟის გამო. მოწინააღმდეგეებს არ უნდა მიეცეთ სულიერი წინამძღოლების წინააღმდეგ ჯგუფის პოლიტიკის განსაზღვრის ნება.

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

- ა. მე-13 და მე-14 თავებში სანდერსმა გამოიყენა ტერმინი „ჭინჭარი.“ 110-ე გვერდზე მან ახსენა ფრაზა „ჭინჭრის მოკრეფა“. რას გულისხმობდა ამაში და რას მოითხოვს ამით წინამძღოლებისაგან?
- ბ. რა არის თქვენი პერსონალური გამოწვევები და სიამოვნებანი წინამძღოლობასთან მიმართებით თქვენს ცხოვრებაში?
- გ. ჰადსონ ტეილორის (112გვ) „ყველაზე მნიშვნელოვან“ ექვს ჩამონათვალს შორის, რომელი მათგანი მოახდენს ცვლილებას იმ საქმეში, რომელშიც მოწოდებული ხართ წინამძღოლობისათვის? რატომ?

წინამძღოლობის საზღაური

*შევიძლიათ, შესვათ სასმისი, რომელსაც მე ვსვამ,
და მიიღოთ ნათლობა, რომლითაც მე ვინათლები?*

მარკოზი 10:38

ღვთის სამეფოს წინამძღოლობისაკენ სწრაფვა ჩვენგან მოითხოვს სხვებზე მეტი საფასურის გადახდის სურვილს. ჭეშმარიტი წინამძღოლობის გადასახადი მძიმეა, რაც უფრო ეფექტურია წინამძღოლობა, მით უფრო მეტია გადასახადი.

ქუინტონ ჰოგმა, ლონდონის პოლიტექნიკური ინსტიტუტის დამაარსებელმა, მთელი ქონება შესწირა ამ შენობას. კითხვაზე, თუ რა დაუჯდა მისი აშენება, ჰოგმა უპასუხა, „არც ისე ბევრი, უბრალოდ ერთი კაცის სისხლი.“

ეს არის ყოველი დიდი მიღწევის საზღაური, რასაც თანხის შეგროვებით ვერ გადაიხდი. მიღწევას შეიძენ დროის დაგეგმვით, რაც ყოველდღიურად ახალი გეგმების განხორციელებას მოითხოვს. რესურსი გამუდმებით გაედინება და როცა გასამრჯელოს გადახდა წყდება, წინამძღოლობის ძალაც მცირდება. ჩვენმა უფალმა გვასწავლა, რომ საკუთარი თავი არ უნდა დავზოგოთ სხვების გადასარჩენად. როცა იესომ თქვა: „ვინაიდან, ვისაც სურს თავისი სულის გადარჩენა, დაღუპავს მას. ხოლო ვინც ჩემი გულისათვის დაღუპავს თავის სულს, ის მოიპოვებს მას“ (მათე 16:25), ნაწილობრივ, იესო აქ გულისხმობს პიროვნული რესურსების ამაოდ დამარაგებას, იმ იმედით, რომ ისინი დაგვიცავენ ჩვენ.

სამუელ ბრენგლმა თქვა:

სულიერი ძალა სულიერი ცხოვრებიდან გადმოედინება, როგორც ნებისმიერი სიცოცხლე, ხავსიდან თუ კედლის სირსველიდან დაწყებული და ტახტის წინაშე მდგომი, მთავარანგელოზით დამთავრებული, ყოველივე ღმერთიდან არის. ამიტომ წინამძღოლობას ვინც ესწრაფვის, ფასი უნდა გადაიხადოს და ეძიოს იგი ღვთისაგან.

საკუთარი თავის მსხვერპლად შეწირვა

ამ კუთხით, ყოველდღიურად მოგვიწევს საფასურის გადახდა. სულიერი წინამძღოლის სავალ ბილიკზე არის ჯვარი, რომლის აღებაც უწევს წინამძღოლს. „მან (იესომ) საკუთარი სული დადო ჩვენთვის და ჩვენც უნდა დავდოთ სულები ძმათათვის“ (1 იოანე 3:16). როცა ქრისტეს ჯვარი გვაქვს ზურგზე მოკიდებული, აღმდგარი ქრისტეს ცხოვრება ვლინდება ჩვენში. ჯვრის გარეშე შეუძლებელია წინამძღოლობა, აცხადებს პავლე და ამატებს: „ყოველდღე კვავდები“ (1 კორ. 15:31). „ვისაც თქვენს შორის პირველობა სურს, იყოს ყველას მონა, რადგან ძე კაცისა იმისათვის კი არ მოსულა, რომ მას ემსახურონ, არამედ იმისათვის, რომ თავად ემსახუროს და გასცეს თავისი სული მრავალთა გამოსასყიდად“ (მარკ. 10:44-45). ებრაელთა მე-11 თავის ყველა რწმენის გმირი მოწოდებულია მსახურებაში პიროვნული მსხვერპლის გასაღებად.

ეკლესიის წინამძღოლებს ახასიათებთ ღმერთის გულისათვის პიროვნული, კანონიერი და ბუნებრივი სურვილების უსიტყვოდ დათმობა. ბრუს ბარტონს მოჰყავს ამონაწერი სადგურის სამსახურის განაცხადიდან: „ჩვენ შეეძვრებით თქვენი მანქანის ქვეშ უფრო ხშირად და გავჭუჭყიანდებით იმათზე მეტად, ვიდრე რომელიმე ჩვენი კონკურენტი.“

ასეთ მსახურებას უნდა ეძებდეს ქრისტიანი.

სამუელ ცვეიმერმა თქვა იესოზე, რომ მან აღდგომის შემდეგ ყოველი ღონე იხმარა იმისათვის, რათა მოწაფეებისათვის ჭრილობები ეჩვენებინა.

ემაუსის გზაზე მიმავალმა მოწაფეებმა ვერც იესო იცნეს და ვერც მისი სიტყვა, ვიდრე იესომ პური არ გატეხა და სავარაუდოდ მოწაფეებმა მისი ჭრილობები არ დაინახეს, მანამდე არ იცოდნენ ვინ იყო იგი. აღდგომის შემდეგ ზემოთვალში შეკრებილი და შეშინებული მოწაფეების შუაში ჩადგა იესო და „ნაჭრილობები ხელები და ფერდი აჩვენა.“

ჭრილობა არის ერთგული მოწაფეობისა და ჭეშმარიტი სულიერი წინამძღოლობის მოწმობა. ერთ წინამძღოლზე თქვეს: „იგი ადრეული წამებულების კლასს ეკუთვნოდა, ვისმა გზნებით აღსავსე სულმაც ძველი ფიზიკური ადამიანის სხეული გაანადგურა.“ არაფერი ისე არ ამოქმედებს ხალხს, როგორც ნალურსმევი და განგმირული ფერდის ნაკვალევი. ეს არის გულწრფელობის ნიშანი, რომელიც ეჭვს აღარ იწვევს ადამიანის გამოსაცდელად, როგორც პავლე ამბობდა „ამიერიდან ნუღარავინ შემაწუხებს, რადგან უფალ იესოს წყლულებს ვატარებ ჩემი სხეულით“ (გალატელთა 6:17).

ნაიარევი არა გაქვს?

ფეხზე, ფერდზე ან ხელზე?

მომესმა შენი ძღვევამოსილი სიმღერა,

როგორ ესაღმებოდა აღმავალ ვარსკვლავს:

ნაიარევი არა გაქვს?

არა გაქვს ჭრილობა?

მშვილდოსნებმა დამჭრეს.

ხეს მივეყუდე სიკვდილის მოლოდინში,

დამგლიჯეს გარშემორტყმულმა ყორნებმა და გონი

დავკარგე:

ჭრილობა არა გაქვს?

არა ჭრილობა? არა იარა?

დიახ, ბატონი უნდა იყოს, როგორც მსახური,

ნალურსმევი ფეხები მომყვებიან უკან,

შენი ფეხები კი ჭრილობის გარეშეა.

**როგორ შეძლებდი მას გაჰყოლოდი,
როცა ჭრილობა არ გაქვს ფეხებზე? და არც იარა?**
ემი კარმაიკლი

პავლემ ასე დაახასიათა ტვირთი, რომელსაც ის და სხვა ქრისტიანები ატარებენ:

*ყველაფერში შევიწროვებულნი ვართ, მაგრამ არა ვართ
დათრგუნულნი.*

შეწუხებულნი ვართ, მაგრამ არა სასოწარკვეთილნი.

დევნილნი ვართ, მაგრამ არა მიტოვებულნი.

გადაყრილნი, მაგრამ არა დაღუპულნი.

*მუდამ ვატარებთ სხეულში უფალ იესოს სიკვდილს,
რათა იესოს სიცოცხლეც ჩვენს სხეულში გამოჩნდეს.*

რადგან ჩვენ ცოცხლები

მუდამ ვკვდებით იესოსთვის,

*რათა იესოს სიცოცხლეც გამოჩნდეს ჩვენს მოკვდავ
სხეულებში.*

2 კორინთელთა 4:8-11

მარტოობა

ნიცშეს სჯეროდა, რომ ცხოვრება მწვერვალთან მიახლოებისას უფრო რთულდება — ცივი უფრო ცივდება, ქარი ძლიერდება და პასუხისმგებლობის ტვირთი მძიმდება.

რადგან წინამძღოლი ყოველთვის წინ უნდა მიუძღოდეს მიმდევრებს, იგი განსაკუთრებულ მარტოობას განიცდის. შეიძლება პიროვნება მეგობრულია, მაგრამ ცხოვრების რაღაც მონაკვეთში მას მარტო სიარული მოუწევს. შეიძლება რჩევა და დახმარება სთხოვოს სხვებს, მაგრამ გადაწყვეტილება მარტომ უნდა მიიღოს. დიქსონ ჰოსტე მარტო გრძნობდა თავს, როცა ჰადსონ ტეილორი პენსიაში გავიდა და ჩინეთის შიდა მისიის ხელმძღვანელის პასუხისმგებლობა მას დააკისრეს. ხელმძღვანელად დანიშვნის შემდეგ ჰოსტემ თქვა: „ახლა

აღარავინ მყავს, აღარავინ ღმერთის გარდა!“ თავის ღმერთთან ერთად იდგა ჰოსტე მთაზე.

სხვებთან ურთიერთობა ბუნებრივად გვეჭირდება და გვიხარია და გვინდა, სხვებსაც გავუზიაროთ პასუხისმგებლობისა და ზრუნვის მძიმე ტვირთი. რთულია მიიღო მტკივნეული გადაწყვეტილებები, რომლებიც შენი საყვარელი თანამშრომლების ბედზე მოქმედებენ — და, მითუმეტეს, უფრო რთულია, თუ მართო იღებ ასეთ გადაწყვეტილებას. მოსემ გადაიხადა წინამძღოლობის საფასური — მთაზე და ვაკეზე მართლობაში, ვერ გაუგეს და გააკრიტიკეს.

ძველი აღთქმის წინასწარმეტყველები მარტოსული ადამიანები იყვნენ. მარტო დადიოდა ენოქი დაცემულ საზოგადოებაში და მოახლოებულ სასამართლოზე ქადაგებდა. მისი კომპენსაცია იყო ღვთის თანდასწრება. იონა მარტო იყო უამრავ ნინევიელს შორის, წარმართების დიდ ქალაქში. დღეს მარტოსული მქადაგებელი არის ის, ვინც ვადაზე ადრე მიენდო წინასწარმეტყველურ სიტყვას, რომელიც ეწინააღმდეგება თანამედროვე ყურისმაამებელ ქადაგებებს.

ხალხის გარემოცვაში მყოფი პავლე მარტოსული ადამიანი იყო, მეგობრებს არ ესმოდათ მისი, მტრების მიერ არასწორად წარმოჩენილი, ახალმოქცეულების მიერ მიტოვებული. როგორი მწვავე სიტყვებია ტიმოთესადმი მიწერილ წერილში: „იცი, რომ ყველამ მიმატოვა აზიაში“ (2 ტიმოთე 1:15).

„მარტობაში იყვნენ მსოფლიოს დიდებული ადამიანები, — თქვა ა. ტოზერმა, — როგორც ჩანს, მარტობაა წმიდანისათვის წმიდანობის საზღაური.“ წინამძღოლი უნდა იყოს პიროვნება, ვინც ადამიანებთან მეგობრობს და ყველა მთხოვნელს უწვდის დახმარების ხელს, მაგრამ საკმარისი შინაგანი რესურსები აქვს მარტობისათვის — უძლებს მარტობის მკაცრ რეალობას მაშინაც კი, როცა „მხოლოდ ღმერთია“ მასთან.

**ღისა და შვილის, ღიახ, მამისა და ძის
მხარდაჭერის გარეშე წინსვლა ძნელია,
მარტობაში მიწაზე და უსახლკაროდ წყალზე,
მოთმინებით ვიშრომებ საქმის დასასრულამდე.**

ფ. ჰ. მერიერსი

დაღლილობა

„მსოფლიოს დაღლილი ადამიანები მართავენ.“ შეიძლება გაზვიადებულია, მაგრამ სიმართლის მარცვალს ნამდვილად შეიცავს. წინამძღოლობის მოთხოვნები ყველაზე ძლიერ ადამიანებსაც კი ქანცს აცლის. მაგრამ ქრისტიანებმა იციან, სად იპოვონ შვება და განახლება. „ამიტომ არ ვცხრებით, პირიქით, თუ ჩვენი გარეგანი კაცი ცდება, ჩვენი შინაგანი მაინც ახლდება ღლითი ღლე“ (2 კორ. 4:16). თვით იესო გადაიღალა მსახურებით და უნდა დაესვენა (იოანე 4:6). მყისვე მიხვდა იესო, რომ ძალა გავიდა მისგან, როდესაც სისხლის დენისაგან გატანჯული შეეხო მის სამოსს (მარკ. 5:30). ვერცერთი მიმდინარე კარგი საქმე ვერ დასრულდება პიროვნული ძალისა და ნერვების დახარჯვის გარეშე.

კეთილდღეობის სულისკვეთება ვერასოდეს წარმოშობს წინამძღოლებს. თუ ქრისტიანს არ სურს ადრე ადგომა და გვიანობამდე მუშაობა, თუ ეზარება სწავლა და ბეჯითი შრომა, ასეთი პიროვნება ვერასოდეს შეცვლის თაობას. დაღლილობა წინამძღოლობის საფასურია. უღიმღამობა კი დაუღლელობის შედეგი.

ეკლესიის სამისიონერო საბჭოს მდივანმა, ლუგლას თორნტონმა თქვა:

დაღლილი ვარ! იმიტომ ვწერ, რომ ახლა დაღლილობისაგან მუშაობა არ შემიძლია; ისე ვარ დაღლილი, რომ ვერ ვიძინებ... მეუბნებიან, რომ ნაადრევად ვბერდები, ექიმები დიდი ხნის სიცოცხლეს არ მპირდებიან, ცოტა თუ არ მოვეშვი. ჩემი ცოლი ჩემზე მეტად ნერვიულობს. დასვენება მჭირდება ცოტა ხნით... ნეტავ ეკლესია თუ ხედავს ღლეკანდელი შესაძლებლობის ნახევარს მაინც! ნუთუ არავის ესმის მოწოდება: გთხოვთ დაგვეხმაროთ.

აქ ნათლად ჩანს დაღლილი მისიონერი წინამძღოლების მცდელობა, სწრაფად ჩაკიდონ ხელი წამიერად წარმოქმნილ შესაძლებლობებს.

კრიტიკა

„ისე არაფერი არ კლავს წინამძღოლის ქმედითუნარიანობას და ინიციატივას, როგორც დამანგრეველი კრიტიკა... კრიტიკა ცდილობს, ხელი შეუშალოს ადამიანის აზროვნების ეფექტურობის პროცესს. ის ადამიანს ართმევს საკუთარი თავის პატივისცემასა და ნდობას და უნარს, თავი გაართვას ამ მოვალეობას.“

წინამძღოლი ერთი დღეც კი არ ცხოვრობს კრიტიკის გარეშე, არსად ისე არ გამოიცდება შენი თვმდაბლობა, როგორც კრიტიკის დროს. ერთხელ ფრედ მიშელმა ასეთი წერილი მისწერა ახალგაზრდა მსახურს:

გამიხარდა, როცა გავიგე, რომ კურთხევად მიიჩნიე შენს წინააღმდეგ მავანის კრიტიკა, რომ მის მწარე თავდასხმაში აღმოაჩინე შენთვის ტკბილი ნაყოფის მომტანი მარცვალი. მნიშვნელობა არა აქვს, რა შეგვემთხვევა, მაგრამ სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანია ჩვენი ამ შემთხვევებისადმი დამოკიდებულება. უფრო მეტი კრიტიკაც უნდა მიიღო, იმიტომ, რომ იგი მოდის პასუხისმგებლობებთან ერთად, რაც იწვევს ღმერთთან ჩვენს თავმდაბლურ სიარულს და ასეთი სიტუაციების ღვთის ნებით მიღებას.

სიწმიდის აღქმით ცნობილი სამუელ ბრენგლიც განიცდიდა მწვავე კრიტიკას. ნაჩქარევი თავისმართლების ნაცვლად პასუხობდა: „გულითად მადლობას გიხდით საყვედურისათვის. ვფიქრობ, რომ ეს დავიმსახურე. მეგობარო, გამიხსენებთ ლოცვებში?“ როცა მეორე კრიტიკოსი დაესხა თავს სულიერი ცხოვრების გამო, ბრენგლმა უპასუხა: „მთელი ცხოვრება მადლიერი ვიქნები თქვენი კრიტიკისათვის. თქვენ დამეხმარეთ, რომ მომეძია საკუთარი თავი, გამომეკვლია გული და მხურვალედ მელოცა; ეს კი ყოველთვის მიმიძღვება იესოს აბსოლიტურ მორჩილებასა და გულის სისუფთავემდე და ღმერთთან უფრო ტკბილ ურთიერთობამდე.“

ასეთი პასუხის შედეგად წყველა გადაიქცევა კურთხევად და გალი ქონებად.

პავლე ეძებდა არა ადამიანების, არამედ ღვთის წყალობას. ხალხის გულის მოსაგებად არ შრომობდა მუხლჩაუხრელად (გალატელთა 1:10). არც პავლეს დარღვევია სიმშვიდე კრიტიკით. „ხოლო ჩემთვის მნიშვნელობა არა აქვს, როგორ განმსჯით მე თქვენ, ან თუნდაც ადამიანთა სამსჯავრო... ჩემი განმსჯელი უფალია.“ (1 კორ. 4:3-4). პავლეს შეეძლო სხვების კრიტიკის მშვიდად მიღება, რადგან მისი გული ღმერთს ეკუთვნოდა (კოლას. 3:22).

მაგრამ დაუკავშირეთ ინდიფერენტულობა ადამიანურ აზრსა და სუსტ სულიერ ცხოვრებას და მიიღებთ კატასტროფას. თუმცა ასეთივე დამოუკიდებლობა ადამიანის აზრისაგან შესაძლოა, ფასეულ შემკვიდრებად იქცეს მათთვის, ვისი ცხოვრების მთავარ მიზანსაც ღვთის ღიღება წარმოადგენს. პავლეს ყური მიჰყრობილი იყო ღვთის ხმისადმი, ამის ფონზე კი ადამიანთა ხმა ძალიან სუსტად ისმოდა. მას არ ეშინოდა ადამიანური სასამართლოსი, რადგან იცოდა ვის წინაშე უნდა წარმდგარიყო (2 კორ. 8:21).

უარყოფა

მაღალი სულიერი სტანდარტებით მცხოვრებმა ადამიანმა, შეიძლება, საკუთარი თავი ქრისტესთან ერთად უარყოფის ბილიკზე მავალი იპოვოს, რადგან „თავისიანებთან მოვიდა და თავისიანებმა არ მიიღეს იგი“ (იოან. 1:11).

ჯ. გრეგორი მანტლი გვიამბობს ერთ მსახურზე, რომლის ეკლესიაშიც უარი განაცხადა მისი სიტყვის მიღებაზე. მსახურს უნდოდა, რომ თავისი ხალხი მწვანე მოლისა და მტკნარი წყლებისაკენ წაეყვანა, მაგრამ მათ ეს არ ისურვეს. მგალობელთა გუნდის უღმერთო ჩვევებმა საქმე გაამწვავა და მსახურმა გუნდს გადადგომა მოსთხოვა. გუნდი გადადგა და ეკლესია დაარწმუნა მომდევნო კვირის მსახურებაზე გალობის დროს თავი შეეკავებინათ. მსახურმა მარტომ იგალობა.

ბოლოს ღმერთი დაელაპარაკა მას. მსახურმა გაზეთის ნაგლეჯი აიღო პარკში სკამიდან და შემდეგი სიტყვები წაიკითხა: „არც ერთი ადამიანი არ ყოფილა მიღებული სრული უარყოფის განცდამდე.“ მსახურს სხვა აღარაფერი უნდოდა. იგი სრულიად

უარყვეს ქრისტეს გამო და ამ ფაქტის აღიარება გახდა ნაყოფიერი მსახურების დასაწყისი. ხალხმა უარყო, ღმერთმა კი მიიღო.

ა. ბ. სიმპსონმა ხუცესობიდან გადადგომის შემდეგ გაიგო სიტყვების „ღარიბის, საზიზღარის და მიტოვებულის მნიშვნელობა.“ მან ამერიკის დიდ ქალაქში დათმო კომფორტული ხელფასი და უფროსი ხუცესის წოდება ისე, რომ ღენომინაციისაგან მხარდაჭერა არ მოუთხოვია დაგეგმილი სამუშაოს წამოსაწყებად. არც მხარდამჭერები, არც ორგანიზაცია, არანაირი რესურსი, დიდი ოჯახი ჰყავდა შესანახი და გარშემომყოფნი მასზე ფიქრობდნენ, როგორც წარუმატებელ ადამიანზე. ხშირად ამბობდა, რომ საუკეთესო მეგობრებისაგან მიტოვებული, ქუჩაში მიმავალი ცდილობდა ქვაში დაენახა თანადგომა.

„უკიდურესი უარყოფის უსწორმასწორო გზაზე ყოველგვარი წუწუნის გარეშე სიხარულით გადადგა ნაბიჯი. იცოდა რა, რომ... ცეცხლსა და წყალში გადიოდა, ეს იყო მისთვის ღვთაებრივად დაგეგმილი გზა მდიდარი ადგილისაკენ.“

სიმპსონმა, მართლაც, მიაღწია ასეთ ადგილს. სიკვდილამდე მან დაარსა მისიონერების მოსამზადებელი ხუთი სკოლა, გაგზავნა ასობით მისიონერი თექვსმეტამდე ქვეყანაში, დააფუძნა ეკლესიები ამერიკასა და კანადაში, რომელთა მიერ გამოვლენილი სულიერი ძალების მობილიზაცია და გავლენა მათ შესაძლებლობებს აღემატებოდა.

„ხშირად ადამიანები გაუჩინარებამდე არ აღიარებენ წინამძღოლს და მერე იმავე ქვით ძეგლს დაუდგამენ ხოლმე, რომელსაც სიცოცხლეში ესროდნენ.“

ზეწოლა და სირთულე

მიამიტურია ფიქრი, რომ რაც უფრო ვიზრდებით როგორც ქრისტიანები, მით უფრო გავგვიადვილდება ღვთის ნების გარჩევა. სამწუხაროდ, ხშირად საწინააღმდეგო შედეგებს ვაწყდებით. ღმერთი ისე ეპყრობა მოწიფულ ქრისტიანს, როგორც ზრდასრულ ადამიანს. რაც დრო გადის, უფრო მეტად ანდობს ადამიანს სულიერი გადაწყვეტილებების მიღებას და ადრინდელთან შედარებით ნაკლებად აძლევს სასწაულებს. შედეგად ვაწყდებით

სირთულეს, რასაც თან ერთვის წინამძღოლობის გარდაუვალი ზეწოლა.

დ. ე. ჰოსტემ უთხრა თავის მეგობარს:

ზეწოლა! ეტაპიდან ეტაპზე გადადის იგი, შენი ცხოვრების ყველა პერიოდში იცვლება... ჰადსონ ტეილორმა თქვა, თუ როგორ ცხადად და სწრაფად ხედავდა საგნებს ახალგაზრდულ წლებში. „მაგრამ“ თქვა მან, „რაც უფრო წინ წავედი, რაც უფრო მეტად გამომიყენა ღმერთმა, უფრო მეტად ვემსგავსები ნისლში მოარულ კაცს და არ ვიცი რა გავაკეთო.“

მაგრამ, როცა მოქმედების დრო დგებოდა, ღმერთი ყოველთვის პასუხობდა თავისი მსახურის რწმენას.

სხვათა მიერ გადასახდელი ფასი

გარკვეული საფასურის გადახდა უწყვეტ წინამძღოლთან ახლოს მყოფ ადამიანებს. ხანდახან საკმაოდ ძვირის გადახდა. ფრედ მაიკლმა მისწერა თავის შვილებს, როდესაც მიიღო მოწვევა, გამხდარიყო ჩინეთის შიდა მისიის დირექტორი ბრიტანეთში:

გული მტკივა და ჯერ კიდევ დღის წესრიგში მთავარ საკითხად დგას ის პრობლემა, რომ ჯეროვან ყურადღებას ვერ ვაქცევდი ღებათქვენს და უფრო მეტად კი თქვენ. სამკალი ბევრია, მუშაკნი კი ცოტა, რაც იმას ნიშნავს, რომ მრავალი მოწოდება მაქვს ცხოვრებაში. ჩემს დაუდევრობას ამით არ ვამართლებ, მაგრამ თქვენს მიერ ჩვენი ძვირფასი იესო ქრისტეს გულისათვის გაღებული ნებისმიერი მსხვერპლი დაუფასებელი არ დარჩენილა.

წინამძღოლი რისკზე წამსვლელ გემში ჯდება. წინამძღოლი სასუფეველისათვის უნდა აშენებდეს. ამიტომ ჟღერდა იესოს სიტყვები ასე მგზნებარედ: იანგარიშეთ ფასი; აიღეთ ჯვარი (იხ. ლუკა 14:25-33).

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

- ა. ბოლოს როდის დაიანგარიშეთ წინამძღოლობის ფასი, რა მიიღეთ საბოლოო ჯამში? როგორ მოახერხებთ მის გადანდას?
- ბ. ამ თავში ჩამოთვლილი საფასურებიდან (საკუთარი თავის მიძღვნა, მარტოობა, დაღლილობა, კრიტიკა, უარყოფა, ზეწოლა და სირთულე და სხვების მიერ გადასახდელი საფასური), რომელი მათგანია თქვენთვის ყველაზე ძნელად შესასრულებელი? რატომ?
- გ. ვინ იზიარებს წინამძღოლობის საფასურს თქვენთან ერთად? როგორ ამხნევებთ და აფასებთ მათ?

წინამძღოლების პასუხისმგებლობები

*კიდევ გარდა სხვათა, დღითი-დღე რომ მიხდება:
ზრუნვა ყველა ეკლესიაზე.
2 კორინთელთა 11:28*

მსახურება

იესო წინამძღოლობას განსაზღვრავდა, როგორც მსახურებას, და მისი განსაზღვრება ერთნაირად ეხება სამოქალაქო და სასულიერო ორგანიზაციის წინამძღოლებს. მარშალი მონტგომერი ამბობდა: „საომარმა გამოცდილებამ მასწავლა, რომ თანამშრომლები უნდა ემსახურონ ჯარისკაცებს და კარგი ოფიცრები კი თავის უფროსს ანონიმურად.“

ა. ბ. ბრუსი თავის წიგნში „თორმეტის გაწვრთნა“ წერს: „ამქვეყნიურ სამეფოში მმართველობენ ისინი, ვისთვისაც პრივილეგიაა, ემსახურონ. ღვთის სასუფეველში კი მმართველობენ ისინი, ვისაც სხვებისადმი მსახურება მიუჩნევია პრივილეგიად.“

ჯონ ა. მაკკეი (პრინსტონის უნივერსიტეტი) მხარს უჭერდა აზრს, რომ „მსახური“ არის ქრისტიანული რელიგიის აუცილებელი სახე. ღვთის ძე გახდა ღვთისმსახური, ღვთის მისიის შესასრულებლად. ქრისტე აძლევს ნიძუმს მისიონერულ ორგანიზაციებს, ეკლესიებს და ინდივიდუალურ მორწმუნეებს ღვთის მიერ ბოძებული მისიის შესასრულებლად.

ნამდვილი წინამძღოლი, პირველ რიგში, სხვებზე ზრუნავს და არა საკუთარ კომფორტსა და პრესტიჟზე. სხვებს უთანაგრძნობს

პრობლემებში, რომელი თანაგრძნობაც ადამიანებს კი არ ასუსტებს არამედ განამტკიცებს და სტიმულს აძლევს; სულიერი ხელმძღვანელი ყოველთვის მტკიცე რწმენით მიუძღვის სხვებს ღმერთისაკენ. ხელმძღვანელი ყოველი გაუთვალისწინებელი შემთხვევისას ხედავს ახალ, სასარგებლო შესაძლებლობებს. მოსეს შემდეგ იესო ნავეს ძე აირჩია ღმერთმა წინამძღოლად, რომელმაც დაამტკიცა, რომ ერთგული მსახური იყო (გამოს. 33:11).

დ. ე. ჰოსტე საუბრობს ჰადსონის საიდუმლოებებზე, ვისი მიმდევარიც გახლდათ ჰოსტე ჩინეთის შიდა მისიაში:

მისი გავლენის კიდევ ერთი საიდუმლოება იყო გარშემომყოფების კეთილდღეობაზე ზრუნვა, უდიდესი თანადგომა და საკითხის დაფიქრებით განხილვა. მის საქმიანობას ყოველთვის თან სდევდა საკუთარი თავის შეწირვის მაღალი სტანდარტი. არასოდეს აკლდა სიტბო და თანაგრძნობა იმ ადამიანების მიმართ, რომლებიც შესაბამის მოთხოვნებს ვერაკმაყოფილებდნენ. ყოველთვის უდიდეს მოთმინებას გამოხატავდა წარუმატებელი ძმების მიმართ და ხშირად საკუთარი დახმარების აღმოჩენის ფონზე აღწევდა კიდევ მათში ერთგულების ხარისხის ამაღლებას.

დისციპლინის გამოყენება

მიუხედავად ამისა, დისციპლინა მაინც რჩება წინამძღოლის პასუხისმგებლობად და ხშირად არასასიამოვნო მოვალეობად. საკუთარი თავის მიმართ გამოყენებული დისციპლინა წინამძღოლის ერთ-ერთი ცენტრალური თვისებაა, რომელიც შეგნებულად თუ შეუგნებლად გადაედებათ ხოლმე გარშემომყოფებსაც. ზოგი ადამიანი ინიციატივას გამოიჩენს და ბაძავს ხელმძღვანელს, ზოგიერთები კი ხელმძღვანელების მიერ დისციპლინის გამოყენებით გაივლიან ამ გზას. უფრო მეტიც, ნებისმიერი ქრისტიანული საზოგადოების ეფექტურობა და ხანგრძლივობა მოითხოვს რწმენითა და სიყვარულით სავსე დისციპლინას დოქტრინაში ღვთაებრივი და მორალური ქცევის

შესანარჩუნებლად. წინამძღოლები სტანდარტებს იცავენ სიყვარულით სავსე დისციპლინის მეშვეობით.

პავლე აღწერს სულს, რომელიც მოეთხოვებათ დისციპლინის გამტარებელ წინამძღოლებს. „ძმებო! თუ კაცი რაიმე შეცოდებაში ჩავარდება, თქვენ, სულიერებმა, გამოასწოროთ იგი თავმდაბლობის სულით. და გაფრთხილდი, რომ შენც არ ჩავარდე განსაცდელში“ (გალატ. 6:1). დისციპლინის საფუძველი არის სიყვარული. „არამედ ძმასავით დაარიგეთ“ (2 თეს. 3:15). „ამიტომ შეგაგონებთ, სიყვარული გამოიჩინოთ მის მიმართ“ (2 კორ. 2:8). პიროვნებას, რომელმაც საკუთარ ცხოვრებაში გამოსცადა პრობლემები და სისუსტეები, ყველაზე უკეთ შესწევს სხვების სიყვარულით გამხსნელებისა და დახმარების უნარი. თავმდაბლობის სული უფრო მეტს მიაღწევს, ვიდრე კრიტიკის.

დისციპლინის გამოყენებისას წინამძღოლს უნდა ახსოვდეს ხუთი დირექტივა: (1) პირველ რიგში ჩაატარეთ სრულიად მიუკერძოებელი გამოკითხვა; (2) შემდეგ განიხილეთ დისციპლინის სასარგებლო შედეგი, როგორც პიროვნებასთან, ასევე საქმესთან მიმართებაში; (3) ეს ყველაფერი გააკეთეთ სიყვარულის სულით – იყავით ყოველთვის ყურადღებიანი; (4) ყოველთვის შეინარჩუნეთ ხედვა დამნაშავეს სულიერი აღდგენისა; (5) მუდამ ილოცეთ ამ საკითხზე.

წინამძღოლობა

წინამძღოლობა არის პასუხისმგებლობის მესამე სივრცე. სულიერმა წინამძღოლმა უნდა იცოდეს, სად მიდის, ვიდრე სხვების წინამძღოლობას განიზრახავს. უფროსმა მწყემსმა მოგვცა ამისი ნიმუში. „როცა თავისებს გამოუშვებს, იმათ წინ მიუძღვის და ცხვარიც მისდევს მას, რადგან იცნობენ მის ხმას“ (იოანე 10:4). „იდელური წინამძღოლი,“ თქვა ა. ტოზერმა, „არის ის, ვინც ისმენს ღვთის ხმას და თვლის, რომ ეს ხმა ეძახის მასაც და სხვებსაც.“ პავლე მოუწოდებს კორინთელ ქრისტიანებს ამის კეთებისაკენ: „ჩემი მომბაძავი იყავით, როგორც მე – ქრისტესი“ (1 კორ. 11:1). პავლემ იცოდა, ვისაც მიჰყვებოდა, სად მიდიოდა და შეეძლო სხვების მოწოდება, გაჰყოლოდნენ იქ, სადაც თვითონ მიდიოდა.

ადვილი არ არის ხალხის წინამძღოლობა, ზრდასრული ქრისტიანებისაც კი, რომელთაც უკვე საკუთარი მტკიცე შეხედულებები გააჩნიათ. წინამძღოლს არ შეუძლია უგუნური განცხადების გაკეთება თქვა დ. ჰოსტემ:

ჩვენნაირი მისიის წინამძღოლები შინაგანად მზადყოფნაში უნდა იყვნენ ოპოზიციასთან და იმ ადამიანებთან შესახვედრად, რომლებმაც მისიის მიერ აღებული კურსიდან გადაუხვიეს; ჩვენ უნდა შევძლოთ, შევწყვიტოთ მათი გეგმების განხორციელება, რაც არ უნდა ჯანსაღი და სასარგებლო ჩანდეს ეს გეგმები, მაშინ როცა იმ ადამიანებისაგან არ მიუღიათ თანხმობა, რომლებზეც ამ გეგმების განხორციელება მოახდენს გავლენას. ჰადსონ ტეილორი თავს მოვალედ თვლიდა, მრავალჯერ შეეცვალა, ან დროებით გვერდზე გადაედო შედეგიანი მიზნების განხორციელება, რის გამოც ისეთ მკაცრ ოპოზიციას აწყდებოდა, რომლის შედეგებიც უფრო მწვავე იყო, ვიდრე გეგმების განხორციელებისაგან მიღებული შედეგი იქნებოდა. მოგვიანებით, ხანგრძლივი და მოთმინებით სავსე ლოცვების შედეგად მრავალი მისი პროექტი წარმატებით განხორციელდა.

ინიციატივა

წინამძღოლი უნდა იყოს ინიციატორი. ზოგიერთ წინამძღოლს მიღწეული წარმატებების შენარჩუნების ნიჭი უფრო შესწევს, ვიდრე სახიფათო რისკზე წასვლა, ახალი იდეებისაკენ ლტოლვის გამოწვევაზე მეტად წესრიგის დაცვის უნარი. ნამდვილი წინამძღოლი უნდა იყოს როგორც მამაცი, ასევე მეოცნებე. იგი მზად უნდა იყოს გადასახტომადაც და სიჩქარის შესანარჩუნებლადაც. პავლე მუდამ რისკზე მიდიოდა, ყოველთვის ფრთხილობდა და ბევრს ლოცულობდა, მაგრამ ყოველთვის აღწევდა მიზანს.

წინამძღოლმა ან პროგრესული ინიციატივა უნდა აიღოს, ან სხვების შესაფერისი გეგმები შეიმუშაოს. წინ უნდა იდგეს და უკან მდგომებს აძლევდეს სწორ გზას და რჩევებს. იგი არ

ელოდება, როდის განვითარდება მოვლენები, არამედ თვითონ აკეთებს საქმეს. თვით-დამწყებია, ცდილობს ყოველთვის უკან ჩამოიჭოს მყარი მეთოდები და ერთი სული აქვს, პრაქტიკულად განახორციელოს ახალი იდეები.

რობერტ ლუის სტევენსონმა ასეთ დამოკიდებულებას უწოდა „სოკოს დამთრგუნველი“ უსაფრთხოება.

ჰადსონ ტეილორი რწმენის ისეთ ნაბიჯებს დგამდა, რაც სხვების თვალში რისკიან გეგმას ჰგავდა. ისტორიაში ყველაზე დიდ წარმატებებს მიაღწიეს ღმერთთან ახლოს მყოფმა მხნეობით სავსე და ფრთხილი რისკის გამწევმა წინამძღოლებმა.

უფრო მეტი მარცხი მოდის გადამეტებული სიფრთხილიდან, ვიდრე ახალი იდეების თამამი ექსპერიმენტიდან. მეგობარმა, რომელმაც მნიშვნელოვანი თანამდებობა დაიკავა ქრისტიან ევანგელისტთა მსოფლიო ალიანსში, თავისი ცხოვრების მიმოხილვისას აღმოაჩინა, რომ გაუბედაობის გამო უფრო მეტი მარცხი განიცადა, ვიდრე სხვა მიზეზთა გამო. არქივისკოპოს მოულის მეუღლემ თქვა: „ღვთის სასუფეველის საზღვრები წინ არასოდეს წაწეულა ზედმეტად ფრთხილი მესაზღვრე კაცებისა და ქალების მიერ.“

წინამძღოლმა არასოდეს არ უნდა უარყოს წინდახედული ხალხის რჩევები, რამაც შეიძლება მისია იხნას მარცხისა და დანაკარგისაგან. მაგრამ სიფრთხილემ ლაგამი არ უნდა ამოსდოს ხედვას, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც წინამძღოლმა იცის, რომ ღმერთი აკონტროლებს სიტუაციას.

პასუხისმგებლობის ნებით ალება ნიშანია წინამძღოლობისა. იესო ნავეს ძე გახლდათ ასეთი პიროვნება. მას არ უყოყმანია, გაჰყოლოდა მსოფლიოს უდიდეს წინამძღოლს, მოსეს. იესოს მოსეზე მეტი მიზეზი ჰქონდა მოვალეობისადმი შეუფერებლობისათვის, მაგრამ მან არ გაიმეორა მოსეს ცოდვა. არამედ სწრაფად მიიღო მოწოდება და შეუდგა საქმეს.

ელიას წაყვანის შემდეგ ელისემ თავი არ აარიდა საპასუხისმგებლო ნაბიჯის გადადგმას. თავზე დაცემული მანტიით მიიღო ნაჩუქარი ძალაუფლება და წინამძღოლი გახდა.

ზემოთმოყვანილ ყველა შემთხვევაში წინამძღოლები დარწმუნებულნი იყვნენ ღვთიურ მოწოდებაში. როცა ეს

პრობლემა მოგვარებულია, არავის არ სჭირდება ყოყმანი ღვთისგან მოცემული დავალების შესასრულებლად.

არქიეპისკოპოსი ბენსონი სხვა ეპოქაში ცხოვრობდა, მაგრამ მისი ცხოვრებისეული კანონები დღევანდლობასაც შეესაბამება:

- ენთუზიაზმით დაიწყე დღე.
- ნუ წუწუნებ შენს საქმეებზე ან უდროობაზე, გონივრულად გამოიყენე დრო.
- ნუ იწუწუნებ ფოსტის მიღებისას.
- ნუ გააზვიადებ შენს მოვალეობებს ტანჯულად თავის წარმოჩენის მიზნით, არამედ მოეკიდე საქმეს თავისუფლად და სიხარულით.
- ნურასოდეს გაამახვილებ ყურადღებას უმნიშვნელო საკითხებზე.
- ვიდრე გააკრიტიკებდე და პირზე დაადგებოდე დამნაშავეს, ღმერთისაგან ითხოვე იმ ადამიანის სიყვარული. დარწმუნდი ფაქტების სისწორეში; იყავი დიდსულოვანი განსჯისას, წინააღმდეგ შემთხვევაში თქვენს მიერ სხვების გაკიცხვა დაემსგავსება პროვოკაციას.
- ნუ დაიჯერებ ყველაფერს, რასაც მოისმენ; ნუ გაავრცელებ ჭორებს.
- ნუ ეძებ დიდებას, მაღლობას, პატივს ან ყურადღებას ძველი მსახურებისათვის.
- თავი აარიდე წუწუნს როცა თქვენს რჩევებს არ მიიღებენ, ან არ მოუსმენენ.
- არასოდეს წარმოაჩინო თავი სხვებზე უპირატესად.
- დაჟინებით ნუ ისაუბრებთ თქვენს საჭიროებებზე.
- ნუ ეძებთ წყალობას და სიმპათიას; ნუ მოითხოვთ სინაზეს, არამედ მიიღეთ ის, რაც მოვა.
- აიტანე საყვედური; სხვას ნუ გაუზიარებ და ნუ გადასცემ მას.
- გამოხატეთ მაღლობა, როცა ნდობას გამოთქვამენ თქვენი საქმის ან იდეების მიმართ.

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

- ა. ეს თავი მიმოიხილავს წინამძღოლის ოთხ მთავარ პასუხისმგებლობას: მსახურებას, გამოყენებულ დისციპლინას, წინამძღოლობას და ინიციატივას. რომელი მათგანისათვის ხართ მზად მსახურებაში შესასრულებლად? როგორ განავითარებთ თქვენს შესაძლებლობებს?
 - ბ. ზემოთჩამოთვლილი პასუხისმგებლობებიდან რომელი გეუცხოვათ ან არაკომფორტულად გრძნობთ თავს მასთან მიმართებაში? რატომ?
 - გ. კიდევ ერთხელ წაიკითხეთ დაკვირვებით არქივის კოპიის ბეკონის წინამძღოლობის წესების სია (იხ. თავის დასასრული).
- დაწერეთ ასო „დ“ იმ წესის გასწვრივ, სადაც თავს დამნაშავედ გრძნობთ; „მ“ მაშინ, როცა მოტივაციას გრძნობთ; ხოლო ასო „გ“ იმის გასწვრივ, რაც გამხნევებთ და განგამტკიცებთ.

წინამძღოლობის გამოცდა

*ღმერთმა გამოსცადა აბრაამი.
დაბადება 22:1*

*შემდეგ იესო წაყვანილ იქნა უდაბნოში
ეშმაკისაგან გამოსაცდელად.
მათე 4:1*

ყველა, ვისაც მინდობილი აქვს სულიერი ძალაუფლება, უნდა მოელოდეს გამოცდას, განსაცდელსა და სასამართლოს. რაც არ უნდა რთული და მოუხერხებელი იყოს გამოცდა, იგი ემსახურება წინამძღოლობის განწყობა-გასუფთავებას. იაკობის წერილის პირველი თავი გვიჩვენებს, რომ ყველაფერი ღმერთის ნებით არის დაშვებული და, შესაძლოა, დაგეგმილიც კი, რადგან იგი გვაძლევს გამოცდილებას და გვზრდის რწმენაში. განსაცდელები მოდიან ჩვენი წარმატების და არა ჩვენი დამარცხებისათვის. გამოცდა გვეხმარება განვითარებაში.

კომპრომისი

შეიძლება თუ არა შეთანხმების მისაღწევად პრინციპები გვერდზე გადავლოთ? სტანდარტების დაბლა დაწევა ყოველთვის უკან გადადგმულ ნაბიჯს ნიშნავს და კომპრომისი თითქმის ყოველთვის მოითხოვს ამას.

მოსესა და ფარაონს შორის დაპირისპირება კლასიკური მაგალითია ცდუნებისა კომპრომისზე წასასვლელად. როდესაც ფარაონმა გააცნობიერა, რომ მოსე ებრაელების ეგვიპტიდან

გაყვანას ფიქრობდა, ეშმაკური და ძალადობრივი გზები გამოიყენა მის იმედგასაცრუებლად. „ემსახურეთ ღმერთს, თუ გსურთ,“ – იყო ფარაონის დამხობის პირველი ნიშანი, „მაგრამ ეგვიპტეს ნუ დატოვებთ ამის გასაკეთებლად.“ ამის თანამედროვე შესატყვისი იქნებოდა: „რელიგია კარგია, მაგრამ ნუ გექნება მასზე ვიწრო წარმოდგენა. ნება არ მისცე რელიგიას, მოგაქციოს ქვეყნიერებისაგან იზოლაციაში.“

როცა ამ მიდგომამ არ გაამართლა, ფარაონმა სხვა ხერხს მიმართა: „თუ მაინც უნდა წახვიდეთ ეგვიპტიდან ღვთის თაყვანისსაცემად, შორს ნუ წახვალთ. რელიგია კარგია, მაგრამ ნუ იქნები ფანატიკურად შეყვარებული. შეძლებისდაგვარად ახლოს დარჩი ქვეყნიერებასთან.“

მიუხედავად ამისა, მესამე მცდელობამ სასურველ შედეგს მიაღწია: „დაე კაცები წავიდნენ და თაყვანი სცენ, ქალები და ბავშვები აქ დარჩნენ! თუ მაინც უნდა ჩამოშორდე ქვეყნიერებას, შენი ოჯახის წევრებს ნუ აიძულებ ამის გაკეთებას.“

ფარაონის ბოლო მოწოდება იყო სიხარბის გამოხატვა: „კარგი, წადით, მაგრამ ცხვრის ფარა და საქონლის ჯოგი აქ დარჩეს. შენი უცნაური რელიგიისადმი ვალდებულებას ნუ დართავ ნებას, ხელი შეგიშალოს და ჩამოგაშოროს საქმეში წარმატებას.“

ასეა, რომ მოსემ წმიდა სულიერი ინტუიციით გადაჭრა ყველა ძაფი „ჩლიქიც კი არ უნდა დარჩეს,“ თქვა მან (გამ. 10:26). ასე რომ, მოსემ ღირსეულად ჩააბარა ღვთის ხალხის წინამძღოლობის გამოცდა.

პატივმოყვარეობა

უდიდესმა წინამძღოლმა, მოსემაც, გაიარა ეს გამოცდა. მოსეს სინაის მთაზე ყოფნისას ხალხი კერპთაყვანისცემას დაუბრუნდა, ღმერთი ძლიერ განრისხდა და თქვა, „მოვსრავ მას შავი ჭირით და გავანადგურებ, შენგან კი ერს შევქმნი, მასზე უფრო ღილსა და ძლიერს“ (რიცხ. 14:12).

მოსეს საკმარისზე მეტად ჰქონდა მოსმენილი ხალხის გამუდმებული წუწუნი და ხშირად წარმართობაში დროის ფუჭად ხარჯვა. საკითხავია, რატომ არ მიიღო ეს ღვთიური წინადადება, როგორც ხალხის მოქმედების შესაფერისი საზღაური და რატომ

არ არჩია, ხელახლა დაეწყო პატარა ჯგუფთან ურთიერთობა, რომელსაც უფრო ადვილად გაუწევდა წინამძღოლობას.

როგორი გამოცდაა ღვთის მთიდან. პატივმოყვარეობის ნაცვლად მოსემ გამოავლინა კეთილშობილება და ღვთის დიდებაზე ზრუნვა და გზას აცდენილი ხალხისადმი წუხილი. წუთიერადაც კი არ დაუფლებია საკუთარი განდიდების აზრი მის ამაღლებულ გონებას. მოსემ ღოცვის საშუალებით დაიხსნა განწირული ხალხი საბედისწერო განაჩენისაგან.

გამოუვალი სიტუაცია

„როგორ გამოდის ეს ადამიანი შეუძლებელი სიტუაციებიდან?“ იკითხა ჯონ.რ. მოტმა წინამძღოლების მიმდევრებისაგან გარჩევის მიზნით. მოტი წინამძღოლებს მოუწოდებდა შეუძლებელი დავალებების შესრულებას, ადვილის ნაცვლად, რათა გამოემუშავენ ბინათ პიროვნული დაჯერებულობა, გუნდური მუშაობის სისტემა და რწმენა. „დიდი ხნის წინ შევწყვიტე იმ უმნიშვნელო საქმეების კეთება, რაც შეიძლება სხვებმაც ადვილად შეასრულონ“, – თქვა მან. ნამდვილი წინამძღოლი წინ დგამს ნაბიჯს და მზად არის თვალეში ჩახედოს გულგასატეხ მდგომარეობებს და კომპლექსურ პრობლემებს.

ღღევანდლობაში წინამძღოლებს ისეთი პრობლემები აქვთ, როგორიც არასდროს. თუ წინამძღოლს პოზიციის შენარჩუნება სურს, მისთვის ჩვეულებრივ ამბავს უნდა წარმოადგენდეს სირთულეების გადატანა.

მოსე გამოუვალ მდგომარეობაში ჩავარდა, როდესაც ისრაელმა მეწამულ ზღვას მიაღწია. მათ უკან იყო უდაბნო და ფარაონის არმია; წინ წყალი და ისრაელს არ ჰქონდა ნავეები. მოსე ჩიხში მოექცა, ხალხის აღშფოთება მატულობდა. წუწუნმა იმატა მორალურობის დაცემასთან ერთად: „განა ეგვიპტეში სამარხები არ იყო, აქ რომ წამოგვიყვანე დასახოცად?“

მოსე, დიდი რწმენის კაცი, ღმერთთან დარჩა. მისი ბრძანება აბსოლუტურ ფანტაზიად მოეჩვენა ერს, მაგრამ მიუხედავად ამისა, ამ კრიზისმა განსაზღვრა მოსეს წინამძღოლობის ფაქტი.

„ნუ შეშინდებით!“ – შეჰყვირა მან, მიუხედავად რეალური საშიშროებისა.

„მტკიცედ იდექით!“ – შეღალადა მან, როცა ფარაონი მისკენ მოემართებოდა.

„იხილეთ ღვთის მიერი ხსნა!“

იმ უცნაურ და მშვენიერ დღეს, ისრაელიანებმა დაინახეს ღვთის ხელი, იმედი განუმტკიცდათ, მტერი დამარცხდა. ეს არის ძალის მომცემი მაგალითი, რომ ღმერთი სიამოვნებით მიუძღვის ხალხს წინ და შემდეგ, მათი რწმენის საპასუხოდ, აჩვენებს ნებისმიერი შეუძლებელი სიტუაციიდან გამოსავალს.

ჰადსონ ტეილორმა ბევრი რთული მდგომარეობა გამოიარა, რათა ჩინეთი შეეძინა ქრისტეში. მან დაასახელა სამი მნიშვნელოვანი ფაზა, ღვთის წინაშე ყველაზე რთული დავალებების შესრულებისა – შეუძლებელი, რთული და შესრულებული.

გამოიარე შენი ცხოვრების მეწამული ზღვა,
სადაც შენი მცდელობის მიუხედავად,
არ არის გზა, არც წინ და არც უკანდასახვევი,
არ არის სხვა გზა გარდა მასში გავლისა?

მაშინ დაელოდე ღვთის ნათელს,
ვიდრე შენი შიშის სიბნელე გაივლის,
ის მოავლენს ქარს, შეაჩერებს წყლებს,
როცა ეტყვის შენს სულს, „წინ!“

დილით, ამაღლებულ ღრუბელსა
და ღმერთს იხილავ მხოლოდ;
იგი წაგიძღვება მეწამული ზღვიდან
შენთვის უცნობ ადგილისაკენ.

შიში გაივლის და, როცა უკუქცეულ მტერს იხილავ,
მეტად აღარ შეშინდები;
მისი დიდება უნდა იგალობო ახალ მიწაზე,
მისი ხელის მიერ შექმნილ ადგილზე.

ანნიე ჯონსონ ფლინტი

მარცხი

ბევრი ადამიანი, რომლებიც კარიერის უმაღლეს მწვერვალზე იმყოფებიან, გულში ჩუმად ატარებენ მარცხის განცდას. ალექსანდრე მაკლარენმა, ბრიტანეთის დიდმა მქადაგებელმა, შესანიშნავად იქადაგა დიდი ჯგუფის წინაშე, მაგრამ მარცხის განცდისაგან გამწარებული შებრუნდა კათედრიდან. „მეტად აღარ უნდა ვიქადაგო ასეთ შეხვედრაზე“, – თქვა მან.

დიდი ხომ არ იყო მისი მოლოდინი? ან ეშმაკმა ხომ არ შეიტანა მასში მწუხარების განცდა, სიხარულის ნაცვლად?

როგორ გაართმევს თავს წინამძღოლი მარცხს (ან უბრალოდ მარცხის განცდას), განსაზღვრავს მის მომავალს. პეტრე განადგურებული ჩანდა ქრისტეს უარყოფის შემდეგ, როგორც წინამძღოლი, მაგრამ მონანიებამ და სიყვარულმა გაუღო კვლავ კარი ახალი შესაძლებლობებისაკენ, და პეტრეს წინამძღოლობის უნარმა გავლენა იქონია მთელს ქრისტიანულ სამყაროზე. „ხოლო სადაც ცოდვა გამრავლდა, უფრო გაუხვდა მადლი.“

ბიბლიის უმეტესმა გმირებმა გამოიარეს მარცხი, მაგრამ გადაიტანეს. მაშინაც კი, როცა მარცხი ძალიან მძიმე იყო; მათ ვინც ხელახლა იპოვა წინამძღოლობის ძალა, უარყო მტვერში წოლა და საკუთარ ტრაგედიაზე კეთილნი. მარცხმა ისინი მიიყვანა ღვთის მადლის უდიდეს შემეცნებად. მათ შეიცნეს ღმერთი, რომელიც იძლევა მეორე და ხანდახან მესამე და მეოთხე შესაძლებლობებს.

ისტორიკოსმა ჯეიმს ანთონი ფრაუდმა თქვა: „ადამიანი შეფასებული უნდა იქნას თავისი ცხოვრებით, და არა რომელიმე განსაკუთრებული გამოცდით. მოციქული პეტრე, წინასწარი გაფრთხილების მიუხედავად, სამჯერ უარყოფს მოძღვარს; იმ მოძღვარს, რომელმაც რაკი იცოდა პეტრეს ბუნებრივი სისუსტეები, აირჩია იგი მოწაფედ.“

წარმატებულმა წინამძღოლებმა ისწავლეს, რომ არც საკუთარი და არც სხვისი მარცხი არ არის ადამიანის ცხოვრების ბოლო. არავინაა სრულყოფილი და არავინ არის ყოველთვის მართალი. მარცხმა და შეუსაბამობის განცდამაც კი შეიძლება გამოიწვიოს მორჩილება, რაც იმას ემსახურება, რომ შეახსენოს წინამძღოლს, სინამდვილეში თუ ვინ მართავს სიტუაციას.

ექვნიანობა

წინამძღოლების უმეტესობა დროდადრო აწყდება მეტოქეებში ექვნიანობის პრობლემას. მოსემაც გაიარა ეს გამოცდა. ექვნიანობა ეშმაკის იარაღია.

მოსეს პირველად საკუთარი ოჯახის წევრები აუშხედრდნენ. მათ დაავიწყდათ, რომ მოსეს, კეთილშობილური გადაწყვეტილების გარეშე რომ გამოეყვანა ისრაელიანები ეგვიპტიდან, ისინი ჯერაც თავიანთი ბატონების უფლის ქვეშ იქნებოდნენ.

ამ დროისათვის მირიამი უკვე ასაკში იყო და უფრო მეტი უნდა სცოდნოდა. მოსეს წინააღმდეგ ჭორი გაავრცელა, ეთიოპიელ ქალთან ქორწინების გამო. რასობრივი სიძულვილი მხოლოდ ამ საუკუნის პრობლემა არ არის. მირიამი აღშფოთდა უცხოელის შემოჭრით და სუსტი აარონიც ჩაითრია შეთქმულებაში.

მეორე ადგილით უკმაყოფილო მირიამი და აარონი, ეშმაკის მიერ ამოქმედებულნი, მოსეს ჩამოგდებას ცდილობენ. ღალატი ღვთისმოსაობად შემოსეს: „მხოლოდ მოსეს მიერ ლაპარაკობს ღმერთი?... განა ჩვენი მეშვეობითაც არ ლაპარაკობს?“

მათ ღრმად დაჭრეს მოსეს გული, მაგრამ მას არაფერი უთქვამს თავის დაცვის მიზნით. მისი მთავარი საფიქრალი ღვთის დიდება იყო და არა საკუთარი პოზიცია და პრივილეგია. „და მოსე იყო კაცი ძალზე თავმდაბალი, დედამიწის ზურგზე მცხოვრებ ყველა ადამიანთაგან“ (რიცხვ. 12:3). მოსემ ღირსეულად დაიცვა სიჩუმი. ცხადია, რომ ღმერთი არ დაუშვებდა თავისი ერთგული მსახურის ავტორიტეტის შელახვას, რადგან წყენა საზოგადოების თვალში მოხდა, სასამართლო და სასჯელიც სახალხოდ უნდა მიზღვოდა ღმერთს. „და ღრუბელი განშორდა კარავს. და აჰა, მირიამი თოვლივით დაფარა კეთრმა, და შეხედა აარონმა მირიამს, და აჰა, კეთრი მოსდებია მას“ (რიცხ. 12:10). ასეთი გადაწყვეტი სასჯელი ლაპარაკობს მისი ცოდვის სერიოზულობაზე და კიდევ ერთხელ გამობრწყინდა მოსეს სიდიადე. ერთადერთი პასუხი იყო დისთვის ლოცვა და ღმერთმაც წყალობით უპასუხა გულმოწყალებას.

წინამძღოლისათვის ეს ნათელი მაგალითია. პიროვნებას, რომელიც წინამძღოლის მოვალეობას ღმერთის დავალებით ასრულებს, არ სჭირდება თავისი საქმიანობის ექვნიანი და

მოღალატე მეტოქეებისაგან დაცვა. ასეთი წინამძღოლი დაცულია ზეციური მამის მიერ. ჭეშმარიტად, ღმერთი გვაჩვენებს, თუ როგორი ავისმომასწავებელია მისი სიტყვები მირიამისათვის: „და როგორ არ გეშინიათ მოსეს, ჩემი მსახურის, წინააღმდეგ ლაპარაკისა?“ (რიცხ. 12:8).

მოსემ მეორე განსაცდელი გამოიარა აარონის და მის წინააღმდეგ ამხედრებული კორახისა და მისი მიმდევრებისაგან. კორახი ფიქრობდა, რატომ მაინცდამაინც ორ ადამიანს უნდა ესარგებლა მაღალი წოდების პრივილეგიით? განა სხვები (თუნდაც თვითონ), ჩამორჩებოდნენ მათ და იგივეს არ იმსახურებდნენ?

კიდევ ერთხელ თქვა უარი მოსემ საკუთარი თავის დაცვაზე. ღმერთი ჩაერია, განაჩენი გარდაუვალი იყო, ახლა მოსე უფრო მეტად ამაღლდა, კიდრე ოდესმე, ხალხში კი ღვთისმოშიშება გაიზარდა.

ღმერთი დაიცავს თავის არჩეულ წინამძღოლებს და პატივს მიაგებს მათ. წინამძღოლებს არ სჭირდებათ თავიანთ სამსახურში საკუთარი უფლებების დაცვა.

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

ა. როგორ გავლენას ახდენს წინამძღოლობასთან თქვენს დამოკიდებულებაზე გამოცდებისა და სირთულეების დაპირებები? ეს გაფრთხილებაა შენთვის, გამოწვევა, თუ მიზეზი, რომ ზურგი აქციო წინამძღოლობას?

ბ. ამ თავში აღნიშნული გამოცდებიდან რომელი მათგანი გაიარეთ უკვე? როგორ გამოხვედით მდგომარეობიდან?

გ. მოსეს მიერ გადატანილი სხვადასხვა გამოცდებიდან, და თავისი პასუხებიდან, რომელი აღმოჩნდა თქვენთვის, როგორც წინამძღოლისათვის ყველაზე მნიშვნელოვანი დახმარება?

არჩევის ხელოვნება

*და ამოარჩია მოსემ უნარიანი კაცები მთელი
ისრაელიდან და დაუნიშნა ისინი მეთაურებად
ხალხს... და განსჯიდნენ ხალხს ყოველთვის. დიდი
საქმე მოსესთან მოჰქონდათ, ხოლო ყოველ
მცირე საქმეს თავად განსჯიდნენ.
გამოსვლა 18:25-26*

წინამძღოლის უნარიანობის კიდევ ერთი დამახასიათებელი ნიშანია სხვების უნარისა და შესაძლებლობების გამოცნობა, შესაფერისი უნარების მიხედვით ხალხის იმ საქმეზე თავმოყრა, სადაც მაქსიმალურად დაიხარჯებიან. სხვების მიერ საქმის წარმატებით შესრულება არის წინამძღოლობის უმაღლესი უნარი. დუით ლ. მუდმა, გამჭრიახმა მოსამართლემ, ერთხელ თქვა, რომ ვამჯობინებდი ათასი კაცი მიმეღო სამსახურში, ვიდრე მე გამეკეთებინა ათასი კაცის საქმე.

დ. ე. ჰოსტემ თქვა: „ნიჭების დაფასების უნარი დადებითად ცვლის ადამიანებს, რის შემდეგაც ხელი უნდა შეუწყო მათ თვიანთი პასუხისმგებლობების შესრულებაში, ეს არის მთავარი თვისება ჩვენი მსგავსი მისიების წინამძღოლებისათვის.“

საქმეში ადამიანის გონივრული დანიშვნა დაიცავს წინამძღოლს იმ იმედგაცრუებისაგან, რასაც ოთხკუთხედი სოლით მრგვალი ორმოს გამაგრების მცდელობას მოჰყვება.

გადააბარო პასუხისმგებლობები, საქმის შესრულების ავტორიტეტთან ერთად, ყოველთვის ადვილი არ არის იმ ადამიანებისათვის, რომლებიც დიდ სიამოვნებას განიცდიან ძალაუფლების გამოვლენისას. მათთვის

ადვილია პასუხისმგებლობების გადაბარება, მაგრამ არ უხარიათ მმართველი ძალაუფლების ხელიდან გაშვება. ზოგიერთი წინამძღოლი მეტოქეობას გრძნობს ქვემდგომი პიროვნებებისაგან და აქედან გამომდინარე, არ ახარებს ძალაუფლების გადაცემა. ასეთი მიზეზის მიუხედავად, მაინც უსამართლობაა, უარი ვთქვათ უფლებამოსილებების გადანაწილებაზე. ასეთი მიდგომით შეუძლებელია საქმეში კმაყოფილებისა და ეფექტურობის მიღწევა. ასეთი დამოკიდებულება გაგებულია როგორც ნდობის ნაკლებობა, რაც ხელს უშლის თანამშრომლებთან კარგი დამოკიდებულების შენარჩუნებას და წინამძღოლობისათვის გაწვრთნილი ხალხი ვერ შეძლებს სრულად გამოავლინოს შესაძლებლობები. ხალხის დანიშვნაში განცდილი მარცხი გულისხმობს, ღვთის მიერ ბოძებული ადამიანური რესურსების ცუდ მართვას!

შესაძლოა, დაქვემდებარებული პირი უფროსივით ვერ ასრულებს ყველაფერს, მაგრამ გამოცდილება აჩვენებს, რომ ეს არ არის მიზეზი. თუ ახალგაზრდებს მივცემთ საქმის კეთების შესაძლებლობას, უკეთეს შედეგს მივაღწევთ, რადგან ისინი უკეთ გრძნობენ თანამედროვე ცხოვრების პულსს. ყოველ შემთხვევაში, როგორ შეიძენს ახალგაზრდა ხელმძღვანელი გამოცდილებას, თუ არ გადავცემთ პასუხისმგებლობასა და საქმის კეთების უფლებას?

წინამძღოლის წარმატება განისაზღვრება მის მიერ საქმეზე ხალხის დანიშვნის უნარით. ერთკაციანი ოფისი ვერასოდეს ვერ გაიზრდება იმ ტვირთზე მეტად, რომლის ზიდვაც მხოლოდ ერთ კაცს შეუძლია.

დელეგირებაში მარცხის განცდა წინამძღოლს ითრევს მეორეხარისხოვანი საქმეების შესრულების ჭაობში, გადატვირთავს და მთავარი საქმიდან ყურადღებას სხვა საკითხებზე გადააქანინებს. მის ქვემომდგომი ხალხი ვერასოდეს ვერ შეძლებენ საკუთარი პოტენციალის გამოვლენას. ზოგ შემთხვევაში კი, საქმის მარტო კეთება, წვრილმანი პატივმოყვარეობის შედეგია.

წინამძღოლმა უმაღლესი ნდობა უნდა გამოავლინოს თავის მიერ დანიშნული ხალხის მიმართ. ა. ბ. სიმპსონი ენდობოდა თავის მიერ დაარსებული სკოლების დირექტორებს, თავისუფლებას

აძლედა საკუთარი ნიჭების გამოსავლენად. თუ შეეშლებოდათ რამე, სიმპსონი ამას საკუთარ მარცხად განიცდიდა, რადგან მან აირჩია ისინი.

დაქვემდებარებული პირები უკეთესად მოქმედებენ, როდესაც მხარდაჭერას გრძნობენ ხელმძღვანელებისაგან, მნიშვნელობა არა აქვს წარმატებით დასრულდა თუ არა პროექტი, თუკი ისინი თვითნებ მოვალეობის ფარგლებში მოქმედებდნენ. კომუნიკაციის ნაკლებობას ხშირად გამოუწვევია მრავალი პრობლემა და უკმაყოფილება.

პოლ საპერმა თქვა თავის კომპანიონ ჯონ რ. მოთის შესახებ:

ბოლო ათი წლის განმავლობაში, პოლონეთში, ჩემს ყველაზე დიდ რესურსს წარმოადგენდა მისი მხდაჭერა. ჩემთვის ყველაზე დიდი სიამაყეა მისი ჩემდამი ნდობა. რა თქმა უნდა, ჩემი ერთ-ერთი უდიდესი მოტივია, ვიყო მისი მხდაჭერის ღირსი და გავამართლო მისი ჩემდამი მოლოდინი.

დანიშვნის ბიბლიური პრინციპის ყველაზე კარგი მაგალითია, გამოსვლის მე-18 თავი, ითროს, მოსეს სიმამრის, ამბავი.

არაორგანიზებული, ყოფილი მონების ურდო გამოვიდა ეგვიპტიდან. მე-18 თავში უკვე ჩანს ახალი ერის სულის ჩამოყალიბების ნიშნები. ითრომ დაინახა, რომ მოსეს აუტანლად მძიმე ტვირთი აწვა მხრებზე — დილიდან საღამომდე ხალხის პრობლემების განხილვა. მოსე გახლდათ კანონმდებელი; მოსე იყო ხალხის გამსამართლებელი; მოსეს ეჭირა აღმასრულებელი პოზიცია ახალ ერში. მის გადაწყვეტილებებს ისე იღებდა ხალხი, როგორც ღმერთის ნებას.

ითრომ დაინახა, რომ მოსეს ასე გაგრძელება აღარ შეეძლო და ორი მტკიცე მოსაზრება წამოაყენა საქმეზე ხალხის დანიშვნის შესახებ. პირველი, „დაუძლურდებით შენცა და ეს ხალხიც, რომელიც შენთან არის, რადგან მძიმეა შენთვის ეს საქმე. ვერ შეძლებ მართო შენ ამის კეთებას“ (გამოს. 18:18) მოსემ თავისი შესაძლებლობების ზღვარს მიაღწია, ალბათ, გადასცდა კიდეც ფიზიკური და ემოციური შესაძლებლობების ზღვარს. მეორე, პრობლემის გადაწყვეტის მეთოდი იყო ნელი და ხალხს

მეტის მოთმენა აღარ შეეძლო. ძალაუფლების გაზიარება და გადანაწილება დააჩქარებდა მოქმედებას და ხალხი კმაყოფილი დაბრუნდებოდა შინ (გამოს. 18:23).

შემდეგ ითრო სთავაზობს ორნაწილიან გეგმას. მოსე გააგრძელებდა სულიერი პრინციპების სწავლებას და კანონიერ წინამძღოლობას. იგი ყველაზე რთულ შემთხვევებსაც განიხილავდა. მაგრამ მისი მთავარი საქმე იქნებოდა კომპეტენტური, სანდო და ერთგული ადამიანების შესაფერის ადგილებზე დანიშვნა.

ითრომ ბრძნულად ილაპარაკა, მოსე მოკვდებოდა ამ დაძაბულობისაგან და ქაოსს დატოვებდა ერში გაწვრთნილი წინამძღოლების გარეშე, თუ არავინ არაფერზე იქნებოდა მის გარდა პასუხისმგებელი. მრავალი მისიონერული ორგანიზაცია თუ ეკლესია გაუნადგურებია მარცხს წინამძღოლების წვრთნაში.

მოსემ დაუჯერა ითროს რჩევას და ბევრი სასარგებლო მოვლენაც დაინახა მასში. ახლა მას შეეძლო დიდ პრობლემებზე ყურადღების გამახვილება. მის გარშემო მყოფებში ბევრი ფარული ნიჭი აღმოაჩინა. ის ნიჭიერი ადამიანები, რომლებიც მოსეს განმაქიქებლები გახდებოდნენ მისი მარტო მუშაობის შემთხვევაში, ახლა მასთან ერთად ებრძოდნენ პრობლემებს. სახალხო პრობლემები ეფექტურად წყდებოდა და მოსემ სიცოცხლეშივე დაუღო საფუძველი ეფექტური წინამძღოლობის საქმეს.

ითრომ დროულად გაამხნევა მოსე სულიერი პრინციპების განაწილებაში. „და თუ ასე გააკეთებ და ღმერთიც გიბრძანებს, მაშინ შენც გაუძლებ და მთელი ეს ხალხიც მშვიდობით მივა თავის ადგილზე“ (გამოსვ. 18:23). ითრომ ღვთის ძალაუფლებას დაუმორჩილა თავისი რჩევა. ღმერთი იღებს პასუხისმგებლობას მაშინ, როცა თავის მსახურს რაიმეს გაკეთების უნარი არ შესწევს. ზოგს სხვებზე უკეთ შეუძლიათ იმავე საქმის კეთება, სწორედ ეს მომენტი უნდა იქნას სწორად დანახული დანიშვნის შემთხვევაში. მაგრამ თუ მეორეხარისხოვანი საქმე სრულყოფილად ვერ შესრულდა, დანიშვნა მაინც ბრძნულ ქმედებად მოიაზრება. მოსე, ალბათ, ყველაზე უკეთესი მოსამართლე იყო მის დაქვემდებარებაში მყოფ

მოსამართლეებში, მაგრამ მოსეს რომ მარტო გაეგრძელებინა მოღვაწეობა, მალე დასრულდებოდა მისი კარიერა. ითროს სულიერი ინტუიცია ჩანს მის მიერ კადრების სწორად შერჩევის თვისებაში: უნარიანი ადამიანების საქმიანობის შედეგები განუზომელია; ღვთისმოსავი კაცები, ღვთის შიში კი სიბრძნის დასაბამია; ღირსების კაცები, რომლებიც გაურბიან ქრთამსა და სიზარბეს.

დიდი შეცდომაა იმაზე მეტი ვალდებულების აღება, ვიდრე შეგვიძლია გავაკეთოთ. სათნოება არ არის იმაზე მეტის კეთება, ვიდრე ჩვენი მოწოდებაა ამ საქმეში. კარგს ვიზამთ, თუ ჩვენი შესაძლებლობის ფარგლებს გავაცნობიერებთ. ხშირად ჩვენს ითროებს უკეთესად შეუძლიათ ჩვენი საქმიანობის ხარისხის გარჩევა და ჩვენც უნდა მოვუსმინოთ მათ. თუ ბუნებრივ კანონებს დავარღვევთ — ადამიანი ერთდროულად ვერ იმუშავებს და ვერ დაიბინებს — ჩვენ ვერ ვიქნებით გამონაკლისი. თუ არ დავემორჩილებით ადამიანურ გამოცდილებას და შესაძლებლობებზე მეტ მოვალეობებს მოვეჭიდებით, ღმერთი ვერ აიღებს შედეგებზე პასუხისმგებლობას.

მისიონერი წინამძღოლები მზად უნდა იყვნენ ერებისათვის პასუხისმგებლობის გადასაცემად, მათ მიერ სულიერი მოწიფულობის გამოვლენის შემთხვევაში. შემდეგ მისიონერი მზად უნდა იყოს მათ დასახმარებლად, მაგრამ ნაკლებად უნდა ჩაერიოს საქმეში, უნდა უწინამძღვროს ერს გამოცდასა და შეცდომებში, რათა მათაც შეძლონ სულიერი ხელმძღვანელობის შესწავლა, როგორც თქვენ. ამ გზით ადამიანების დანიშვნა პასუხობს დავალებას, აღმოაჩინო, გაწრთვნა და გამოიყენო ქრისტიანი თანამშრომლების ფარული და ბუნებრივი ნიჭები. დასაწყისისათვის მნიშვნელოვანია, ბრძნულად თვალყურის დევნება, მაგრამ ჩარევა მხოლოდ გამოუვალ მდგომარეობაშია დაშვებული. თვალყურის დევნების შეგრძნება ანადგურებს თავდაჯერებულობას.

როცა სანგსტერი დანიშნეს ბრიტანეთის მეთოდისტური ეკლესიის შიდა მისიის დეპარტამენტის გენერალურ მდივნად, მან ყველა თანამშრომელს მისცა დავალებები, გაუნაწილა პასუხისმგებლობები და შესთავაზა ზედამხედველობა. მას არასოდეს უნანია მათდამი ასეთი ნდობის გამოხატვის გამო.

სანგსტერზე ამბობდნენ: „ალბათ მისი წინამძღოლობის ყველაზე დიდი უპირატესობა იყო დელეგირებისა და ასისტენტების ფრთხილად არჩევის მნიშვნელობის ცოდნა. იგი ყოველთვის დიდი ხელოვანი იყო ამ საქმეში.“

დიდი მისიონერული გაერთიანების ხელმძღვანელზე მისი თანამშრომლები წერდნენ: „წინამძღოლობის ისეთი დიდი ნიჭი ჰქონდა, რომ არასოდეს ერეოდა მისდამი დაქვემდებარებული თანამშრომლების საქმეში. ყოველ მათგანს ჰქონდა საკუთარი საქმის კეთების საშუალება.“ სხვა თანამშრომელი წერდა: „მან იცოდა, რისი გაკეთება შეეძლო ხალხს და ხედავდა, რომ აკეთებდნენ, მარტო ტოვებდა მათ თავიანთი შესაძლებლობების უკეთესად რეალიზების მიზნით და მხოლოდ მაშინ ჩაერეოდა, თუ საქმე არასწორად წარიმართებოდა.“

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

- ა. რა იყო თქვენთვის ყველაზე სასარგებლო გამოცდილება საქმეზე დანიშნვისა და პასუხისმგებლობების მიღებისას?
- ბ. რამდენად სწორად დანიშნეთ ადამიანები პოზიციებზე? როგორ და როდის განამტკიცა დანიშნვამ თქვენი წინამძღოლობის ეფექტურობა?
- გ. როგორი ადამიანები შეიძლება განვითარდნენ თქვენს გარშემო, თუ დანიშნავთ მათ გარკვეულ პოზიციებზე და მისცემთ შესაძლებლობების გამოვლენის საშუალებას.

წინამძღოლების შეცვლა

*მოსე, ჩემი მსახური, მოკვდა. ახლა ადექი და
გადალახე იორდანე მთელ ხალხთან ერთად
იმ ქვეყნისაკენ, რომელსაც მე ვაძლევ მათ,
ისრაელის ძეთ... როგორც მოსესთან ვიყავი, ასევე
ვიქნები შენთან.
იესო ნავე 1:2,5*

პიროვნების წინამძღოლობის საბოლოო გამოცდა არის, მისი წასვლის შემდეგ ორგანიზაციის სიჯანსაღე. ჭეშმარიტებას შეიცავდა გამალიელის ფარისევლებისადმი რჩევა: „დაანებეთ თავი ამ ადამიანებს და გაუშვით ისინი, რადგან თუ ადამიანისაგან არის ეს ზრახვა ან საქმე, ჩაიფუშება, ხოლო თუ ღვთისაგან არის, მაშინ თქვენ ვერ ჩაფუშავთ მას და, ვაითუ, ღვთის მოწინააღმდეგენი აღმოჩნდეთ“ (საქ. 5:38-39). ღვთისაგან შთაგონებული და სულიწმიდის პრინციპებით აშენებული საქმე გაუძლებს წინამძღოლის ცვლილების შოკს და დაწყებული საქმე წარმატებით გაგრძელდება.

ხანდახან ღმერთს ვამცირებთ იმიტომ, რომ დიდი წინამძღოლის გარდაცვალება ღვთისათვის სიურპრიზია და სასწრაფო მოქმედება ესაჭიროება მდგომარეობის გამოსასწორებლად. შეიძლება, ჩვენ განვიცადოთ გაკვირვება და აღშფოთება, მაგრამ საჭირო არ არის ღვთის კიდობნის სვე-ბედის გამო შოკში ჩავარდნა. ქრისტიანული წინამძღოლობა განსხვავდება ამქვეყნიურისაგან. ღმერთი ირჩევს და ამზადებს წინამძღოლებს სასუფევლისათვის (მარკ. 10:40). ღვთის არც ერთი საქმე არ იქნება მიტოვებული საბოლოო შედეგის მიღწევამდე.

დიდი საქმეები ხშირად განიცდიან კრიზისის დამფუძნებლის გარდაცვალების გამო, თუმცა ასეთი კრიზისი საბედისწერო არ არის. ლაიმენ ბიჩერმა თქვა, რომ სასოწარკვეთილებაში ჩავარდა, როდესაც ამერიკის მისიონერთა საბჭოს პირველი მდივანი გარდაიცვალა. ბოლოს, როდესაც მესამე მდივანმა კომპეტენტურობა გამოავლინა საქმეში, ბიჩერმა დაიწყო ფიქრი, რომ ღმერთს თანაბარი შესაძლებლობები ჰქონდა ხელთ საქმის ბოლომდე მისაყვანად. როცა თვითონ ბიჩერი გარდაიცვალა, ზოგიერთებმა დაიჯერეს, რომ შეუძლებელი იყო მისი შემცვლელის პოვნა. მაგრამ გამოჩნდა ბიჩერისნაირი თავშეკავებული, დოქტრინის კარგად მცოდნე და მისიონერული ნიჭით დაჯილდოებული, ახალი წინამძღოლი – ღვთის სასურველ დროს და სასურველი გზით.

ჭეშმარიტად, ღმერთს ჰყავს სასუფეველისათვის აუცილებელი ნიჭებითა და ერთგულებით აღჭურვილი ადამიანები.

მიუხედავად იმისა, რომ ვერ ვხედავთ, ღმერთი ყოველთვის აკონტროლებს თუ არა სიტუაციას და წინამძღოლობისათვის ამზადებს თუ არა თავის მიერ არჩეულ ადამიანებს, როდესაც კრიზისი დგება, ღმერთი პოულობს გამოსავალს და პოულობს შესაფერის ადამიანს. ხშირად ორგანიზაცია ადვილად ვერ ხედავს ასეთ ცვლილებას, მაგრამ დრო გამოაჩენს მას.

ისრაელისათვის დიდი საჩუქარი იყო აღთქმულ მიწაზე მოსეს, დავითისა და ისაკისნაირი ადამიანები. ღვთის უდიდესი საჩუქარი ყოველთვის არის მსახური, რომლის მეშვეობითაც ის მოქმედებს. მისი ეკლესიისათვის გაღებული ყველაზე დიდი მსხვერპლი იყო წინამძღოლობისათვის გაწვრთნილი თორმეტი მოციქული.

წარმოიდგინეთ, როგორი თავგზააბნეულნი იყვნენ ისრაელიანები, როდესაც მოსეს მათგან განშორების დრო მოახლოვდა. მთელი ოთხი ათწლეულის განმავლობაში ისრაელიანები მას შეჰყურებდნენ პრობლემების გადაჭრისა და გზის გაკვალვის საქმეში. მოსე გადასცემდა ხალხს ღვთის ნებას. მართალია, სამოცდაათი უხუცესი მსახურობდა მის დაქვემდებარებაში, მაგრამ არც ერთი მათგანი არ იყო მოსეს მსგავსი. მოსეს სიკვდილი ქანაანში შესვლის კრიზისს დაემთხვა. ხალხს უჭირდა იმის დაჯერება, რომ ღმერთს ახალი

ხელმძღვანელი ჰყავდა რეზერვში. მაგრამ იესო ნავეს ძე იყო სამზადისში, და კრიზისმა წამოსწია იგი წინ.

ანალოგიური სიტუაცია მეორდება მთელი ისტორიის მანძილზე; ყოველი თაობა სწავლობს იმავე მაგალითს. ყოველი გამოჩენილი ხელმძღვანელის დაკარგვა იწვევს მსგავს ეჭვებსა და შიშს. რა უნდა ექნათ მეთოდისტებს ვესლის გარეშე? რას იზამდა ხსნის არმია ბუთის გარეშე? რა მოხდება ჩვენს ეკლესიაში, ხუცესი რომ წავა?

დიდების ბილიკი ყოველთვის სასაფლაოსკენ მიდის, მაგრამ ახალი დიდება გამობრწყინდება. უდიდესი ხელმძღვანელი აუცილებლად სიკვდილის ან სხვა რაიმე მნიშვნელოვანი მიზეზის გამო უნდა წავიდეს და დანაკარგის გაცდა განისაზღვრება წინამძღოლის სიდიადის მიხედვით. მაგრამ პერსპექტივაში ეს ტრაგედია დანახულია, როგორც საქმისათვის სასიკეთოდ სიტუაციის შემობრუნება.

მხოლოდ ხელმძღვანელის გარდაცვალების შემდეგ აშკარავდება სრულად მისი ხასიათი და მიღწევები. ისრაელმა მოსეს გარდაცვალების შემდეგ იხილა მისი დასრულებული საქმის სიდიადე. „სიკვდილზე ყურადღების გამახვილება სრულყოფილ სახეს აძლევს ცხოვრების გაკვეთილს.“

ამავდროულად, წინამძღოლის წასვლა ამცირებს მის პერსონას ღმერთის საქმესთან მიმართებაში. რაც არ უნდა დიდი ყოფილიყო მისი მიღწევები, არავინ არის შეუცვლელი. დრო მოვა, როცა მისი საქმეში განსაკუთრებული მონაწილეობა აღარ არის საჭირო. ყველაზე ნიჭიერი ხელმძღვანელიც კი შეზღუდულია შესაძლებლობებში, რაც ცხადად ვლინდება მემკვიდრის გამოჩენის შემთხვევაში, რომელსაც წინამორბედზე მეტი წარმატება მოაქვს საქმიანობისათვის. ხშირად, ნაკლებად ცნობილ მემკვიდრეს დამფუძნებელზე უკეთ მიჰყავს საქმე განსაკუთრებული ნიჭების გამო. უნდა წარმოვიდგინოთ, რომ იესო ნავე მოსეზე უკეთ იყო აღჭურვილი ქანაანის ასაღებად.

ძლიერი და მბრძანებელი ხელმძღვანელის წასვლა ყოველთვის ათავისუფლებს ადგილს სხვა წინამძღოლების გამოჩენისათვის. ხშირად მოულოდნელი პასუხისმგებლობების დაკისრებით, ხელქვეითს ეძლევა იმ თვისებების განვითარების შესაძლებლობა, რომელსაც ვერც ის და ვერც მისი

გარშემომყოფები ვერ წარმოიდგენდნენ. იესო ნავე ვერასოდეს ჩამოყალიბდებოდა გამოჩენილ წინამძღოლად მოსეს ერთ-ერთ ხელქვეითად რომ დარჩენილიყო.

წინამძღოლების ცვლილება ღმერთს აძლევს საშუალებას, გამოავლინოს საქმის დასრულების მრავალფეროვანი პროცესი. ნებისმიერ საკითხში მისი რესურსი ამოუწურავია. თუ ადამიანი ფლობს უდიდეს ნიჭს, მაგრამ ღმერთს არ გადასცემს განსაკარგავად, ამით ღმერთი არ მარცხდება. ღმერთი ნაკლები ნიჭისმქონე ადამიანს, მაგრამ ღვთისმსახურებისათვის სრულად მობილიზებულს, აიყვანს და საკუთარი ძალით აღჭურავს. ამას გულისხმობდა პავლე, როცა კორინთელებს წერდა,

შეხედეთ, ძმებო, ვინ ხართ მოწოდებულნი: ბევრი არ არის ხორციელად ბრძენი, ბევრი არ არის ძლიერი და ბევრი არ არის ხორციელად ბრძენი, ბევრი არ არის ძლიერი და ბევრი არ არის წარჩინებული, არამედ ქვეყნიერების უმეცარნი ამოარჩია ღმერთმა, რათა შეარცხვინოს ბრძენნი, და ქვეყნიერების უძლურნი ამოარჩია ღმერთმა, რათა შეარცხვინოს ძლიერნი. ქვეყნიერების მდაბიონი ამოარჩია ღმერთმა და დამცირებულნი, და არარად შერაცხილნი, რათა გააუქმოს ღირებული, რომ არც ერთი ხორციელი არ იქადეს ღვთის წინაშე (1 კორინთელთა 1:26-29).

ღმერთს სურს ბუნებრივად დაჯილდოვებული ადამიანის ნიჭების გამოყენება, მაგრამ იშვიათია პავლესნაირი ადამიანი, რომელიც დაუშურებლად გადასცემს ღმერთს ყველა ნიჭს განსაკარგავად. როდესაც ასეთი ადამიანები სწავლობენ არა საკუთარ, არამედ ღვთის ძალაზე დაიმედებას, მაშინ მათი ღვთის სამსახურში გამოყენების საზღვრები აღარ არსებობს.

ა. ბ. სიმფსონის სიცოცხლის ბოლოს, ნიუ იორკის პატივსაცემმა მსახურმა გამოიტანა დასკვნა, რომ სიმფსონის გარდაცვალების შემდეგ აღარავინ იქნებოდა მისნაირი თვისებების მქონე ადამიანი, ვინც წარუძღვებოდა ორგანიზაციას. მსახურის რჩევით, საჭირო იყო ყველა ღონე ეხმარათ, დიდი თანხები გაეღოთ, რათა დარწმუნებულიყვნენ, რომ სიმფსონის გარდაცვალების შემდეგ ყველაფერი კარგად გაგრძელდებოდა.

სიმფსონს არც არაფერი უთქვამს და არც არაფერი გაუკეთებია. იგი დარწმუნებული იყო, რომ თუ მისი საქმე ღმერთიდან მოდიოდა, ვერაფერი შეძლებდა მის დანგრევას: თუ არა და, რა საჭირო იყო მისი გაგრძელება.

როგორ გაიხარა სიმფსონმა სიცოცხლის ბოლო ხანებში, ალიანსის ხელმძღვანელობიდან გადადგომის შემდეგ, როდესაც ცნობა მოვიდა, რომ უცხო ქვეყნებში გაიხარდა მისიონერთა რიცხვი და მათი წარმატებები. მისი გარდაცვალების მომდევნო წელმა აჩვენა, რომ ეს წელი იყო ამ ორგანიზაციის არსებობის ისტორიაში საუკეთესო მიღწევების წელი. სიმფსონის ხელმძღვანელობის შეფასების საუკეთესო შედეგი. მხოლოდ ერთი წინამძღოლი არის შეუცვლელი; მას არ სჭირდება მემკვიდრე. მოციქულებს არაფერ არ დაუნიშნავთ იესოს შემცვლელად, უსიტყვო მოწმობა იმ ცნობიერებისა, რომ ის რჩებოდა მათ ცოცხალ წინამძღოლად და უფლად. ხანდახან ეკლესია კარგავს იესოს რეალურად არსებობის განცდას, მაგრამ არასოდეს ჩავარდნილა ხალხი უწინამძღოლობის პანიკაში. ეკლესიის საფრთხეს და უბედურებას დიდი გულისტკივილით ხვდება ქრისტი.

„აშკარად ვეუბნებით ქრისტეს, – თქვა მარტინ ლუთერმა, – თუ გინდა ეკლესია, მაშინ იზრუნე და დაიცავი იგი, რადგან არც მისი მხარში ამოდგომა შეგვიძლია და არც დაცვა; და რომც შეგვძლებოდა, მაშინ ამ ცისქვეშეთში ყველაზე ამაყი ვირები ვიქნებოდით.“

ვიდრე ჩვენი უფალი ასრულებს თავის საქმეს უსასრულო სიცოცხლის ძალით, ის არის იგივე გუშინ, დღეს და საუკუნოდ – ადამიანური წინამძღოლობის ცვალებადობამ არ უნდა შეგვაძრწუნოს და შეგვაშინოს.

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

- ა. როგორი ხელმძღვანელის შეცვლაა ადვილი –
ეფექტურობის თუ არაეფექტურობის? რატომ?
- ბ. ახსენით, ეთანხმებით თუ არ ეთანხმებით შემდეგ
განცხადებას: დიდი წინამძღოლები შეიძლება
შეცვალო, მაგრამ მათი საქმეების კვალს ვერ წაშლი.
- გ. რა არის პირველი სასიცოცხლო ქმედება, რომელიც
უნდა შეასრულო სხვისი პოზიციის დაკავებისას?

ახალი ხელმძღვანელების მომზადება

*და რაც მოისმინე ჩემგან მრავალ მოწმესთან
ერთად, გადაეცი სარწმუნო ადამიანებს,
რომელთაც სხვების სწავლების უნარი ექნებათ.
2 ტიმოთე 2:2*

ამ სიტყვაში პავლე განსაკუთრებულ ყურადღებას ამახვილებს წინამძღოლების მიერ ახალი წინამძღოლების აღზრდის პასუხისმგებლობაზე. თუ ხელმძღვანელს თავისი მოღვაწეობის ნაყოფიერად დასრულება სურს, აუცილებლად უნდა მიუძღვნას დრო სხვების წარმატებით გაწვრთნას ისე, რომ საკუთარი შემცვლელიც კი მოამზადოს. პავლე ისე დაწინაურდა წინამძღოლობაში მიღწეული წარმატებებით, რომ ბარნაბას აჯობა და გუნდის ერთპიროვნული ლიდერი გახდა, რის გამოც ბარნაბას სულში შური არ აღძრულა. რაც იმაზე მეტყველებს, რომ წინამძღოლმა დაქვემდებარებაში მყოფებს უნდა მისცეს ნიჭების გამოვლენის შესაძლებლობა.

ჯონ რ. მოთს სჯეროდა, რომ წინამძღოლებმა საკუთარი თავი უნდა გაამრავლონ ახალგაზრდა ხელმძღვანელების გაზრდით და ნიჭების გამოვლენის შესაბამისი პირობების შექმნით. ახალგაზრდობამ უნდა იგრძნოს ტვირთის სიმძიმე, ინიციატივის შესაძლებლობა და საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების უფლებამოსილება. ახალგაზრდა წინამძღოლებმა შექება უნდა მიიღონ უფროსებისაგან, წარმატების მიღწევის შემთხვევაში. უფრო მეტიც, მათ უნდა ენდონ. ახალგაზრდა წინამძღოლების საქმიანობაში შეცდომები გარდაუვალია.

ერთ-ერთმა აზიელმა ხელმძღვანელმა მისიონერთა კონფერენციაზე გარკვევით ისაუბრა დასავლელი მისიონერების როლზე: „დღევანდელი მისიონერები ნაკლებად უნდა იყვნენ ორიენტირებული საქმის კეთებაზე და უფრო მეტად წვრთნაზე.“ შეიძლება, ამან ყველა ქვეყანაში ერთნაირად არ გაამართლოს, მაგრამ ეს მოსაზრება ხაზს უსვამს დღევანდელი სამისიონერო სტრატეგიის აუცილებლობას.

მისიონერების გაწვრთნა დელიკატური საქმეა. გონიერი მწვრთნელი საჯაროდ არ გააკეთებს განცხადებას მოწაფეებისაგან საბოლოო მოლოდინის შესახებ. ეპისკოპოსმა სტეფან ნიელმა ისაუბრა ამ დავალების სირთულეების შესახებ:

თუ მიზნად დავისახავთ, ჩამოვყალიბოთ წინამძღოლების ჯგუფი, შედეგად მივიღებთ მოუსვენარ, ამბიციურ და უკმაყოფილო ინტელიგენციას. ადამიანის სულიერი ნგრევის საუკეთესოგ ზაარის, უთხრა, რომის წინამძღოლად არის მოწოდებული, მაშინ როცა, ქრისტიანული სამყაროსათვის არც ერთი ცოდვა ისე მომაკვდინებელი არ არის როგორც ანგარება, რომლისადმი მორჩილების შემთხვევაშიც ადამიანი მსახურებისათვის უსარგებლო ხდება. დღეს სულიერება უფრო მნიშვნელოვანია, ვიდრე ინტელექტუალიზმი, ანუ უადრესად მნიშვნელოვანია იმ ადგილობრივი ქრისტიანების სულიერი ზარისხი, რომლებიც მოწოდებულნი არიან ზიდონ ახალგაზრდა ცკლესიების პასუხისმგებლობა.

ლეზლი ნიუბიგინი უფრო შორს მიდის და სვამს კითხვას, უნდა ისაუბროს თუ არა ეკლესიამ წინამძღოლობის შესახებ, რადგან ძნელია, ერთმანეთში არ აურიო ამქვეყნიური და სულიერი წინამძღოლობის პრინციპები. ეკლესიას სჭირდება წმინდანები და მსახურები და არა “წინამძღოლები,” და თუ დავივიწყებთ მსახურების პრიორიტეტს, მაშინ წინამძღოლობის იდეა მიდის დიდ საშიშროებად. წინამძღოლების გაწვრთნაში აუცილებლად უნდა გამოვიყენოთ ჩვენი უფლის მიერ თორმეტ მოციქულთან დამოკიდებულების პრიორიტეტები.

ალბათ თანამედროვე წინამძღოლების ყველაზე ნაყოფიერი სტრატეგიაა დაეხმარონ ხვალინდელ წინამძღოლებს სულიერი პოტენციალის განვითარებაში. ეს საქმე მოითხოვს სიფრთხილეს, გონივრულ დაგეგმვას, უსასრულო მოთმინებასა და ნამდვილ ქრისტიანულ სიყვარულს. დაუშვებელია შემთხვევითობა, აჩქარება ან საკითხის ავადმოფუჭი გაგება. ჩვენმა უფალმა სამწლიან მსახურებაში დიდი დრო დაუთმო თავისი მოწაფეების ხასიათისა და სულიერ ჩამოყალიბებას.

პავლემ დიდი ინტერესი გამოიჩინა ტიმოთესა და ტიტეს მიმართ. პავლეს მიერ ეფესოს ეკლესიისათვის ტიმოთეს მომზადების მეთოდი ღრმად ინსტრუქციულია.

ტიმოთე დაახლოებით თორმეტი წლისა იქნებოდა, პავლეს მეგობარი რომ გახდა. ტიმოთე მელანქოლიაში გადავარდა და ზომაზე მეტად გამოხატავდა ლოიალობას პასუხისმგებელი პირებისადმი. ამან ოპონენტების გაღიზიანება გამოიწვია. ტიმოთე სულიერ გამოცდილებას უფრო ეყრდნობოდა, ვიდრე ყოველდღიურად ღვთის ერთგულებაში ზრდასა და განახლებას.

მიუხედავად ამისა, პავლე დიდ იმედებს ამყარებდა მასზე. პავლემ გადაწყვიტა, შენიშვნა მიეცა ტიმოთესათვის და მისი მოკრძალებული ხასიათი ფოლადისებური სიმტკიცით შეეცვალა. პავლე ისეთი გამოცდილებისა და სირთულეებისაკენ წარუძღვა ტიმოთეს, რამაც მისი ხასიათის განმტკიცება გამოიწვია. პავლეს ერთი წუთითაც კი არ უყოყმანია მისი იმ მოვალეობებზე დანიშვნის გამო, რისი გაკეთების ძალაც იმ მომენტში ტიმოთეს შესაძლებლობებს აღემატებოდა. როგორ შეიძლება, ახალგაზრდამ მიაღწიოს საკუთარი ცოდნის, უნარისა და ნდობის განვითარებას, თუ არ მიეცემა რთულ სიტუაციებში მოქმედების შესაძლებლობა?

პავლესთან მოგზაურობამ ტიმოთე ისეთ ადამიანებთან დააკავშირა, რომელთა ხასიათმაც მის გულში სასარგებლო ამბიციის ცეცხლი დაანთო. დამრიგებელთან ურთიერთობისას ტიმოთემ განსაცდელებთან სიხარულით შეხვედრა ისწავლა, რასაც პავლე ყოველდღიურ რუტინად მიიჩნევდა. მასწავლებელი ქადაგების საშუალებას აძლევდა მოსწავლეს. პავლემ მისცა მას თესალონიკეში ჯგუფის დაარსების საშუალება. პავლეს მაღალმა სტანდარტებმა, მეტის მოლოდინმა და დაჟინებულმა

მოთხოვნებმა ტიმოთეს სარგებლობა მოუტანა და უფერული მსახურებისაგან დაიცვა.

პოლ პრესი აღწერს ღუგლას ჰაიდის, გაქრისტიანებული კომუნისტის, გამოცდილებას წიგნში *მიძღვნისა და წინამძღოლობის ტექნიკა*.

წიგნში ერთ-ერთი მომხიბვლელი ისტორიაა — მის კომუნისტურ წლებთან დაკავშირებული ამბავი — როცა ახალგაზრდა მივიდა ჰაიდისთან და განუცხადა, რომ ლიდერობა სურდა. „ვიფიქრე, — თქვა ჰაიდიმ, — აქამდე არასოდეს მინახავს ლიდერობისათვის უფრო შეუფერებელი ადამიანი. ის იყო დაბალი, მსუქანი, დიდი, მოღუნებული, უინტერესო სახით... თვალები აქეთ-იქით გაურბოდა და საშინელი ენის ბორძიკით მეტყველებდა.“

მერე რა მოხდა? უკან ხელმოცარულად გაბრუნების ნაცვლად, ჰაიდიმ მას მისცა — სწავლის შესაძლებლობა, გამოსცადა ერთგულებაში და დაეხმარა მეტყველების შერბილებაში. ბოლოს იგი გახდა კომუნისტების მიერ კონტროლირებადი ერთ-ერთი დიდი მუშათა პარტიის ლიდერი ბრიტანეთში.

დაკვირვებულმა წინამძღოლმა უიმედო ადამიანებშიც კი შეიძლება აღმოაჩინოს ფარული ნიჭები.

ფრენკ ბუჩმანმა, *მორალური აღჭურვის* დამფუძნებელმა, წინამძღოლისათვის დამახასიათებელი მრავალი თვისება გამოავლინა. ის აცხადებდა, რომ თუ ვერ შეძლებდა სხვების ისე გაწვრთნას, რომ მათ მასზე უკეთ შეძლებოდათ საქმის კეთება, თავს დამარცხებულად ჩათვლიდა. საკუთარი თავის გამოჩენის მცდელობის გარეშე მუშაობდა, რაც დამფუძნებლებისათვის იშვიათ თვისებას წარმოადგენს.

მისიონერი ისეთ ჯილდოს ვერცერთ სხვა საქმეში ვერ დაიმსახურებს, როგორსაც ახალი წინამძღოლების გაზრდაში. ახალი ეკლესიების გადარჩენასა და სიჯანსაღეში დიდ როლს თამაშობს ადგილობრივი ეკლესიის ქრისტიანების სულიერი მდგომარეობა. პირველი ეტაპის გადალახვის შემდეგ,

მისიონერული ორგანიზაცია დაუყოვნებლივ უნდა შეუდგეს წინამძღოლების აღზრდის საქმეს. მისიონერის ერთ-ერთი მთავარი საქმე უნდა იყოს რწმენის განვითარება და ეკლესიის წინამძღოლებად იმ ახალგაზრდა ადამიანების მომზადება, რომელთაც ეს ძალუძთ.

რაც უფრო ნაკლებ ახალბედს გავაბრუნებთ ხელმოცარულს და უფრო მეტად დავუთმობთ ადგილს 'არაჩვეულებრივ' ადამიანებს პრაქტიკისათვის, უფრო ნაკლებად რადიკალური გახდება ჩვენი სასწავლო პროგრამები. ღმერთს ჰყავს თავისი „არარეგულარული ჯარები,“ რომლებმაც დიდი წვლილი შეიტანეს მსოფლიო ევანგელიზაციაში. ვინ დართავდა ს. ტ. სტადს წინამძღოლობის ნებას? არ შეიძლება ასეთი ადამიანებისადმი სტანდარტული მიდგომა ან სტანდარტულ ნიმუშებთან შედარება.

ერთ-ერთი ასეთი მისიონერი იყო დუგლას თორნტონი, რომელმაც წარუშლელი კვალი დატოვა ახლო აღმოსავლელ მუსლიმებზე. თორნტონი უიშვიათეს ნიჭებს ფლობდა, მისთვის ახალგაზრდულ წლებს ხელი არ შეუშლია წინამორბედებისაგან რადიკალური მოსაზრებების გამოთქმაში. მისი ბიოგრაფი ამბობს:

გასაკვირი არ არის, რომ თორნტონმა იგრძნო საზოგადოებისათვის მემორანდუმის მიწერის აუცილებლობა, ეკვიპტეში წარსულის, აწმყოსა და მომავლის სამუშაო გეგმების შესახებ. შემთხვევითი არ არის, რომ უცხო ქვეყანაში სამთვენახევრიანი მუშაობის სტაჟის შემდეგ, წინამძღოლობა შესთავაზეს და ამის გამკონენი თავის დაკვრით გამოხატავდნენ თანხმობას. მაგრამ თორნტონი იშვიათი ადამიანი იყო და დრომ აჩვენა, რომ მისი ხედვები შესწავლას იმსახურებდა. არასოდეს იქნებოდა უსაფრთხო მათი უგულებელყოფა. უმცროსების უმეტესობას საკუთარი დაკვირვებები გადანახული ჰქონდა შესაფერისი დროისათვის. მაგრამ როდესაც განსაკუთრებული ადამიანი მოდის, ორ საკითხს უნდა მიექცეს ყურადღება – ამ კაცმა უნდა ისწავლოს სწორი დაკვირვებების გაკეთება, რათა შეძლოს უფროსებთან ერთად სიარული; უფროსებმა კი უნდა ისწავლონ იმისაგან,

ვისაც სავარაუდოდ შესწევს ძალა, მიუხედავად მისი ადგილობრივი ცოდნისა, უდიდესი სარგებელი მოუტანოს მათ ახალი და სპონტანური იდეებით. არც ერთი მათგანი არ არის ადვილი შესასრულებლად.

წინამძღოლობისათვის წვრთნის პროცესი მასებისათვის ხელმისაწვდომი ვერ იქნება. იგი მოითხოვს მოთმინებას, ფრთხილად დაგეგმვასა და ლოცვას, გარკვეული დროის მანძილზე პირად მეგზურობას. „ერთდროულად დიდი რაოდენობის მოწაფეების მომზადება შეუძლებელია. სათითაოდ უნდა მოვამზადოთ ისინი, რადგან ახალგაზრდა ტკივილს განიცდის დამოწაფების, მეგზურობის, განათლების, წვრთნისა და სწავლების პროცესში.“

როცა ადამიანი ნამდვილად არის არჩეული წინამძღოლობისათვის, ღმერთი ხედავს, რომ ეს ადამიანი იღებს ეფექტური მსახურებისათვის საჭირო დისციპლინას.

**როცა ღმერთი მოისურვებს ადამიანის მომზადებას,
დახელოვნებასა და გამოძერწვას,
მნიშვნელოვანი როლის შესასრულებლად;
როცა ღმერთს სურს გამოძერწოს ქვეყნიერებისათვის
განცვიფრების მომგვრელი კაცი,
შეხედეთ მის გზას, მის მეთოდებს!
როგორ შეუბრალებლად ძერწავს მეფე თავის რჩეულს!
როგორ ურტყამს ჩაქუჩს და ტკივილს აყენებს და
ყოვლის შემძლე სულის ბერვით როგორ
გარდაქმნის მას ღვთის მოსაწონად;
მაშინაც კი როცა კაცის გული ტანჯვით ტირის
და ხელები აპყრობილი აქვს!
ღმერთი მოხრის კაცს, მაგრამ არ გადატყნს,
როცა მის სიკეთეს იზრახავს;**

ყოველი მიზნის გამოსაყენებლად გამოადნობს
 ღმერთი თავის რჩეულს;
 ყოველი მოქმედებით დაარწმუნებს,
 გამოიყენოს ღვთის ბრწყინვალეობა –
 ღმერთმა იცის, რისი გაკეთებაც განუზრახავს!

უცნობი ავტორი

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

- ა. როგორ იმუშავებს დელეგირებისა (მე-18 თავში)
 და წინამძღოლების მომზადების პროცესი
 ხელმძღვანელების ფორმირების საკითხში
 ერთდროულად?
- ბ. რატომ უნდა წარიმართოს წინამძღოლების
 მომზადების პროცესი ერთი ერთზე, და არა ჯგუფთან?
 ვინ იღებს წინამძღოლის მომზადების ინიციატივას?
- გ. როგორი მონაწილეობა მიიღეს სხვა ადამიანებმა
 თქვენში ხელმძღვანელის ჩამოყალიბების საქმეში და
 როგორ გაამხნევეთ ამისათვის?

წინამძღოლობის საფრთხეები

*... რათა სხვებისთვის მქადაგებელი, თვითონ არ
აღმოვჩნდე უღირსი.
1 კორინთელთა 9:27*

სულიერი წინამძღოლობის საშიშროება სხვა მოწოდებებთან შედარებით უფრო ფაქიზია. წინამძღოლი თვისუფალი არ არის ხორციელი ცდუნებებისაგან, უდიდესი საშიშროება სულიერ სფეროშია, რადგან სატანა არასოდეს გაუშვებს ხელიდან ადამიანის სისუსტეებით სარგებლობას.

ქედმაღლობა

ეკლესიის ხელმძღვანელობაში დაწინაურებასთან ერთად ადამიანში იმატებს ქედმაღლობის შეგრძნება. თუ უყურადღებოდ დავტოვებთ, ასეთი დამოკიდებულების მქონე წინამძღოლი ვერ შეძლებს სასუფეველის წარმატებით შენებას, რადგან „ყველა ქედმაღალი სძულს უფალს“ (იგავი 16:5). მაგარი და საგულისხმო სიტყვებია! არაფერი ისე არ აღიზიანებს ღმერთს, როგორც ქედმაღლობა. ცოდვა, რომელიც მიზნად ისახავს საკუთარი მეს ტახტზე დაბრძანებას და ღვთის მეორეხარისხოვნად მიჩნევას. სწორედ ამ ცოდვამ შეცვალა ცხებული ქერუბიმი ჯოჯოხეთის ბინძურ მეგობრად. ქედმაღლობა მრავალი ფორმით გვევლინება, მაგრამ სულიერი ქედმაღლობა ყველაზე მეტადაა სამწუხარო. ქედმაღლობა ნიშნავს დაივიწყო, რომ რაც გაქვს, ყველაფერი ღმერთისაგან გაქვს და რომ ამ პოზიციაზეც ღმერთმა დაგნიშნა. ქედმაღლობის მსხვერპლს ნაკლებად აქვს ცოდვა

გაცნობიერებული. ეს სამი ტესტი დაგვეხმარება პრობლემის დანახვაში.

პირველობის ტესტი. როგორ ვრეაგირებთ, როცა სხვას ნიშნავენ იმ პოზიციაზე, რომლის დაკავებაც ჩვენ გვსურდა? როცა სხვას აწინაურებენ ჩვენს მაგივრად? როცა სხვისი ნიჭი უფრო მეტად ჩანს, ვიდრე ჩვენი?

გულწრფელობის ტესტი. საკუთარი თავის გულწრფელი შეფასებისას, ვაღიარებთ თუ არა პრობლემებსა და სისუსტეებს. როგორ ვგრძნობთ თავს, როცა სხვები იმავეს ხედავენ ჩვენში?

კრიტიკის ტესტი. კრიტიკის მოსმენა მაშინვე უარყოფისა და საკუთარი თავის მართლების განცდას ხომ არ იწვევს თქვენში? დაუფიქრებლად ხომ არ ვაკრიტიკებთ ჩვენს გამკრიტიკებლებს?

როცა საკუთარ თავს შევადარებთ იესოს ცხოვრებას, ვინც ჯვარზე დაიმდაბლა თავი, გულწრფელობა გაიმარჯვებს და შევლალადებთ:

მე ვარ მადლით გადარჩენილი ცოდვილი.

ჯეიმს მ. გრეი

ეგოიზმი

ეგოიზმის ერთ-ერთი ყველაზე საზიზღარი გამოხატულებაა ქედმაღლობა. ეგოიზმი არის საკუთარ თავზე ფიქრი და საუბარი, განადილო საკუთარი მიღწევები და ყველაფერი დაუკავშირო მეს, ვიდრე ღმერთსა და მის ხალხს. წინამძღოლი, რომელსაც ძალიან სიამოვნებს თავყვანისმცემელთა შექება, ანალოგიური საფრთხის წინაშე დგას.

სამოაში ჩასულ ლუის სტევენსონს სთხოვეს, მალაოს სახუცესო ფაკულტეტის სტუდენტებთან წაეკითხა ლექცია. ლუისის ლექციის ძირითადი თემა იყო რიდეჩამოფარებული მუსლიმი, წინასწარმეტყველი, შესანიშნავი მასწავლებელი, რომელიც როგორც თვითონ აცხადებდა, რიდეს ატარებდა, მასზე გადმოსული ღვთის ძლიერი დიდების გამო, რომლის ნათების ხილვაც შეუძლებელი იყო ადამიანისათვის.

ბოლოს, რიდე გაცვდა და ჩამოვარდა და ხალხმა დაინახა, რომ ძვირფასი მასწავლებელი ყოფილა მოხუცებული კაცი,

რომელიც თავისი სიმახინჯის დაფარვას ცდილობდა. ამით სტევენსონმა თქვა, რომ რაც არ უნდა დიდი ჭეშმარიტება ესწავლებინა მქადაგებელს ხალხისათვის, რაც არ უნდა მცოდნე ჩანდეს გარეგნულად წინამძღოლი, დრო მოვა, როდესაც რიდე გარდაეხდება და ადამიანს ისეთს დაინახავენ, როგორიც სინამდვილეშია. რას აირეკლავს წინამძღოლი, ეგოიზმის სისაზიზღრეს თუ უფალ იესო ქრისტეს სახეშეცვლილ დიდებას?

თავკერძობის დონის შესამოწმებლად კარგი ტესტია, თუ როგორ უსმენ სხვების შესახებ ქება-დიდებას. თუ არ შეგიძლია შენი მტრის ქებას მოუსმინო, მისი საქმიანობის დამცირების სურვილის გარეშე, მაშინდარწმუნებული იყავი, რომ შენში არის თავკერძობის რაღაც იმპულსი, რომელსაც სჭირდება ღვთის მადლის წინაშე მიტანა.

შური

შური დგას ეჭვიანობასთან ახლოს და ახასიათებს თავისი მტრების მოშურნე ადამიანს. მოსემაც გამოიარა ეს ცდუნება თავისი ერთგული თანამშრომლებისაგან. როცა ილდადი და მედადი „წინასწარმეტყველებდნენ ბანაკში“ და მიუგო იესომ „მოსე, ჩემო ბატონო, დააყენე ისინი!“ (რიცხვნი 11:27-28).

მაგრამ დიდმა წინამძღოლმა დაინახა, რაც ხდებოდა, დაინახა რომ ღვთის სული მოეფინა მოსეს მიერ არჩეულ ასისტენტებს. „ხომ არ ეჭვიანობ ჩემს გამო?“ უპასუხა მოსემ იესოს. „ნეტავ, უფლის მთელი ხალხი წინასწარმეტყველი იყოს!“ (რიცხვნი 11:29). შურმა და ეჭვმა ვერ იპოვა გასაღვივებელი ნიადაგი მოსეს გულში. მან მოიწონა სხვების ღვთისმსახურება დამცირების ნაცვლად.

პოპულარობა

განა წინამძღოლებს არ უნდა სურდეთ, რომ თავის ხალხს მოსწონდეთ? თუ ხალხს არ მოსწონხარ, კარგი არ არის, პოპულარობა კი დიდ საზღაურს მოითხოვს. „ვაი თქვენ, როდესაც

ყველა ადამიანი კარგს ილაპარაკებს თქვენზე“, – გაგვაფრთხილა იესომ (ლუკ. 6:26).

ხშირად ვითარდება პიროვნული კულტის პრობლემა დიდი სულიერი წინამძღოლის გარშემო. მიმდევრები მოხიბლულნი არიან მისი სათნოებით და ხალხის ეგებება ფეხქვეშ წინამძღოლს, თითქოს იგი უბრალო ადამიანი არ იყოს. უარესიც ხდება: ხანდახან წინამძღოლს სიამოვნებას გერის კვარცხლბეკზე დგომა.

პავლეც წააწყდა ამ პრობლემას კორინთოში. ქრისტიანებში დაყოფა იყო: ზოგს აპოლო მოსწონდა, ზოგს პავლე. მოციქულმა საშიშროება შენიშნა და დაუყოვნებლივ დაუსვა წერტილი პრობლემას პასუხით. ვინ არის პავლე ან აპოლო, „არამედ ღმერთი“ (1 კორინთელთა 3:7). თუ რაიმე მოწონება, ერთგულება და თანადგომა ჰქონდათ კორინთელებს რომელიმე მსახურისადმი, იესოსთან კავშირით უნდა ყოფილიყო ეს ყველაფერი დანახული.

სულიერი წინამძღოლები შეიძლება, „უყვარდეთ და პატივს სცემდნენ თავიანთი საქმიანობის გამო“, მაგრამ პატივისცემა ხშირად პირფერობაში გადადის. წინამძღოლებმა უნდა იმუშაონ, რომ ხალხის სიყვარული იესოსთან დააკავშირონ. რა თქმა უნდა დანაშაული არ არის შენი საქმიანობის დაფასებით გამხსნელება, მაგრამ წინამძღოლმა უარი უნდა თქვას თვანისცემის მიღებაზე.

სტეფან ნეილმა თეოლოგიურ სტუდენტებთან ლექციაში თქვა: „პოპულარობა ყველაზე საშიში სულიერი მდგომარეობაა, თუკი სულიერი ქედმაღლობისაკენ მიგვიძღვება; ეს უკანასკნელი კი თავისთავად დაღუპვისაკენ გვითრევს. ეს ის სიმპტომაა, რომელიც შეშფოთებას იწვევს, ვინაიდან ძალზე ხშირად ის შეძენილია წუთისოფელთან კომპრომისზე წასვლის ფასად.“

სპერჯენმაც განიცადა პოპულარობის საშიშროება:

წარმატება ადამიანს ხალხის ზემოქმედების ქვეშ აქცევს და აცდუნებს, ჩაეჭიდოს ხორციელ მეთოდებსა და გამოცდილებას. უწყვეტი სულიერი წინსვლის ნაცვლად მას დიქტატორული მოთხოვნები უვითარდება. წარმატება შეიძლება თავში ამივარდეს, თუ დავივიწყე, რომ ღმერთია

საქმის შემსრულებელი და მას ჩემს გარეშეც შეუძლია იმავეს გაკეთება, ანუ ჩამომაქვეითებს და სხვა გზით გააკეთებს საქმეს.

ჯორჯ ვაითფილდი წარმოუდგენელი პოპულარობით სარგებლობდა, დასაწყისში სიამოვნებდა კიდეც ხმაურიანი მისაღება. ის იხსენებდა, რომ სიკვდილის ტოლფასად განიცდიდა ზიზღს და სიკვდილზე უარესად დაცინვას. მსახურებისა და კარიერის გაგრძელებასთან ერთად გაიზარდა მისი პოპულარობა და ბოლოს, მობეზრდა ამდენი ყურადღება. „საკმარისი პოპულარობა მივიღე იმისათვის, რომ ბოლოს მომბეზრებოდა“, – თქვა მან.

უცდომელობა

სულიერობა არ არის შეუმცდარი განსჯის გარანტია. სულით აღვსილი ადამიანი უფრო ნაკლებად დაუშვებს შეცდომებს განსჯისას, ვიდრე საერო პირი მის ადგილზე. როგორ სულიერ ღონეზეც არ უნდა ვიმყოფებოდეთ, სრულყოფილება მაინც ყველასგან შორს არის. თვით მოციქულებმაც კი დაუშვეს ისეთი შეცდომები, რომლებსაც ღვთაებრივი ჩარევა დასჭირდა.

სულიერ წინამძღოლებს, რომელთაც მიეცათ ღვთის შეცნობის, ლოცვის, გამოღვიძებისა და განახლების პრობლემების გადაჭრისათვის ბრძოლის უნარი, შესაძლოა, გაუჭირდეთ იმისი აღიარება, რომ ან არასწორად განსაჯეს რაიმე ანდა შეცდომა დაუშვეს. რა თქმა უნდა წინამძღოლი უნდა იყოს ძლიერი პიროვნება, რომელიც მტკიცედ დგას თავის რწმენაზე, მაგრამ შენიშვნის მიცემის შემდეგ, შეცდომის გამოსწორების სურვილი უფრო აძლიერებს წინამძღოლის გავლენას, ვიდრე ამცირებს. მიმდევრები საკუთარი თავის შეუცდომლად წარმომჩენი ხელმძღვანელის ნდობას დაკარგავენ. უცნაურია, მაგრამ ფაქტია, რომ მაღალი გავლენის მქონე ადამიანის ცხოვრებაში ხშირად ვხედავთ მორჩილებას.

შეუცვლელობა

მრავალი გავლენიანი ქრისტიანი დაცემულა ამ ცდუნების დადგომამდე. როგორც ჩანს, ქრისტიანები განსაკუთრებულად არიან მიდრეკილნი მისკენ. ახალგაზრდებს ვადამდე ადრე სწყურიათ მისი მიღება. თქვენი მონა-მორჩილი შეხვდა ცხრამეტიოდე წლის ყმაწვილს, რომელიც ჯერ კიდევ საკვირაო სკოლის ხელმძღვანელი იყო. მასზე უფრო ახალგაზრდებს სურდათ და შეემლოთ კიდევ საქმის კეთება, მაგრამ ვინ შებედავდა ამ წმინდანს, გადადექო. სამწუხარო ისაა, რომ პოზიციისა და საქმისათვის შესაფერისი ახალგაზრდობა ჩვენს გვერდით დგომის ნაცვლად, უკანა პლანზე გვეყავს გადაწეული.

ხანდახან გულწრფელი და კეთილი განზრახვის მქონე მიმდევრები ხელს უწყობენ ხელმძღვანელში შეუცვლელობის განცდის გაღვივებას, რაც კვებავს წინამძღოლის ეგოს და მეტ სითამამეს შესძენს საქმის ასე გაგრძელებისათვის. ასაკის მატებასთან ერთად, უფრო ნაკლებად ვაყენებთ საკუთარ საქმიანობას კითხვის ქვეშ.

მისიონერმა, რომელმაც ეკლესია დაარწმუნა მის შეუცვლელობაში, უსამართლობა ჩაიდინა ეკლესიის წინაშე. მოღვაწეობის დასაწყისშივე უნდა გეგმავდეს მისიონერი, სხვა საქმიანობას მოკიდოს ხელი სამომავლოდ. ადგილობრივმა ხელმძღვანელობამ უნდა ისწავლოს უფალზე დაყრდნობა, როგორ გაწვრთნას თავისი სულიერი წინამძღოლები და როგორ აიღონ ხელში პასუხისმგებლობა.

აღფრთოვანება და დებრესია

ღვთის ნებისმიერი საქმე მოიცავს სიხარულისა და იმედგაცრუების დღეებს. წინამძღოლისათვის საშიშროებას წარმოადგენს ორივეს გადამეტებული განცდა. ბალანსის პოვნა არც ისე ადვილია.

როდესაც შედეგებისაგან აღფრთოვანებული სამოცდაათი მოწაფე დაბრუნდა მისიიდან, იესომ მათში ეიფორია შენიშნა. „ნუ ხარობთ, რომ სულელები გემორჩილებიან. არამედ გიხაროდეთ, რომ თქვენი სახელები ცაშია ჩაწერილი“ (ლუკა 10:20).

ქარმელის მთაზე თავს გადახდენილი ამბების შემდეგ (1 მეფეთა 18), ელია ისეთ სასოწარკვეთილებაში ჩავარდა, რომ სიკვდილი უნდოდა. უფალმა მისი საკუთარი თავისადმი სიბრალული უბრალოდ გამოასწორა, ორჯერ ხანგრძლივი ძილითა და ორი გემრიელი სადილით. მხოლოდ ამის შემდეგ დაიწყო ის სულიერი გაკვეთილები, რომლებმაც ცვლილებები მოახდინა ელიას ცხოვრებაში. იმედგაცრუებამ გადაუარა: შვიდიათას ერთეულ ისრაელიანს ჯერაც არ მოუყრია მუხლი ბაყალის წინაშე. თავისი გაქცევით კი ელიამ მათ ის გაჭირვებული წინამძღოლი წაართვა, რომელიც აუცილებლად სჭირდებოდათ.

ღვთისმსახურების ყველაიდეს და მიზანს ვერ მიიღებს ხალხი. ვისაც ვენდობით ისინი გაგვიცრუებენ იმედს; ნალოლიავეები გეგმები ჩაიშლება უსახსრობისა თუ ავადმყოფობის გამო; წინამძღოლის მიერ გაღებულ მსხვერპლს სხვა სარჩულს დაუდებენ. ცუდი ამბები მოხდება, მაგრამ სულიერ წინამძღოლს უნდა შეეძლოს მათი გარჩევა, დეპრესიის თვიდან აცილება და შესაფერისი დამოკიდებულების გამოხატვა.

ფ. ბ. მაიერი მარადმწვანე ოპტიმისტი იყო, მუდამ იმედითა და ენერგიით სავსე, ყოველთვის სჯეროდა კეთილის ბოროტზე გამარჯვება.

მაგრამ, ამავედროს, ის ძალიან მკაცრი და ღრმად მოაზროვნე კაცი გახლდათ... კაცი, რომელსაც ვერც ახლა და ვერც შემდგომ ვერასოდეს ვერ დაძლევდა მრუდე უიმედობა, ვერ დაძლევდა უსასოობის უფსკრულები, რომელთა დაძლევასაც ყველა როდი ახერხებს.

კიდევ ერთი სახის დეპრესია არის სპერჯენის ლექციაში განხილული – „მსახურის გრძნობების მორგება“:

გარკვეული დონის დეპრესია ჩვეულებრივობას წარმოადგენს დიდი მიღწევის წინ... ანალოგიური იყო ჩემი გამოცდილება ლონდონის ეკლესიის ხუცესობამდე. ჩემმა წარმატებამ შემადრწუნა, და იმისმა წარმოდგენამ, თუ სადამდე შეიძლებოდა, გახსნილიყო

გზა ჩემს კარიერაში, აღმაფრთოვანა და ქვესკნელისაკენ მომისროლა, სადაც უმწეოდ ვბუტბუტებდი და ვერ ვბოულობდი რაიმე ხელჩასაჭიდს. ვინ ვიყავი მე, რომ ამხელა საზოგადოებისათვის მეწინამძღვრა? ჩემს თავს იძულებით გავვზავნიდი საკუთარ სოფელში, ან ამერიკაში გადავსახლდებოდი, სადაც ვიპოვიდი განმარტოებულ ადგილს ტყის პირას და კმაყოფილი ვიქნებოდა ჩემდამი დაკისრებული მოვალეობის შესრულებით. ეს-ესაა ფარდა ეხდებოდა ჩემს მომავალ საქმიანობას და მეშინოდა მოსალოდნელი რეალობისათვის თვალის გასწორება. იმედი მაქვს, ეს არ იყო ურწმუნოების ბრალი, მაგრამ გამბედაობა არ მყოფნიდა და შეუფერებლად მიმაჩნდა საკუთარი თავი... ანალოგიური დეპრესია მეუფლებოდა, როცა ღმერთი რაღაც დიდი კურთხევისათვის მამზადებს მსახურებაში.

არის დრო, როდესაც ყველაფერი კარგად მიდის. მიზნებს აღწევ, გეგმები სრულდება, სული მოქმედებს, ადგილი აქვს სულების დახსნას და წმიდანები იკურთხებიან. როცა რობერტ მაკჩენის ასეთი დრო დაუდგებოდა ხოლმე, მუხლს მოიყრიდა და სიმბოლურად დიდების გვირგვინს დაადგამდა ღმერთს, ვისაც მართლა ეკუთვნოდა დიდება. ეს ჩვევა ეხმარებოდა მას იმის განცდაში, რომ მხოლოდ ღმერთს ეკუთვნის მიღწევებისათვის დიდება.

სამუელ ჩადვიკმა ბრძნულად თქვა: „წარმატებისას ნუ იყივლებ, დამარცხებისას ნუ ყიყინებ.“

წინასწარმეტყველი თუ წინამძღოლი?

ცხოვრებაში ხანდახან გზავსაყარს ვაწყდებით, რომლის ორივე ბოლო კარგი და ჭეშმარიტი ჩანს. მაგალითად, წინამძღოლობის ნიჭით დაჯილდოებული მქადაგებელი დგას გადაწყვეტილების წინაშე, პოპულარული წინამძღოლი იყოს თუ არაპოპულარული წინასწარმეტყველი.

ა. კ. დიქსონი იდგა ასეთი დილემის წინაშე:

პირველ რიგში, ყოველი მქადაგებელი უნდა იყოს ღვთის წინასწარმეტყველი, რომელიც ქადაგებს იმას, რაც ღვთისათვის ფასეულია, მიუხედავად მოსალოდნელი შედეგებისა. როცა გააცნობიერებს ფაქტს, რომ იგი თავისი ეკლესიის ან დენომინაციის წინამძღოლია, უკვე თავისი მსახურების კრიზისისათვის მიუღწევია. ახლა მან ორიდან ერთ-ერთი უნდა აირჩიოს, ან ღვთის წინასწარმეტყველება, ან ადამიანთა წინამძღოლობა. თუ ეცდება, რომ ორივე იყოს, უდაოდ ორივეს დაკარგავს. თუ ის ფიქრობს, რომ შეიძლება წინასწარმეტყველი იყოს წინამძღოლობის დაკარგვის გარეშე, მაშინ დიპლომატი ხდება და წინასწარმეტყველებას წყვეტს. თუ ყველა ღონეს იხმარს წინამძღოლობის შესანარჩუნებლად, ადვილი შესაძლებელია ისეთი პოლიტიკოსის მდგომარეობაში ჩავარდეს, რომელიც მავთულს ეჭიდება, რათა ან შეიძინოს ან შეინარჩუნოს პოზიცია.

დიქსონმა მაქსიმალური წარმოდგენა მოგვცა წინასწარმეტყველსა და მქადაგებელს შორის განსხვავებაზე. სინამდვილეში, ერთი ადამიანის ძალებს აღემატება ეს ორი მოვალეობა და სიტუაცია იქით მიდის, რომ წინამძღოლმა არჩევანი გააკეთოს ჯოჯოხეთის წინასწარმეტყველურ გაფრთხილებასა და სახუცესო საქმიანობის ნგრევას შორის. აი, სად იმალება საფრთხე.

რეუბენ ა. ტორეი, ვინც ღმერთმა გამოიყენა ნახევარი მსოფლიოს გამოსადვიებლად, ასეთი არჩევანის წინაშე იდგა. დიქსონი წერდა მის შესახებ:

ათასობით ადამიანი, ვისაც მოუსმენია დოქტორ ტორეისთვის, იცნობდა ამკაცს დამის სიტყვას. მას უყვარდა ბიბლია, და სჯეროდა, რომ ის ღვთის შეუმცდარი სიტყვაა, რომელსაც ქადაგებს ანთებული რწმენითა და მგზნებარე სულით. არასოდეს მიდის დათმობაზე. მან ადამიანების ხელმძღვანელობას ღვთის წინასწარმეტყველება ამჯობინა, რაც წარმოადგენს მისი ძალის საიდუმლოს ღმერთთან და ადამიანებთან ურთიერთობაში.

გაფრთხილება დისკვალიფიკაციაზე

მიუხედავად მისი, როგორც მისიონერის და წინამძღოლის წარმატებისა, პავლე გულხელდაკრეფილი არასოდეს მჯდარა. შიშობდა, რომ თვითონ არ დარჩენილიყო უღირსი (1 კორინთელთა 9:27). მისთვის ეს წარმატება იყო მუდმივი გაფრთხილება გაბლენძილობისა და თვითკმაყოფილების წინააღმდეგ. ანალოგიურად უნდა იყოს ეს გაფრთხილება ყოველი სულიერად პასუხისმგებელი პიროვნებისათვისაც.

ბერძნული გაგებით, სამუშაო „დისკვალიფიციურად“ ითვლებოდა მაშინ, როცა მეტალი გამოცდას ვერ უძლებდა; გაწმენდის (გამოხურვების) პროცესის შედეგად მისი ხარისხი კლებულობდა. პავლე აქ გულისხმობს შეჯიბრის მოთხოვნების დაუკმაყოფილებლობის შედეგად ჯილდოს დაკარგვას.

პავლეს მეტაფორა საკითხის ორ მხარეს აშუქებს. კონტექსტის მიხედვით, პავლე შეჯიბრის მონაწილეცაა და მაცნეც, ანუ ის კაცი, ვინც აცხადებს თამაშის წესებს და მორბენლებს შეჯიბრის დაწყებისაკენ მოუწოდებს. პავლეს ეშინოდა, რომ მაცნეობის როლის შემსრულებელი (მქადაგებელი), არ ჩამორჩენოდა თავისივე ნაქადაგებ სტანდარტებს. ვინაიდან თუ ასე მოხდებოდა, მისი პოზიცია მისსავე სირცხვილსა და დანაშაულს გაუარესებულად წარმოაჩენდა.

პავლეს თვალში აქ განცდილი მარცხი ნიშნავს სხეულის მარცხს, რომლის წინააღმდეგ ბრძოლაც მოითხოვს საკუთარი თავის მკაცრ დისციპლინას. ჩარლზ ჰოჯი ამტკიცებს, რომ წმიდა წერილში სხეული არის, „ცოდვის საყრდენი ორგანო, რომელიც მართავს მთელს ჩვენს ცოდვილ ბუნებას. პავლე მხოლოდ საკუთარი გრძნობების დამორჩილებას კი არ ცდილობდა, არამედ გულის ყველა ბოროტი მიდრეკილებების დამორჩილებასაც.“

პავლეს სწამდა, რომ უფლებები ჩამოერთმეოდა არა მხოლოდ მცდარი დოქტრინისა და ეთიკის საკითხების არასწორი განსჯის, არამედ სხეულის ვნებების გამოც. პავლე ცდილობდა დაეძლია სხეულის სურვილები ზომიერი დისციპლინის მეშვეობით — არც ასკეტიზმში გადავარდნილიყო (და ჯანმრთელობისათვის ზიანი არ მიეყენებინა არსებითი მოთხოვნების უარყოფით) და არც თვითშემწყნარებლობაში (მაგალითად, დაუდევარი დიეტის გამო ძალის დაკარგვა). პავლეს არ უნდოდა სხეულის

ყოველდღიურ სურვილებს დანებებოდა, ისე, თითქოს, ისინი იყვნენ მისი პატრონები. იგი დაჟინებით მოითხოვდა, თვითონ ყოფილიყო საკუთარი სხეულის სურვილებისა და საჭიროებების მბრძანებელი.

ა.ს. უეი საუბრობს ამ ადგილთან დაკავშირებით: „ვაშინებ საკუთარ სხეულს და ისე ვეპყრობი, როგორც მონას და არა ბატონს.“

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

- ა. მეჩვიდმეტე თავი ყურადღებას ამახვილებს წინამძღოლობის ტესტზე. ამ თავში მიმოხილულია წინამძღოლობის საფრთხე. რომელ გაფრთხილებაზე გაამახვილეთ ყურადღება ამ თავში, რომელიც შესაძლებელია, იმალებოდეს წინამძღოლის წარმატებისა და ეფექტურობის უკან?
- ბ. ქედმაღლობაზე მსჯელობისას განხილულ იქნა სამნაწილიანი ტესტი. საკუთარი ქედმაღლობის შესამოწმებლად თუ ჯერ არ დაგისვამთ ეს კითხვები საკუთარი თავისათვის, გთხოვთ ახლა დაუთმოთ რამდენიმე წუთი.
- გ. ხედავთ თუ არა, რაიმე საერთოს პავლეს საკუთარ დისკვალიფიკაციაზე წუხილსა და თქვენს პირადულს შორის?

წინამძღოლი ნეემია

*გამიხსენე მე, ღმერთო ჩემო, სასიკეთოდ!
ნეემია 13:31*

ნეემია ერთ-ერთი ყველაზე შთამაგონებელი წინამძღოლია ბიბლიაში. ხანდახან მისი მეთოდები ძალიან ენერგიული ჩანს, თუმცა ღმერთი იყენებდა მას ეფექტური რეფორმების მისაღწევად თავისი ერის ცხოვრების მოკლე პერიოდში. მისი პიროვნული ხასიათის ანალიზისას ჩანს, რომ მის მიერ გამოყენებული მეთოდები ეფექტური იყო მისი ხასიათის თვისებების გამო.

მისი ხასიათი

მკითხველისათვის ამ უბრალო ისტორიის პირველი შთაბეჭდილება შემდეგია: ნეემია იყო ლოცვის კაცი. ნეემიასათვის ლოცვა იყო ცხოვრებისა და საქმიანობის ჩვეულებრივი ნაწილი. ლოცვა იყო მისი პირველი რეაქცია იერუსალიმში ტყვეობას გადარჩენილთა მდგომარეობის შეტყობინებისას. ნეემიასათვის უცხო არ იყო მაღლის ტახტი (ნეემია 1:4,6; 4:4,9; 5:19; 6:14; 13:14,22,29).

ის მხნეობას იჩენდა საშიშროების დროს. „განა ჩემნაირი კაცი უნდა გაიქცეს? თუ ტაძარს უნდა შეაფაროს თავი გადასარჩენად? „მე არ წავალ“ (ნეემია 6:11). ასეთი სიმტკიცე ნებისმიერ იმედგაცრუებულს გაამხნევებდა.

მის მიერ სხვების კეთილდღეობაზე წუხილი იმდენად აშკარა იყო, რომ მტერმაც კი შენიშნა (ნეემია 2:10). მწუხარებას გამოხატავდა მარხვით, ლოცვით და ცრემლით

(ნეემია 1:4-6). ნეემია საკუთარ დარდად მიიჩნევდა თავისი ხალხის სადარდებელსა და ცოდვებს: იგი აღიარებს ისრაელიანთა ცოდვებს, რომლითაც უფალს შესცოდეს. მე და ჩემმა მამისსახლმაც შეგცოდეთ“, – ამბობს ნეემია (ნეემია 1:6).

ნეემიამ სიფრთხილე და შორსმჭვრეტელობა გამოავლინა. დარწმუნებულმა რომ მოწინააღმდეგე გამოჩნდებოდა, იზრუნა წერილისა და მგზავრობის უსაფრთხოებაზე; იზრუნა იმაზე, რომ მიეღო „ხე-ტყე ციხესიმაგრის კარიბჭეებისათვის... და ქალაქის კედლისათვის (ნეემია 2:8). ის ფრთხილად გეგმავდა თავის სტრატეგიას.

მის თავგადასავლებსა და სითამამეში ჩანს მისი წინდახედულება. ჩასვლისთანავე კი არ შედგომია საქმეს, არამედ სამი დღე შეიცადა, სიტუაციაში გარკვევის მიზნით (ნეემია 2:11). და როცა დაიწყო საქმე, პრესკონფერენცია კი არ მოუწვევია დეტალების გამოაშკარავების მიზნით, ღამითაც მეთვალყურეების ქვეშ მუშაობდა.

ნეემიას შეეძლო ცხადი გადაწყვეტილების მიღება. მიკიბ-მოკიბვას კი არ შეუდგებოდა, გულით იღებდა გადაწყვეტილებას. მისი გადაწყვეტილებები მიუკერძოებელი იყო, ვინაიდან ადამიანების კეთილგანწყობის მოსაპოვებლად არ მოქმედებდა. როცა გაკიცხვა იყო საჭირო, ერთნაირად კიცხავდა აღმასრულებელ პირსაც და მუშასაც (ნეემია 5:7).

ნეემია დიდ თანაგრძნობას გამოხატავდა ადამიანების მიმართ. არა მხოლოდ უსმენდა დამწუხრებულ ხალხს, არამედ მდგომარეობის გამოსასწორებლად პრაქტიკულ ნაბიჯებსაც ღებდა. (ნეემია 4:10-12; 5:1-5). ხალხი „ტიროდა მის მხრებზე.“

ნეემიარეალისტი გახლდათ; მას ესმოდა რეალური ცხოვრების არსი. „ვევედრებოდი ჩვენს ღმერთს, და დაცვა გვეყენა მათ წინააღმდეგ დღედაღამ“ (ნეემია 4:9).

დავალების წარმატებით დასრულების მიზნით, ერთნაირი ერთგულებით ეპყრობოდა სასიამოვნო და ჭუჭყიან საქმეს.

ნეემია იყო ენერგიული ადმინისტრატორი, კრიზისის დროს მშვიდი, უშიშარი ინიციატორი, გადაწყვეტილების მხნეობით მიმღები და შეუპოვარი წინამძღოლი. მტკიცე იყო მუქარის დროს და ფხიზელი – ღალატისას. წინამძღოლი, რომელმაც გაიმარჯვა და თავისი მიმდევრების სრული ნდობა მოიპოვა.

ნეემიას მეთოდები

ნეემიამ წინ წამოსწია კოლეგების მორალური მხარე, ნებისმიერი წინამძღოლისათვის მნიშვნელოვანი მომენტი. მან აამაღლა მათი რწმენა „შეუძლებლიდან“ ღვთის დიდებულებაზე ყურადღების გადატანით. ნაწერები სავსეა ისეთი სიტყვებით, როგორიცაა: „ცათა ღმერთი შეგვეწევა ჩვენ“ (ნეემია 2:20), და „სიხარული უფლის წინაშე სიმტკიცეა თქვენი“ (ნეემია 8:10).

რწმენა აშენებს რწმენას. უსასოობა ანგრევს რწმენას. სულიერი წინამძღოლების უპირველესი მოვალეობაა აღამიანებში რწმენის აშენება.

ნეემია დიდსულოვნად ამხნევებდა სხვებს. იერუსალიმში მისი ჩასვლის დროს ხალხი დემორალიზებული იყო. პირველ რიგში, მათი იმედი გაადვივა რწმენის დამოწმებით, ღვთის დაპირებით და თანამშრომლები დაიცვა. „და ვაუწყე მათ ჩემი ღვთის ხელზე, სასიკეთო რომ იყო ჩემთვის, აგრეთვე მეფის სიტყვებზე, მეფეს რომ ჰქონდა ნათქვამი ჩემთვის. და თქვეს: 'ავდგეთ და ავაშენოთ!' და ხელი განიმტკიცეს სასიკეთოდ“ (ნეემია 2:18).

დანაშაული და მარცხი გამოსწორდება, მაგრამ მეთოდშია განსხვავება. ნეემიას შეეძლო ხალხის შეცდომებში უკეთესი მომავლის დანახვა. შემდეგ მისმა უდიდესმა დისციპლინამ დაარწმუნა ხალხი, რომ მისი ოპტიმიზმი უბრალოდ მეგზურობა კი არ იყო, არამედ ღრმა რწმენის ძალა. ამით მოიპოვა ნდობა და განამტკიცა ძალაუფლება.

მალე ნეემია წააწყდა პოტენციურ სისუსტეებს გეგმაში. ილუსტრაციისათვის შევხებით ორ მაგალითს:

ხალხი დაიღალა და იმედი დაკარგა. მოწინააღმდეგეები ართულებდნენ საქმეს (ნეემია 4:10-16). დანარჩენები აბრკოლებდნენ საქმის წინსვლას. პირველ რიგში, ნეემიამ მათი ხედვა ღმერთისაკენ მიაპყრო, შემდეგ კი სტრატეგიული გეგმის განხორციელებისაკენ. ერთი ოჯახი ორ საქმეს აკეთებდა; ოჯახის ნახევარი მუშაობდა მშენებლობაზე, მეორე ნახევარი კი დაცვაში იდგა და ისვენებდა. ხალხმა აღიდგინა გამბედაობა, ნეემიას მიერ პრობლემის საბოლოო გადაწყვეტის შედეგად.

მეორე შემთხვევაში მდიდარი თანამომხმეების შემხედვარე ხალხი გულგატეხილი იყო (ნეემია 5:1-15). ხალხის უმეტესობა

დავირავებულ მიწაზე ცხოვრობდა; ზოგიერთებმა შვილებიც კი გაყიდეს მონებად გადასახადების დაფარვის მიზნით. „ხელში ძალა გამოგველია, და ჩვენი ყანები და ვენახები სხვებს რჩებათ“ (ნეემია 5:5). უცნაური ქაოსი: ეკონომიკური სიღუხჭირის გამო, ბავშვები მდიდრების ხელში ჩაგვითქმენ, ამ მცირერიცხოვან მდიდრებს კი მათი ხელიდან გაშვება არ სურდათ.

ნეემია უსმენდა მათ ამბებს და მთელი გულით უთანაგრძნობდა მათ ტანჯვაში. მან უსაყვედურა მდიდარ უგულო მეგახშეებს (ნეემია 5:7) და თანამოძმეების დაუყოვნებლივი გათავისუფლებისაკენ მოუწოდა (ნეემია 5:11). იმდენად ეფექტური იყო მდიდრებისადმი მისი მიმართვა, რომ მათ უპასუხეს: „ისე მოვიქცევით, როგორც შენ ამბობ“ (ნეემია 5:12).

ნეემიამ ღვთის სიტყვის ძალა წინა პლანზე წამოსწია ხალხის ცხოვრებაში (ნეემია 8:1-8). ღვთის სიტყვის სტანდარტების გარეშე მათ მიერ წამოწყებული საქმე არარაობა იქნებოდა. რა მნიშვნელობა აქვს წარმატებას თუ სტანდარტი არა გვაქვს, ასევე, რა მნიშვნელობა აქვს ხედვას საბოლოო მიზნის გარეშე? ერთადერთი რამ რაც რჩება, აგურის აგურზე დადებაა. ნეემიას უდიდესი ნიჭი იყო, დაენახებინა ხალხისათვის, თუ რატომ იყო ეს საქმე ასე მნიშვნელოვანი. მან აღადგინა კარვობის დღესასწაული, რომელიც იესო ნავეს ძის შემდეგ აღარ გადაეხადათ. რჯულის კითხვით ხალხს მონანიებისაკენ წარუძღვა (ნეემია 9:3-5). ტაძარი წარმართული გავლენისაგან გაწმიდა (ნეემია 13:4-9). ხალხს მოუწოდა მეათედის შეწირვისაკენ, განაახლა შაბათის უქმე დღე, აკრძალა წარმართებთან შერეული ქორწინება და ამგვარად აღადგინა ის წესები და ტრადიციები, რაც ისრაელს ღვთის რჩეულ ხალხად აცხადებდა.

ნეემიას კარგად შეეძლო ხალხისა და პროექტების ორგანიზება. გეგმების დასახვამდე ფრთხილად გამოიძიებდა საჭირო რესურსებისა და ხალხის არსებობის შესახებ. ზოგიერთები ამას ქაღალდისა და დროის უქმად კარგვას უწოდებდნენ, ნეემია კი საქმის გონივრულ სამზადისს. დასახული მიზნების განსახორციელებლად საპასუხისმგებლო ადგილებზე დანიშნა მორწმუნე და ღვთისმოსავი კაცებისა. ყოველივე ამან კარი გაუღო სხვებს წინამძღოლობაში თავიანთი შესაძლებლობების გამოვლინებაში.

ნეემია ბოროტი ძალადობის გარეშე აგვარებდა პრობლემებს მოწინააღმდეგეებთან. მან გადაიტანა შეურაცხყოფა, დაშინება, ღალატი. ყველაფერი ეს გამოიარა ლოცვაში თავაწეულმა (ნეემია 4:9). როცა შეეძლო უბრალოდ ყურადღებას არ აქცევდა მოწინააღმდეგეს. ყოველთვის ფრთხილობდა. მოწინააღმდეგეებს არ აძლევდა იმის საშუალებას, რომ თავისი ყურადღება მთავარი საკითხიდან მოეცილებინა. ყოველთვის სწამდა ღმერთის (ნეემია 4:20).

სულიერი წინამძღოლობის გამოცდა მიზნის მიღწევაა. ნეემიას შემთხვევაში წერილი ნათელ პასუხს გვაძლევს ამ საკითხზე.

„და დასრულდა კედელი“ (ნეემია 6:15).

კითხვები საკუთარი თავის შესამოწმებლად

- ა. როგორ აღწერდით თქვენი ცხოვრების სულ მცირე ორ სფეროს, რომელიც გამოგიწვევთ წინამძღოლობის მიღებასა და შესრულებაში?
- ბ. ნეემიას რომელი თვისებით ხართ აღტაცებული? რატომ?
- გ. რა მიზანს გსურთ მიაღწიოთ (დასრულებული კედელი) და შესრულებული დატოვოთ თქვენი სიცოცხლის ბოლომდე?

ბოლოსიტყვაობა

კიდევ გახსოვთ ის მიზნები და მოტივები, რამაც ეს წიგნი ხელში აგაღებინათ? ის კითხვები ხომ არ შეეხებოდა წინამძღოლობის პასუხისმგებლობების აღებას ან მათ გვერდზე გადაღებას? „გარღვეულ კედელს“ ხომ არ უცქერდით, ან მოპატიჟებას ხომ არ ელოდით და ფიქრობდით ნაბიჯის წინ გადადგმას? იქნებ გეგონათ, რომ გაგაჩნდათ წინამძღოლობისათვის საჭირო ძალები, თუ ჯერაც გაქვთ ის, რასაც წინამძღოლობა მოითხოვს?

ახლა უკვე იცით, რომ მრავალი ფაქტორი იღებს მონაწილეობას წინამძღოლობაში და კიდევ უფრო მეტი სულიერ წინამძღოლობაში. თუ თავბრუ დაგახვიათ ამ წიგნის კითხვამ, კეთილი იყოს თქვენი მობრძანება იესოს მიმდევრის ცხოვრებაში. სულიერი წინამძღოლობა რომ ადვილი ყოფილიყო, ყველა მოისურვებდა მის კეთებას!

სულიერი წინამძღოლობა არ არის ის მოწოდება, რასაც ჩვენი სურვილით გამოვედევნებით; ეს ის მოწოდებაა, როცა პასუხს ვარჩევთ. ჩვენ არ ვიღებთ წინამძღოლად გახდომის გადაწყვეტილებას; ჩვენ ვიღებთ გადაწყვეტილებას, ვუპასუხოთ და გავავრძელოთ ღვთის მოწოდებაზე პასუხი მთელი ჩვენი ცხოვრების მანძილზე.

ეს გზა მოიცავს წინამძღოლობას, მიუხედავად იმისა, ყოველთვის მოგვწონს თუ არა ამის კეთება.

წიგნის დასასრულს წარმოდგენილი ნექსიას დახასიათება სულიერი წინამძღოლობის საუკეთესო ნიმუშია — აზრიანი, გულისხმიერი და ბრძნული მოქმედება, რომლის მისაღწევადაც მთელი გულით ვიბრძვით. მაგრამ ჩვენს მიერ განხილული ბიბლიური წინამძღოლების მაგალითზე, ალბათ პეტრე მოციქული წარმოადგენს ცხადად იმ პრობლემებს, რომლებსაც ჩვენ განვიცდით ყოველდღიურად. პეტრეს ცხოვრების ცოდნიდან ყველაზე სასარგებლო მაგალითია პეტრესა და იესოს შორის გადაწყვეტი საუბარი. იესო დაეხმარა პეტრეს მისი ვალდებულებების ცხადად გარკვევაში: „სიმონ იოანეს

ბეო, გიყვარვარ ამათზე მეტად?“ (იოანე 21:15). იესომ კიდევ ერთხელ გაამახვილა ყურადღება პეტრეს დავალებაზე: „ამოვე ჩემი კრავები“ (იოანე 21:15). და იესომ პეტრეს მისცა დავალების შესრულების ბრძანება: „მომყევი მე!“ (იოანე 21:19).

წინამძღოლობის ამ უსწორ-მასწორო გზაზე, მტკიცე ღარწმუნებულობისა და მერყეობის ჟამს, ისინი ვინც ხელმძღვანელობდნენ ღარღვეული კედლის აღდგენას და ღვთის სინათლის უწყების ბნელ ადგილებში მიტანას, იყვნენ რომელთა სულებიც მუდამ პასუხობდნენ „ჰოს“ იესოს მოპატიჟებაზე, „მომყევი მე!“ და მრავალი მათგანი სულიერი წინამძღოლი გახდა. როგორი პასუხი გაქვს დღეს გულში იესოს მოპატიჟებაზე?

სახელმძღვანელო პატარა ჯგუფებისათვის

სულიერი წინამძღოლობა

სულიერმა წინამძღოლობამ აჩვენა, რომ დიდად სასარგებლო წიგნია ყველა იმ ადამიანისათვის, ვისაც გადაუწყვეტია ამ საქმეში თავისი შესაძლებლობების გამოვლინება. მაგრამ ამ წიგნის ახლო მეგობრების წრეში კითხვას და განხილვას უფრო მეტი სარგებლობის მოტანა შეუძლია. ის მოგიწოდებთ პატიოსნებისაკენ და გზრდით პასუხისმგებლობაში. სანდერსი ღვთიურ წინამძღოლობას განიხილავს როგორც ღვთის მიერ ადამიანის პოზიციაზე დანიშნვის შემთხვევას. წმიდა წერილი ხშირად იძლევა ამის დასტურს, როცა ღმერთი ირჩევს ადამიანს (იხილეთ საქმეები 13:1-3). ეს სახელმძღვანელო შედგენილ იქნა ექვს ნაწილად, რათა შესაძლებლობა მიეცეთ პატარა ჯგუფებს, წიგნში მოცემული მასალის მოკლე მიმოხილვისა. ამ სახელმძღვანელოს კითხვების მიზანია, ჯგუფმა უფრო ფართოდ იმსჯელოს ყოველი თავის ქვემოთმოცემულ კითხვებზე. ყოველი თავი დაყოფილი გვაქვს სამ ნაწილად.

დასაწყისი იწყება ცხოვრებისეულ გამოცდილებებზე საუბრით, რაც ყველას გაუადვილებს დისკუსიაში მონაწილეობის მიღებას. თითოეულ კითხვას ხუთი წუთი დაუთმეთ ერთსაათიან დისკუსიაში.

ძირითადი თემა მოიცავს წიგნში მოცემული სამი ან ოთხი თავის მასალას და გვეხმარება უფრო ფართოდ განვიხილოთ ბიბლიაში ამ საკითხთან დაკავშირებით ანალოგიური შემთხვევები. ასეთი სახის კითხვებს, როგორც წესი 40-45 წუთი სჭირდებათ განსახილველად.

შეუდექით საჩქეს დაეხმარე ჯგუფს პრაქტიკული გადაწყვეტილებების მიღებაში. შემოინახე 10-15 წუთი ამ საკითზე სასაუბროდ.

სთხოვეთ ჯგუფის ყოველ წევრს, სახლში წაიკითხონ შეხვედრაზე განსახილველი თავი და მოამზადონ პასუხები. ერთმანეთის მოსმენის მიზნით, ჯგუფის წევრებს სთხოვეთ იმსჯელონ სხვების მიერ გამოთქმულ მოსაზრებებზე. მხოლოდ კითხვა-პასუხებისათვის კი არ იკრიბება ჯგუფი, არამედ უფრო მოსმენის, ლოცვის, პრაქტიკული გადაწყვეტილებების მიღებისათვის და ა.შ. შეხვედრა დაიწყეთ და დამთავრეთ ლოცვით.

პირველი გაკვეთილი

წაიკითხეთ *სულიერი წინამძღოლობის* 1-3 თავები და მოემზადეთ შემდეგი კითხვებისათვის ჯგუფის შეხვედრაზე დისკუსიისათვის.

დასაწყისი

1. უამბეთ ჯგუფს თქვენი წინამძღოლობის ცხოვრებისეული გამოცდილების შესახებ. რა პოზიციის დაუფლებისათვის მიიღეთ ღმერთისაგან შთაგონება? რა მოხდა?

ძირითდი თემა

2. რატომ არის ქრისტიანების უმეტესობისათვის ძნელი, დაეთანხმონ პავლეს მოსაზრებას, რომ სულიერი წინამძღოლობა „პატივსაცემი ამბიციია“? (პირველი თავი).

3. რატომ არიან დღეს უფრო ცოტა სულიერი წინამძღოლები ვიდრე წმიდა წერილის დროინდელ ეპოქაში? (თავი 2).

4. რა მნიშვნელობა აქვს წინამძღოლების გაწვრთნას, თუ სულიერი წინამძღოლობა მხოლოდ ღმერთისაგან არის ნაბოძები? (მეორე თავი).

5. რა განსხვავებაა ამქვეყნიური და სულიერი წინამძღოლების თვისებებს შორის? წაიკითხეთ მარკოზის 10:41-45 და ისაუბრეთ.

6. როგორ განუმარტავდით სიტყვა „მსახური წინამძღოლის“ მნიშვნელობას ახლადმოქცეულ ქრისტიანს? (თავი 3).

7. როგორი განსხვავებული იქნებოდა თქვენი ეკლესია, წინამძღოლები რომ აერჩია, გაემხნეებინა და ამ თავში აღწერილი სულიერი წინამძღოლებისათვის დამახასიათებელი თვისებები მოეთხოვა მათგან? (მესამე თავი).

8. რომელია ის ყველაზე მნიშვნელოვანი გაგება სულიერი წინამძღოლობისა, რომელიც თქვენ პირველი სამი თავის კითხვისას შეიძინეთ?

შეუდექით საქმეს

9. თქვენს რომელ პიროვნულ წინამძღოლურ ამბიციას სჭირდება შეკავება? რომელს სჭირდება გაძლიერება?

10. ყველაზე მეტად რომელ სფეროში გჭირდებათ, საკუთარ მეს ნაკლებად მოემსახუროთ?

მეორე გაკვეთილი

წაიკითხეთ *სულიერი წინამძღოლობის 4-7* თავები, მოამზადეთ შეძლეგი კითხვები ჯგუფის შეხვედრაზე განსახილველად.

დასაწყისი

1. წინამძღოლის რა „ბუნებრივ“ თვისებებს ამჩნევენ სხვები თქვენში? როგორი რეაგირება გქონდათ ამ შეფასებებზე?

ძირითადი თემა

2. თქვენის აზრით, რა განსხვავებაა ბუნებრივსა და სულიერ წინამძღოლობას შორის? (მეოთხე თავი).
3. როგორ გარდაიქმნება ბუნებრივი წინამძღოლობა სულიერად? (მეოთხე თავი).

4. სანდერსის მიერ 34-36 გვერდებზე მოცემული ჩამონათვალიდან, რომელი გაწუხებთ ყველაზე მეტად საკუთარი წინამძღოლობის განვითარების საქმეში? (მეხუთე თავი).

5. როგორ გადაწყვეტილებას იღებს თქვენი ეკლესია, როდესაც სულიერი წინამძღოლობისათვის შესაფერის ადამიანს ხედავთ? როგორი წარმატებით მუშაობს ამასთან დაკავშირებული პროცესები? (მეექვსე თავი).

6. რომელი რჩევა მიიჩნიეთ დღეს თქვენი სულიერი განვითარებისათვის ყველაზე სასარგებლოდ, წინამძღოლობაზე პავლეს მიერ მოცემულ რჩევებში? (მეექვსე თავი).

7. რის ნაკლებობასა და რა მარცხს ამჩნევთ ყველაზე ხშირად წინამძღოლობაში? (მეშვიდე თავი).

8. საჭიროა თუ არა, იგივე განიცადოს პიროვნებამ რაც პავლემ, იმისათვის რათა მიაღწიოს თავმდაბლობას? როგორ ისწავლეს თქვენმა ნაცნობებმა თავმდაბლობა? (თავი მეშვიდე).

9. რომელ წინამძღოლს მიანიჭებდით უპირატესობას, პეტრეს თუ პავლეს? რატომ?

შეუდექით საქმეს

10. სულიერი წინამძღოლობის რომელ თვისებას სჭირდება ყველაზე დიდი ყურადღება თქვენს ცხოვრებაში? როგორ შეიძლება დაიწყოს მასზე პრაქტიკული მუშაობა ამ კვირაში?

მესამე გაკვეთილი

წაიკითხეთ სულიერი წინამძღოლობის მე-8-10 თავები, მოამზადეთ პასუხები შემდეგი შეკითხვებისათვის ჯგუფის შეხვედრაზე განსახილველად.

დასაწყისი

1. უცბად რომ სურვილი შეგსრულებოდათ და სამუდამოდ შეგეძინათ წინამძღოლობის თვისება, რომელ თვისებას აირჩევდით?

ძირითადი თემა

2. როგორ შეიძლება, ხედვამ გამოიწვიოს პრობლემები? (მერვე თავი)
3. შეიძლება თუ არა სერიოზულმა ხალხმა ისწავლოს იუმორი? რატომ არის ძნელი იუმორის შენარჩუნება წინამძღოლობისას? (მეცხრე თავი).

4. როგორ შეიძლება, გაწვრთნა დაეხმაროს წინამძღოლს? როგორი ზიანის მოტანა შეუძლია მას? ეპისკოპოს ბათლერის მიერ 68 გვერდზე მოყვანილი მრისხანების სახელმძღვანელოდან, რომელი მათგანი აღმოაჩინეთ თქვენთვის სასარგებლოდ? (თავი მეცხრე)

5. რატომ არის ხელმძღვანელებისათვის სათნოების გამომუშავება განსაკუთრებულად რთული? (მეცხრე თავი).

6. ხელმძღვანელების თვისებების ამ თავში მოყვანილი ჩამონათვალიდან, როგორ ფიქრობთ, რომლის ნაკლებობას განიცდიან ქრისტიანები?

7. როცა სადმე წასვლის ან რაღაცის გაკეთების გადაწყვეტილების წინაშე დგახართ, როგორ ახდენს წინამძღოლი განსხვავებას საკუთარ მიდრეკილებასა და სულიწმიდის მოწოდებას შორის? (მეათე თავი).

8. რა განსხვავებაა წინამძღოლის ბუნებრივ ნიჭებსა და სულიერ ნიჭებს შორის? (მეათე თავი).

შეუდექით საქმეს

9. მას შემდეგ, რაც უკვე მიაღწიეთ წიგნის ნახევარს, შეგიძლიათ თუ არა შეადგინოთ წინამძღოლის პირადი დახასიათების ბარათი. რა სფეროში განვითარდით ახლახანს? რა სივრცეში გჭირდებათ უფრო მეტი მუშობა? სულიერი წინამძღოლობის რომელი თვისებები განგიმტკიცდათ?

მეოთხე გაკვეთილი

წაიკითხეთ *სულიერი წინამძღოლობის* მე-11-14 თავები და მოემზადეთ შემდეგი დისკუსიის კითხვებზე პასუხებისათვის.

დასაწყისი

1. კვირის მანძილზე ყველაზე დიდ ღროს რას უთმობთ: ვალებზე ზრუნვას/სახლის პროექტს? წიგნის/ჟურნალის/გაზეთის კითხვას? ტელევიზორის/ფილმების ყურებას? ლოცვას?

ძირითადი თემა

2. როდის დამწუხრდით ყველაზე მეტად თქვენი ლოცვითი ცხოვრების შესახებ? რა ცვლილებები შეიტანეთ? (მეთერთმეტე თავი).
3. რა დაბრკოლებები აშორებს ადამიანებს ლოცვისაგან? (მეთერთმეტე თავი).

4. რომ გქონდათ საკმარისი დრო, რა საქმის კეთება გესიამოვნებოდათ ეკლესიაში ყველაზე მეტად? (მეთორმეტე თავი).

5. რატომ გრძნობენ სულიერი წინამძღოლები ხალხისაგან არასასურველ ზეწოლას, მათ მიერ დროის გამოყენების შესახებ? (მეთორმეტე თავი).

6. მართო რომ დარჩენილიყავით კუნძულზე, რომელ სამ წიგნს (ან ჟურნალს) ისურვებდით ყველაზე მეტად? (მეცამეტე თავი).

7. თქვენს მიერ წაკითხული ლიტერატურის სია რომ დეტექტივ-ფსიქოლოგს ჩაუვარდეს ხელში ხასიათის ანალიზისათვის, რას დაასკვნიდნენ თქვენს შესახებ? (თავი მეცამეტე).

8. რას ნიშნავს ინტენსიური წინამძღოლობა? რა კავშირშია იგი სიტყვა „გულმოდგინებასთან“, როგორც ამას ბიბლია იყენებს? როგორ სწავლობს ადამიანი ამის კეთებას? (მეთოთხმეტე თავი).
9. იმსჯელეთ იმ იდეაზე, რომ სულიერი წინამძღოლი დგას ყოველთვის წინ და არასოდეს უკან ან გვერდზე. როგორ ერგება ამ სიტუაციას მსახურ-წინამძღოლის ტერმინი? რა საშიშროება ჩანს ამ ხედვაში? რა პრობლემებს აგვარებს ეს ხედვა? (მეთოთხმეტე თავი).

შეუდექით საქმეს

10. რა ნაბიჯის გადადგმა შეგიძლიათ ამ კვირაში ღვთის სასუფეველისათვის, დროის უკეთ გამოყენების მიზნით?
11. რას უთმობთ ახლა იმ დროს, რომელი დროც შეგეძლოთ გამოგეყენებინათ თქვენი ლოცვითი ცხოვრების გაუმჯობესებისათვის?

მეხუთე გაკვეთილი

წაიკითხეთ სულიერი წინამძღოლობის მე-15-18 თავები და მოამზადეთ პასუხები მომდევნო დისკუსიის კითხვებისათვის.

დასაწყისი

1. წინამძღოლობა შეიძლება იყოს რთული და მომთხოვნო, ყოველთვის ასეა ეს? თუ ასეა, რას გაიღებდით საფასურად?

ძირითადი თემა

2. რას ნიშნავს წინამძღოლისათვის საკუთარი ჯვრის აღება? (მეთხუთმეტე თავი).
3. როგორი დამოკიდებულება უნდა გამოამჟღავნოს წინამძღოლმა კრიტიკისა და უარყოფის მიმართ? (მეთხუთმეტე თავი).

4. ბენსონის ცხოვრების წესებიდან, რომელ წესს ნერგავთ ახლა თქვენს ცხოვრებაში? რომელია მათგან ყველაზე რთული შესასრულებელი? (მეთექვსმეტე თავი)

5. რა განსხვავებაა კარგსა და ცუდ კომპრომის შორის? როგორ შეიძლება გამოიცნოთ, გარკვეულ შემთხვევაში კომპრომისი კარგია თუ ცუდი? (მეჩვიდმეტე თავი).

6. რა დრო გჭირდებათ, რომ დაძლიოთ მარცხის განცდა? ვისთან საუბრობთ საკუთარი წარუმატებლობის შესახებ? (მეჩვიდმეტე თავი).

7. წინამძღოლობის რომელი ტესტის (კომპრომისი, ამბიცია, დაუძლეველი სიტუაციები, მარცხი, შური) გეშინიათ ყველაზე მეტად? (მეჩვიდმეტე თავი).

8. როგორ შეიძლება იცოდეთ, რომ თქვენს მიერ გაცემული ინსტრუქციები მკაფიო და ნათელია? შეიძლება თუ არა, რომ თქვენი ორაზროვნება დელეგირებისას უკან დაგიბრუნდეთ და არ მოგასვენოთ? (მეთვრამეტე თავი).
9. რას აკეთებთ, ან სად მიდიხართ დაღლილობის შემთხვევაში ძალების აღდგენის მიზნით?

შეუდექით საქმეს

10. რა ნაბიჯები შეგიძლიათ გადადგათ ამ კვირაში წინამძღოლობის იმ პრობლემების მოგვარების მიზნით, რომელთაც შეიძლება მომავალში წააწყდეთ?

მეექვსე გაკვეთილი

წაიკითხეთ სულიერი წინამძღოლობის მე-19-22 თავები და მოამზადეთ პასუხები დისკუსიისათვის.

დასაწყისი

1. რა ცვლილებების გადატანა გავიჭირდათ ყველაზე მეტად ბოლო წლებში? სამსახურში? ეკლესიაში? სახლში? რა კავშირში იყო ეს ცვლილებები წინამძღოლობასთან?

ძირითადი თემა

2. როცა უკან იხედებით, რას ხედავთ, როგორ მუშაობდა ღმერთი თქვენში წინამძღოლის მოსამზადებლად? როგორ გამოგიყენათ მან სხვების ხელმძღვანელად მომზადებაში? (მეცხრამეტე თავი).
3. რისგანაც „გათავისუფლდით“ შესაძლოა იმიტომ, რომ ამოწურეთ თქვენი შესაძლებლობები ამ საქმეში, შესაძლოა იმიტომ, რომ დრო მომწიფდა სხვა ხელმძღვანელისათვის? როგორი იყო თქვენი გრძნობები? (მეცხრამეტე თავი).

4. რა საშიშროების მოტანა შეუძლია წინამძღოლისათვის პოპულარობას? (მეოცე თავი)

5. წინამძღოლობის რა საფრთხე გაწუხებთ ყველაზე მეტად? (ოცდამეერთე თავი)

6. თქვენს სულიერ მსახურებაში, რომელ სფეროში გჭირდებათ ყველაზე მეტად „ზომიერება“? (ოცდამეერთე თავი)

7. როგორ წარმართავთ იმ ადამიანებთან ურთიერთობებს, რომლებიც ფიქრობენ, რომ ყოველთვის მართლები არიან? (ოცდამეერთე თავი)

8. ყველაზე მეტად რა მოგწონთ ნეემიას წინამძღოლობაში? (ოცდამეორე თავი)

9. როცა უყურებთ თქვენს განვლილ ცხოვრებას, რომელი „კედელი“ გსურთ რომ იდგეს? (ოცდამეორე თავი)

10. რა დონეზე უნდა განავითარონ წინამძღოლებმა სხვა როლები?

შეუდექით საქმეს

11. როგორ შეგიძლიათ წარმართოთ თქვენი ენერგია უკეთესად იმ საქმის გასაკეთებლად, რომელიც ღმერთს *თქვენთვის* აქვს გამზადებული.

სარჩევი

სულიერი წინამძღოლი	1
პირველი რედაქციის წინასიტყვაობა	3
1. კეთილშობილური ამბიცია	4
2. წინამძღოლების ძიება	10
3. უფლის მთავარი პრინციპი	15
4. ბუნებრივი და სულიერი წინამძღოლობა	22
5. შეგიძლია თუ არა, გახდე წინამძღოლი?	29
6. წინამძღოლობის პავლეზეული გაგება	35
7. წინამძღოლობის პეტრეზეული გაგება	46
8. წინამძღოლობისათვის აუცილებელი თვისებები	52
9. წინამძღოლისათვის აუცილებელი სხვა თვისებები	70
10. ყველაფერზე აღმატებული	84
11. ლოცვა და წინამძღოლობა	91
12. წინამძღოლი და დრო	102
13. წინამძღოლი და კითხვა	111
14. ხელმძღვანელობის გაუმჯობესება	121

15. წინამძღოლობის საზღაური	128
16. წინამძღოლების პასუხისმგებლობები	139
17. წინამძღოლობის გამოცდა.....	146
18. არჩევის ხელოვნება.....	153
19. წინამძღოლების შეცვლა	159
20. ახალი ხელმძღვანელების მომზადება.....	165
21. წინამძღოლობის საფრთხეები	172
22. წინამძღოლი ნეემია.....	183
ბოლოსიტყვაობა	188

სულიერი წინამძღოლობა

500,000 მეტი ეგზემპლარის გამოცემამ დაადასტურა, რომ წიგნი სულიერი წინამძღოლობა არის მარადიული კლასიკური სახელმძღვანელო წინამძღოლობის პრინციპების შესწავლის შესახებ. ჯ.ოსვალდ სანდერსი ამ პრინციპებს წარმოგვიდგენს ღვთის დიადი ხალხის ბიოგრაფიის მაგალითზე. ისეთები, როგორებიც არიან მოსე, ნეემია, პავლე, დავითი, ლეინგსტონი და ჩარლზ სპერჯენი.

თანამედროვე მსოფლიოში ქრისტიანობას სჭირდება ძლიერი ხმა. ასეთი ხმა შეიძლება გამოვიდეს მხოლოდ ღვთის მიერ ნაწინამძღოლები და ქრისტესადმი შეწირული ძლიერი წინამძღოლებისაგან. სულიერი წინამძღოლობა გასწავლით ღვთის წინაშე სწორად განლაგოთ თქვენი ნიჭები და ძალაუფლება, რათა თქვენი წინამძღოლობა გამოყენებულ იქნეს ღვთის განსაზღვრულად.

ამ წიგნს თან ახლავს სახელმძღვანელო, რომელიც შექმნილია იმისათვის, რათა დახმარება გავიწიოთ ამ წიგნში არსებული პრინციპების პრაქტიკაში განსახორციელებლად.

ან. გარდაცვლილი ჯ. ოსვალდ სანდერსი იყო უცხოეთში მომუშავე მისიონერთა ორგანიზაციის მრჩეველი და ეწეოდა საერთაშორისო დონის მქადაგებლობას. ქრისტიანული და თეოლოგიური ნაშრომების გამო დაჯილდოვებულ იქნა ბრიტანეთის სახელმწიფო ორდენით. მრავალი მისი წიგნი, მათ შორის სწორუპოვარი ქრისტე, სატანა არ არის მითი და ღმერთთან ურთიერთობის ხელოვნება.

ISBN: 978-0802482273

